

การฝึกมนมยิทธิ

พระมหาวิระ ภาวโร

หนังสือ : การฝึกมโนมยิทธิ

โดย : หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (พระมหาวีระ ถาวโร)

คณะผู้จัดทำหนังสือ : ธรรมวิโมกข์

ที่มา : <http://www.praruttanatri.com/book.php>

ผู้พิมพ์ : chaikrit sripaksa

ภาพปกหน้า-หลัง : อ.เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

ออกแบบปก : num_mom (<http://board.palungjit.com>)

จัดทำรูปเล่ม : num_mom (<http://board.palungjit.com>)

หนังสือเล่มนี้เป็นมิได้เป็นสมบัติของผู้ใด หากแต่เป็นสมบัติธรรมขององค์พระ
ศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงพ่อ(พระมหาวีระ ถาวโร) และครูอาจารย์ทั้งหลาย
นำมาสอนแก่บรรดาศิษย์

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้จัดทำขึ้นมิได้เพื่อการค้า แต่เป็นการรวบรวม จัดทำใหม่เพื่อใ้
ต่อการศึกษา และหากมีข้อผิดพลาดประการใด ขอท่านทั้งหลายโปรดชี้แนะ

ขอกุศลบุญจรรยาทั้งหลายทั้งปวง ที่ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายได้บำเพ็ญมาจงเป็นไป
เพื่อความเจริญงอกงามแห่งพระพุทธศาสนา และขอจงเป็นไปเพื่อพระนิพพาน ด้วยเทอญ

num_mom

10 ธันวาคม 2551

คำนำ

การที่ได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น เพราะเป็นวัตถุประสงค์ของหลวงพ่อ (พระมหาวิระ
ถาวร) เพื่อให้คนใหม่ที่ต้องการฝึกมโนมยิทธิ ได้มีความเข้าใจเป็นอันดับแรก เพื่อผลการ
ปฏิบัติอันรวดเร็ว ในเล่มนี้ได้รวบรวมเอาคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิที่หลวงพ่อได้แนะนำ
สั่งสอนไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ สมัยเริ่มฝึกมโนมยิทธิกันใหม่ ๆ และนำเอาลีลาการสอน
ของหลวงพ่อที่ฝึกสอนให้กับคุณสมพร บุญยเกียรติ (เปี้ยก) สมัยแรก ๆ ท่านจะได้ทราบ
วิธีการสอนของหลวงพ่อ และยึดถือเป็นแนวปฏิบัติสำหรับครูฝึกต่อไป

นอกจากนี้ ก็นำเอาลีลาการสอนของลูกศิษย์หลวงพ่อที่ฝึกได้แล้วก็ช่วยหลวงพ่อสอน
ตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ เป็นต้นมา เช่น พระอาจินต์ ธรรมจิตโต คุณสมพร บุญยเกียรติ
คุณพรนุช คีนคงดี เพื่อเป็นแนวทางของผู้ฝึกใหม่ต่อไป

ถ้าหากหนังสือเล่มนี้มีความดี และมีประโยชน์เพียงใด ก็ขอโน้มถวายเป็นความดีนี้
ทั้งหมดแต่ หลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวร ผู้นำวิชามโนมยิทธิมาสั่งสอนแก่บรรดา
ท่านพุทธบริษัท และลูกหลาน ถ้าหากว่าท่านผู้ใดต้องการเป็นจำนวนมาก โปรดติดต่อ
พระอาจินต์ ธรรมจิตโต สำนักงานธัมมวิโมกข์ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คณะผู้จัดทำหนังสือ "ธัมมวิโมกข์"

สารบัญ

คำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร.....	1
การฝึกมโนมยิทธิ หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร.....	12
- ซอยสายลม.....	12
- วัดท่าซุง.....	25
การฝึกมโนมยิทธิ พระอาจารย์ ธรรมจิต.....	54
การท่องเที่ยวตามภพต่าง ๆ สมพร บุญยเกียรติ.....	69
- ไปเที่ยวพรม.....	77
- ไปเที่ยวสวรรค์.....	82
- ไปเที่ยว.....	97
การฝึกญาณ ๘ พรนุช คีนคงดี.....	106
- ฝึกทิพจักขุญาณ.....	107
- ฝึกปุพเพนิวาสานุสสติญาณ.....	113
- ฝึกจตุปปาตญาณ.....	116
- ฝึกเจโตปริยญาณ.....	118
- ฝึกอภิสัมมุตตญาณ.....	125
- ฝึกปัจจุบันนังสญาณ.....	129
- ฝึกอนาคตังสญาณ.....	131
- ฝึกยถากรรมมุตญาณ.....	135

คำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ

โดย หลวงพ่อพระมหาวิระ ภาวโร

ต่อไปนี้จะขอแนะนำเนื่องในการเจริญมโนมยิทธิ คำว่า **มโนมยิทธิ** นี้เป็นกรรมฐานอย่างหนึ่งในกรรมฐาน ๔๐ เพราะกรรมฐานที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มี ๔๐ แบบ แล้วก็ ๔๐ แบบ ถ้าแบ่งเป็นหมวดก็ ๔ หมวด คือ **หมวดที่ ๑ สุขวิปัสสโก** **หมวดที่ ๒ เตวิโซ** **หมวดที่ ๓ ฉฬภิญโญ** **หมวดที่ ๔ ปฏิสัมภิทัปปัตโต**

หมวดที่ ๑ ที่เรียกว่า **สุขวิปัสสโก** ท่านแปลว่า บรรลุมรรคผลได้อย่างแบบง่าย ๆ แต่ความจริงแล้วไม่่ง่าย ยากมากแบบสุขวิปัสสโก นี้เวลาเจริญสมาธิตามที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำอยู่ตามปกติ เป็นการทำความจิตให้เป็นสมาธิเข้าถึงฌานสมาธิ แล้วก็ตัดกิเลส ไม่สามารถจะเห็นผี เห็นนรก เห็นเทวดา เห็นสวรรค์ได้ คือไม่มีทิพจักขุญาณ

สำหรับ**เตวิโซ** นั้น มีความสามารถพิเศษอยู่ ๒ อย่าง คือว่า มีทิพจักขุญาณด้วย สามารถระลึกชาติด้วย และก็

ฉฬภิญโญ (อภิญญาหก) แสดงฤทธิ์ได้ มีหูเป็นทิพย์ มีตาเป็นทิพย์

ปฏิสัมภิทัปปัตโต มีความสามารถคลุมวิชาสาม และอภิญญาหก มีความฉลาดกว่า

หมวดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ไม่เหมือนกัน แต่วิธีปฏิบัติคล้ายคลึงกัน เอาในกรรมฐานทั้ง ๔๐ มาแยกปฏิบัติเป็นหมวดหมู่ ที่นี้สำหรับการปฏิบัติ ถ้าจะถามว่าอย่างไรหน เข้าถึงมรรคผลง่ายกว่ากัน ก็ต้องเป็นไปตามอัธยาศัยของบรรดาท่านพุทธบริษัท

สำหรับ **สุขวิปัสสโก** พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับผู้ที่ต้องการเรียบ ๆ ไม่ต้องการฤทธิ์เดช ทำแบบสบาย ๆ จิตใจไม่ชอบจุกจิก สำหรับ **เตวิโซ** นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับคนที่อยากรู้อยากเห็น ถ้ามีสิ่งปิดบังลึกลับอยู่ ทนไม่ไหว ต้องหาให้พบ ค้นให้

จะเห็นการที่พระพุทธเจ้าทรงสอนจึงเป็นไปตามอรรถาธิบายของคน

สำหรับวันนี้จะนำเอาคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าส่วนหนึ่งที่เรียกว่า **มโนมยิทธิ** มาแนะนำแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท

มโนมยิทธิ นี้คล้ายคลึงกับ **เตวิชโช** แต่ว่ามีกำลังสูงกว่า เป็นกรรมฐานเพื่อเตรียมตัวที่จะปฏิบัติเพื่อ **อภิญญาหก** ต่อไปข้างหน้า สำหรับ**เตวิชโช** ก็ได้แก่ **วิชชาสาม** ก็มี**ทิพจักขุญาณ** ซึ่งต่างกับ **มโนมยิทธิ** คือว่า ท่านที่ได้ทิพจักขุญาณแล้วนั่งอยู่ตรงนี้สามารถจะเห็นเทวดาหรือพรหมได้ สามารถจะคุยได้ แต่ไปหาไม่ได้ สามารถจะเห็นสัตว์นรก เห็นเปรต เห็นอสุรกายได้ แต่ไม่สามารถจะไปหากันได้ เห็นอย่างเดียว

สำหรับ**มโนมยิทธิ** ใช้กำลังของจิตเคลื่อนออกจากกายไปสวรรค์ก็ได้ ไปพรหมโลกก็ได้ ไปนิพพานก็ได้ ซึ่งมีกำลังสูงกว่า ทั้งนี้เพราะว่าถือเป็นส่วนหนึ่งของ **อภิญญาสมาบัติ**

สำหรับประโยชน์ที่จะฝึกพระกรรมฐาน นอกจากที่บรรดาท่านพุทธบริษัทจะเข้าใจว่าการเจริญกรรมฐานนี้ต้องการสวรรค์ ต้องการพรหมโลก ต้องการนิพพานอย่างเดียว ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น มีประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม

ถ้าทุกท่านได้มโนมยิทธิแล้วก็ไปฝึกฝนให้คล่อง เมื่อฝึกฝนคล่องแล้ว นอกจากจะยกจิตขึ้นไปสู่ภพต่าง ๆ ก็ยังมีคุณสมบัติ ๘ ประการ คือ

๑. **ทิพจักขุญาณ** สามารถที่จะเห็นสิ่งของที่อยู่ในที่ลับได้ เห็นผีได้ เห็นเทวดาได้ เห็นนรก เห็นสวรรค์ได้ ของที่เราเก็บไว้ในที่ลับหาไม่พบเราก็สามารถเอาจิตเข้าไปกำหนดรู้ได้ หรือว่าใครจะแอบแฝงอยู่ที่ไหนเราก็ทราบได้ ถ้าเราต้องการจะรู้ ความความว่าไม่มีอะไรเป็นความลับสำหรับพวกที่มีทิพจักขุญาณ

และถ้าหากว่าจะใช้ทิพจักขุญาณนี้ประกอบอาชีพ ถ้าทิพจักขุญาณมีความเข้มข้นขึ้น เข้าถึงฌาน ๔ และก็ได้ **อดีตังสญาณ** **อนาคตังสญาณ** มันจะได้ไปเอง ถ้าเราจะประกอบอาชีพเราก็สามารถจะรู้ว่า อาชีพที่เราประกอบข้างหน้ามันขาดทุนหรือกำไร จะทำอะไรก็ได้

ถ้าเป็นนักเรียนนักศึกษา ถ้ามีกำลังจิตเข้มข้นจริง ๆ สามารถจะเอาข้อสอบ (ไม่ต้องเดาละดูเลย ดูข้อสอบเลย ก่อนที่ครูจะเขียนนะ) **อนาคตังสญาณ** จะสามารถรู้ข้อสอบที่ครูจะออกมาได้ ถ้าหากว่าจิตยังคล่องไม่ถึง มีความเข้มข้นไม่ถึงเวลาจะสอบ ถ้าตอบไม่ได้ตัดสินใจใช้กำลังสมาธิช่วยสัก ๒ นาที คิดว่าถ้าจะตอบยังไงถึงจะถูก ขอให้ตัดสินใจไปตามนั้น มันตัดสินใจเองแล้วก็ถูกต้อง

อย่างนี้นักเรียนนักศึกษาในกรุงเทพฯ ใช้มาหลายพันคนแล้ว เวลาเข้ามหาวิทยาลัยเธอตอบไม่ได้เธอก็เดาอย่างนี้ แต่ไม่ใช่เดานะ เดาเฉย ๆ ไม่ได้นะ ต้องใช้กำลังใจที่เขาเรียกว่าทำจิตเข้าไปถึงนิพพานก่อน และก็นั่งอยู่ที่นั่น ขอพระพุทธเจ้าว่าจะตอบอย่างไร ตัดสินใจไปตามนั้น อย่าถามท่านไม่ได้นะ ถามท่านไม่บอก แต่ว่าจะรู้ด้วยกำลังของจิตนี่เป็นทิพย์

แบบนี้เขาใช้กันเยอะแล้ว ถ้าจะถามว่าทำได้หรือ นี่มันหายไปแล้ว เขาทำได้มากแล้ว อันนี้เป็นประโยชน์ในทางโลกใช้ได้มากกว่านี้ เมื่อกี้พูดถึงทิพจักขุญาณ และก็ญาณที่ ๒ ที่จะได้จากมโนยทิ ก็คือ **จตุปปาตญาณ**

จตุปปาตญาณ ที่เขาบอกว่าจะรู้เห็นคนหรือสัตว์ หรือว่าได้ยินชื่อคนหรือสัตว์ เราสามารถรู้ได้ทันทีว่าคนพวกนี้ก่อนเกิดมาจากไหน ถ้ารู้ว่าใครเขาตายเขาแจ้งว่าคนนั้นตาย สัตว์ตัวนี้ตายเราก็จะทราบได้ว่าผู้ตายผู้นี้เวลานี้ไปอยู่ที่ไหน อันนี้เขาเรียกว่า **จตุปปาตญาณ**

แล้วก็ต่อมาเป็น **ปุปเพนิวาसानุสสติญาณ** การระลึกชาติสามารถจะทบทวนชาติต่าง ๆ ที่เราเกิดมาได้ทั้งหมดที่เราเคยเกิดมาแล้วก็ชาติ แต่ก็ชาติที่นับไม่ไหวนะ ว่าเคยเกิดมาแล้วก็แสนชาติดีกว่า เคยเกิดเป็นอะไรมาบ้าง เราสามารถจะรู้

แล้วก็ต่อไป เจโตปริยญาณ เจโตปริยญาณ เขาแปลว่า สามารถรู้อารมณ์จิตของบุคคลอื่น หมายความว่าคนที่นั่งอยู่ที่นี้ก็ดี ถ้ายังไม่มาก็ดี เราจะรู้ว่าเขาคิดอะไร เราสามารถจะรู้ได้ทันที

และต่อไป อตัตตังสญาณ สามารถรู้เหตุการณ์ในอดีตของคน และสัตว์และสถานที่ได้ ว่าก่อนนั้นเขาทำอะไรมาหรือมีสภาพเป็นอย่างไร

อนาคตังสญาณ รู้เหตุการณ์ในอนาคต

ปัจจุบันังสญาณ ญาณนี้สำคัญมาก รู้กฎของกรรมที่ทำให้คนมีความสุขหรือความทุกข์ เราก็คดี บุคคลอื่นก็ดี ซึ่งกำลังมีความสุขอยู่เพราะผลความดีอะไรให้ผล ที่มีความสุขอยู่เพราะความชั่วอะไรให้ผลทำมาแล้วในอดีต ถ้าหากว่ารู้ญาณนี้ได้ความหนักใจความกลุ้มใจไม่มี

รวมความว่า **มโนมยิทธิ** นอกจากจะยกจิตไปสู่ภพต่าง ๆ แล้ว ยังมีคุณสมบัติอีก ๘ ประการ และที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **อุทุมพริกสูตร** เฉพาะอย่างยิ่งท่านกล่าวถึงวิชาสาม ท่านบอกว่า ท่านผู้ใดสามารถกระทำจิตไปสู่ภพต่าง ๆ คือว่าไปสวรรค์ก็ได้ ไปนรกก็ได้ ไปพรหมก็ได้ ไปนรก เปรต อสรุกายได้ ชื่อว่าถึงแก่นของพระศาสนา

เมื่อบุคคลปฏิบัติกิจเข้าถึงแก่นของพระศาสนาแบบนี้ ถ้าปฏิบัติด้านวิปัสสนาญาณ ท่านบอกว่า ถ้ามีบารมีแก่กล้า จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามีบารมีอย่างกลาง จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ เดือน ถ้ามีบารมีอย่างอ่อน จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ ปี

คำว่า **บารมี** ก็หมายถึง กำลังใจ กำลังใจที่เราจะเอาจริงหรือไม่เอาจริง ถ้าเราใช้กำลังส่วนนี้ไปช่วยวิปัสสนาญาณ หรือนำวิปัสสนาญาณมาใช้ก็จะเป็น **พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์** และก็เป็นที่น่าเสียดายที่มีกำลังพอแต่ไปใช้กำลังอย่างอื่นอยู่ ถ้ามุ่งต้องการความเป็นพระอริยเจ้าจริง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าต้องการพระโสดาบันละก็อย่างช้าก็ไม่เกิน ๑ เดือน ช้ามากเกินไป แต่ว่าคนขี้เกียจก็เร็วมากเกินไป ไซ้ใหม่ ถ้าขี้เกียจ ๑ เดือนนี้ เร็วมากเกินไป ถ้าขยัน ๑ เดือน ช้าเกินไป เร็วมากเกินไป

พระพุทธเจ้าไม่ได้หมายถึงว่าเป็นพระโสดาบัน ท่านพูดถึงอรหันต์เลย ถ้ามีความเข้มข้นในการปฏิบัติที่เรียกว่ามีบารมีแก่กล้าจะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามี

แต่เราก็มีเยอะเหมือนกันที่ได้ไปแล้วไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์ ใช้เฉพาะกิจส่วนนี้ก็ยิ่งดีกว่า เพราะหายสงสัย ที่พระพุทธเจ้าสอนวิชานี้ไว้เป็นวิชาขั้นต้นของ อภิญญา ก็เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงเทศน์บอกว่า คนเราตายไปแล้วมีสภาพไม่สูญ ถ้าสร้างผลของความชั่ว ผลของความชั่วจะให้ผล คือ ไปนรก จากนั้นก็ต้องมาเป็นเปรต จากเปรตแล้วก็มาอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดียรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานนี้เป็นนานหน่อย ต้องเสวยบาร์มีมากฆ่าสัตว์ก็ตัว สัตว์ประเภทใดบ้าง ต้องเกิดเป็นสัตว์ประเภทนั้นเท่าชีวิตที่เราฆ่า ฆ่าลงไปเท่าไร เอาแค่อย่างเดียวก็พอมี

หลังจากเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานแล้วก็มาเกิดเป็นมนุษย์ กรรมชั่วที่เราทำไว้จะให้ผลเพียงเศษ เช่น ทำปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือทรมานสัตว์ เป็นปัจจัยให้คนมีอายุสั้น เพราะทำเขาไว้มาก หรือว่าป่วยไข้ไม่สบาย มีร่างกายทุพพลภาพ สุดแต่แต่กฎของกรรม กรรมของอกุศลมหากัน ลักขโมยยื้อแย่งทรัพย์สินสมบัติของบุคคลอื่น เป็นเหตุให้ทรัพย์สินเสียหายจากไฟไหม้บ้าง ลมพัดบ้าง น้ำท่วมบ้าง ถูกโจรลักขโมยบ้าง

กรรมของกาเมสุมิฉฉาจารที่เราละเมิด เป็นเหตุให้คนในปกครองว่ายาก สอนยาก คนที่มีลูกคือ ๆ จำให้ดิ้นะ เคยทำกรรมนี้มาแล้วจะให้พระเจ้าช่วยได้อย่างไร และกรรมของมุสาวาท เราพูดจริงแต่ไม่มีใครเขาอยากฟัง เศษกรรมของการดื่มสุราเมรัย ทำให้เป็นโรคเส้นประสาทหรือโรคบ้า

ที่นี้ถ้าอาการทั้ง ๕ อย่างนี้เกิดขึ้น อย่าไปโทษใคร ถ้าเราได้ ยถากรรมมุตตาญาณ เราจะทราบ ว่ากรรมประเภทนี้ที่ทำให้เราลำบากเราทำไว้ตั้งแต่เมื่อไร และก่อนที่จะได้รับเศษของกรรมเราได้รับโทษของกรรมใหญ่ที่ไหนบ้าง ลงนรกมาก็ขุม ท่องเที่ยวนรกแสนสบาย มีความสุขมีที่อยู่อาศัย พญายมเอาออกเอาใจ ไม่ต้องการให้พ้นจากนรกนี้ดีมีวาสนา บารมีสูง ออกจากขุมนรกใหญ่ ออกจากบริวาร ผ่านยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม ออกจากยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม ผ่านเปรตอีก ๑๒ ลำดับ จากเปรตมาผ่านอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดียรัจฉาน กว่าที่จะเกิดมาเป็นคนที่มีความสมบูรณ์มาก พระพุทธเจ้าตรัสแล้วหลายสิบ

ด้านของความดีที่เราพึงทราบจาก **ปุพเพนิวาสานุสสติกรรมฐาน** เราจะทราบว่าเราเคยเป็นเทวดามาแล้วกี่ครั้ง เคยเกิดเป็นคนมาแล้วเท่าไร แล้วเคยเกิดมาเป็นมนุษย์มาแล้วเท่าไร ความเป็นมนุษย์ชาติไหนมีความสุขมาก ชาติไหนมีความสุขทุกข์มาก ชาติไหนมีฐานะอย่างไร อย่างนี้เราทราบได้ ทีนี้ถ้าอยากจะทราบว่าบุญที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันนี้ บุญประเภทนี้จะให้ผลเราขนาดไหน สมมติว่าถ้าเราตายขณะนี้เราจะไปเป็นเทวดาหรือจะไปเป็นพรหมหรือจะไปนิพพาน เราพิสูจน์ได้เลย บุญทำวันนี้พิสูจน์วันนี้ได้ว่าบุญจะส่งผลไปถึงไหน

ถ้าจะถามว่า ถ้าอุปบัตตายจะมีวิมานอยู่ไหม ถ้าเคยทำบุญก่อสร้างเกี่ยวกับการสร้างวัดสร้างศาลา สร้างสาธารณประโยชน์ แม้แต่เขาสร้างโบสถ์ ๑ หลัง เราทำบุญไป ๑ บาท และทำด้วยความเต็มใจวิมานก็ปรากฏแล้ว คือว่าทำในทันทีวิมานจะปรากฏทันที

ที่กล่าวพูดอย่างนี้ เพราะว่าทุกท่านหรือหลาย ๆ ท่านกำลังเจริญมโนมยิทธิ และก็หลายท่านที่ได้แล้วสามารถพิสูจน์ได้ทันที ก็มาตัดสนใจทำบุญไว้ตั้งแต่เมื่อไรก็ตามเถอะไม่สนใจ วันนี้ก่อนหรือวันนี้ทำบุญเนื่องในการก่อสร้างสาธารณประโยชน์ วิมานจะปรากฏก่อน เราสามารถจะไปดูวิมานได้ทันทีว่าวิมานเราอยู่ที่ไหน

ที่วิมานที่อยู่ตามกำลังของบารมีหรือตามกำลังของบุญที่ทำ ถ้ากำลังบุญของท่านถึงขั้น **กามาวจรสวรรค์** วิมานก็จะตั้งอยู่ที่สวรรค์ กำลังบุญของท่านถึงขั้นของพรหม วิมานจะตั้งอยู่ที่พรหม กำลังบุญความดีของท่านถึงขั้นนิพพาน วิมานก็อยู่ที่นิพพาน คอยอยู่แล้ว ตายเมื่อไรถึงเมื่อนั้นอันนี้พูดถึงผลที่จะพึงได้

ต่อไปก็ขออธิบายถึงวิธีการปฏิบัติกรรมฐาน ที่บอกไว้แล้ว ๔ หมวด คือ **สุขขวิปัสสโก เตวิชโช จภิกขุญญ ปฏิสัมภิตปปัตโต** อันนี้ใช้แนวสมาธิเหมือนกันแต่ใช้กำลังไม่เท่ากัน อันนี้ต้องระวังให้มากนะ กำลังขึ้นต้นไม่เท่ากัน ถ้าใช้กำลังขึ้นต้นผิดไม่มีผล

สำหรับ **สุขขวิปัสสโก** นี้ท่านเริ่มเจริญสมาธิเล็กน้อยควบคู่กับวิปัสสนาญาณ แต่ว่าเรื่องศีลมีความสำคัญมาก ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์สมาธิไม่มีผล อย่างวันนี้ท่านฝึกมโนมยิทธิ หากว่าศีลของท่านไม่บริสุทธิ์มาก่อนหรือว่าท่านไม่แน่ใจในความบริสุทธิ์ของศีล **เวลา**

ถ้าหากว่าท่านผู้ใดไม่มั่นใจในศีลของท่านว่าที่ผ่านมาแล้วศีลจะดีพอควรไหม เวลาสมาทานศีลก็จงคิดว่าเวลานี้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ว่านับตั้งแต่เวลาสมาทานไปจนกว่าจะไปจากที่นี่ศีล ๕ เราไม่มีโอกาสจะขาด ไซ้ใหม่ เราฆ่าใครเขาได้เล่า ลักขโมย ใครเขานี้ไม่แน่ นะ อย่าไปล้วงกระเป๋าเขา นะ บอกว่าผมไม่ลัก แต่ผมล้วงกระเป๋าเขาอย่างเดียว

เป็นอันว่าทุกคนต้องถือว่าศีลบริสุทธิ์ นี้เป็นพื้นฐานใหญ่

แล้วเวลาทางสมาธิ สำหรับสุขวิปัสสโก ก็ใช้สมาธิเล็กน้อยเริ่มต้นควบกับ วิปัสสนาญาณ มโนมยิทธิจริง ๆ เขาเริ่มต้นด้วยฌาน ๔ แต่ว่าการเริ่มต้นด้วยฌาน ๔ นี้ ลำบาก จึงลดลงเหลือกำลังอุปัชฌารสมาธิเท่าวิชาสาม

ฉะนั้น เวลาเริ่มต้นขอทุกท่านใช้กำลังสมาธิแค่อุปัชฌารสมาธิ ถ้าถึงฌาน สมบัติ กำลังสูงเกินไปเลยความเป็นทิพย์ ถ้าต่ำไปก็ไม่ถึงความเป็นทิพย์ เหมือนกับ กำแพงที่มีช่องน้อย ๆ อยู่ช่องหนึ่ง ถ้าเรามองตาสูงกว่าช่องเราก็มองไม่เห็น ต่ำกว่าช่องเราก็ มองไม่เห็น เราต้องมองให้พอดี ๆ จึงเห็น

สำหรับทิพจักขุญาณก็เหมือนกัน จิตจะเกิดเป็นทิพย์ตอนจิตเข้าสู่อุปัชฌารสมาธิ เท่านั้น ถ้าจิตเลยไปถึงฌานความเป็นทิพย์ก็ดับ ถ้าต่ำกว่าฌานความเป็นทิพย์ก็ดับ

ถ้าจะถามว่า อุปัชฌารสมาธิทำอารมณ์ขนาดไหน ก็ขอตอบแบบตรงไปตรงมา ว่าใช้อารมณ์แบบปกติธรรมดา เวลาภาวนาอยู่ การภาวนานี้ต้องคู่กับลมหายใจเข้าออก เพราะว่าลมหายใจเข้าออกทำให้จิตเป็นสมาธิ ทำให้จิตมีกำลัง สมาธิ เขาแปลว่า ตั้งใจ

สำหรับคำภาวนาใช้ภาวนาว่า นะ มะ พะ ระ คำภาวนา นะ มะ พะ ระ ทำให้ กำลังจิตเป็นทิพย์ แต่ว่าคำภาวนาทำให้จิตนี้เป็นทิพย์มีหลายสิบแบบ ไม่เฉพาะแค่ นะ มะ พะ ะ อย่างเดียวนะ แต่ว่าที่เลือกเอา นะ มะ พะ ะ มาใช้ก็เพราะว่าแบบอื่น ถ้าเรา

สำหรับ **นะ มะ พะ ธะ** นี้ ขณะที่เราไปพบอะไรที่ข้างบน หรือที่ไหนก็ตาม นรก ก็ตาม สวรรค์ก็ตาม พรหมโลกก็ตาม คนข้าง ๆ จะถามได้ทันทีแล้วจะตอบได้เลย ทางโน้น ตอนมา ฝ่ายนี้ก็พูด พูดรู้เรื่องกันได้ตลอด แบบนี้ความหามา ๒๓ ปี กว่าที่จะพบ และแบบอื่น ๆ เป็นของไม่ยาก แต่ว่าเป็นเรื่องสงสัยของคน ผู้ถามอยู่ข้าง ๆ ต้องการจะรู้ว่าพ่อฉันตายแม่ฉันตายไปอยู่ที่ไหน กลับตามีอยู่นานลืมหาก็บอก ที่นี้คนข้าง ๆ อาจจะไม่สงสัย หมอนี้อาจจะโกหกก็ได้

สำหรับ **มโนมยิทธิ** แบบนี้ ปัจจุบันใช้ **นะ มะ พะ ธะ** คนข้าง ๆ จะถามได้ทันที และที่เราไม่รู้ ถ้าไปพบคนตาย จะต้องถามก่อนที่ท่านจะตายรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไร แสดงให้ดูก่อน ขณะที่ป่วยลงเปลี่ยนแปลงไปแบบไหนแสดงให้ดูก่อน ร่างกายจะตายอาการแบบไหน ซึ่งให้ชัดว่าคนที่ถามเขารู้เวลานั้นเอาเฉพาะอาการที่รู้ เราก็จะบอกได้ตามปกติว่ามันชัดเจนดี เขามีโอกาสซัก ซักได้ทั้งที่ยังไม่ถอนจากฌานแบบนี้มีประโยชน์มาก

จะเห็นเวลาปฏิบัติของบรรดาท่านพุทธบริษัททำอารมณ์ตามแบบปกติ ไม่ต้องทำจิตให้มันเครียดเป็นฌานอย่าลืมนะ ถ้าเป็นฌานไม่มีผล คือใช้คำภาวนาว่า **นะ มะ พะ ธะ**

ถ้าจะควบคู่กับลมหายใจเข้าออก เวลาหายใจเข้าก็นึกว่า **นะ มะ** เวลาหายใจออกก็นึกว่า **พะ ธะ** เอาแบบสบาย ๆ นะ อย่าให้เหนื่อย อย่าไปเร่งรัดลมหายใจ อย่างบังคับลมหายใจ อย่าให้เร็วเกินไป อย่าให้ช้าเกินไป ปล่อยลมหายใจไปตามปกติ แค่นี้ก็ตามเวลาหายใจเข้าตึกว่า **นะ มะ** เวลาหายใจออกนึกว่า **พะ ธะ** เอาแค่นี้

แล้วเวลาที่ยังไม่มีใครเข้าไปแนะนำ จงอย่าไปนึกอยากรู้ อยากเห็นอะไรเป็นอันขาด เพราะว่าถ้านึกอยากรู้ อยากเห็นตอนนั้นจิตชานไม่เป็นสมาธิ และก็มีปัญหาอันหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทยังสงสัยเวลาที่ผู้แนะนำเขาปล่อยให้ภาวนาประมาณ ๑๕ นาที ตอนนั้นก็รู้ลมหายใจเข้าออกด้วย รู้คำภาวนาด้วย จิตก็อดชานไม่ได้เป็นของธรรมดา ภาวนาไปรู้ลมหายใจเข้าออกไปสัก ๒-๓ นาที ก็เผลอไปคิดเรื่องอื่นเข้ามาแทน ถ้านึกขึ้นมาได้ก็กลับดึงเข้ามาใหม่

ถ้าอาการจิตเป็นอย่างนี้ละก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทอย่าเพิ่งคิดว่าเราชั่ว ถือว่าที่ทำไปนั้นไม่ชั่วแล้วก็ไม่ผิด มันเป็นเรื่องธรรมดาของจิตมันชอบคิดเรื่องอื่น แต่ว่าถ้าไปคิดเรื่องอื่นแทนที่ ถ้าเรารู้ตัวก็ดึงกลับมาใหม่ ถ้าจิตอยู่ในขั้นอุปจารสมาธิ มันเป็นแบบนี้แหละ เพราะยังไม่ได้ฌานสมาบัติ ถ้าจิตจะทรงตัวจริง ๆ ต้องเป็น **ฌานสมาบัติ**

ที่นี้พอได้เวลาก็จะมีผู้เข้าไปแนะนำโดยตรง วิธีนี้ถ้าปล่อยให้ปฏิบัติธรรมดาณะพระเคยทำมาแล้ว ๓๐ ปีบ้าง ๔๐ ปีบ้าง บางองค์ ๔๐ ปีไม่ได้ ตายไปเลย ตายไปเยอะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องใหญ่มากเดิมทีเดียวต้องขึ้นต้นด้วยฌาน ๔ ที่นี้กว่าจะได้ฌาน ๔ เขี้ยวเหียน กินหญ้าต่อไปไม่ได้แล้ว

ต่อมาท่านเจ้าของท่านมาแนะนำบอกว่า **ปฏิบัติอย่างนี้ (แบบเก่า) มันไม่มีผล** เพราะกำลังของคนไม่พอ ท่านก็แนะนำบอกว่า **ให้ขึ้นต้นด้วยอุปจารสมาธิ ใช้กำลังของวิชาสามแทน** การใช้กำลังของวิชาสามแทนนี้ก็อ่อนไปหน่อย การเคลื่อนไหวตัวรู้สึกตัวน้อย ๆ เป็นที่น่าสงสัย

ถ้าหากว่าใช้กำลังเดิม คือกำลังของฌาน ๔ เวลามันออกมันรู้ตัวเหมือนออกจากระบอกไม้ มันพุ่งตรงออกจากโพรงไม้หรือออกจากถ้ำ มันรู้ตัวเลย ก็จะปรากฏชัดเป็นแสงสว่างในอากาศ แสงสว่างเป็นลำบ้าง เป็นแสงทั่วไปไปในอากาศบ้าง จะปรากฏเห็นกายข้างในมันพุ่งตรงออกไปไหนก็มีความรู้สึกเหมือนเราไปเอง

แต่ว่ากำลังแบบนี้เวลานี้ท่านพุทธบริษัทยังรับไม่ได้กว่าจะรับได้ก็ใช้เวลาเป็นเดือนหรืออาจจะเป็นปี ที่สอนมาแล้วระยะต้นเมื่อปี ๒๕๐๘ ได้มาประมาณ ๘๐ คน หลังจากนั้นมาอีก ๑๐ ปี ไม่มีใครได้เลย เพราะกำลังไม่พอ ต่อมาท่านเจ้าของจึงแนะนำบอกว่า **ให้ลดกำลังลงเหลือกำลังของวิชาสาม**

ที่นี้กำลังของวิชาสามมีสภาพคล้ายความฝัน เป็นที่น่าสงสัย กำลังของวิชาสามก็คือใช้กำลังของอุปจารสมาธิแทนฌานสมาบัติ ที่นี้มาจุดหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทยังสงสัยคือว่า ทิพจักขุญาณ คำว่า ทิพจักขุญาณ นี้ไม่ใช่แปลว่า ลูกตาเนื้อเป็นทิพย์ ญาณ เขาแปลว่า **รู้** ทิพจักขุญาณ เขาแปลว่า **มีความรู้ทางใจคล้ายตาทิพย์** อย่าลืมนะว่าความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ เพราะว่าเรายังไม่ได้ใช้ฌาน ๔ ถ้าใช้ฌาน ๔ ตัวนี้ไม่ต้องอธิบายเพราะมันออกไม่รู้ตัว เมื่อใช้กำลังของวิชาสามจิตกำลังอ่อนลง ไม่สามารถจะมีความเข้มแข็งแบบนั้นได้ ต้องใช้ความสังเกตเป็นเกณฑ์

ถ้าหากว่าศีลดี สมาธิดีพอสมควร ไม่มากนักการตัดสินใจด้านพระนิพพานน้อยเกินไป อย่างนี้ทิพจักขุญาณจะเกิดอย่างอ่อน เกิดจากความรู้สึกของใจ ความรู้สึกทางใจนี้มันจะมีความรู้สึกอันดับแรกว่าเป็นอะไรต้องตอบทันที ตัวแรกเป็นตัวแท้ก็แน่นอน และเวลาที่ท่านทั้งหลายจะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ถ้าทำใจให้สบายคิดว่างานที่เราทำจะมีผลดีหรือผลชั่ว อารมณ์แรก มันบอกบ๊ีบต้องเชื่ออารมณ์นั้นทันที

ทีนี้ถ้าหากว่าอารมณ์มันอ่อน เมื่อเวลามีผู้เข้าไปแนะนำ หลังจากภาวนาไปแล้วประมาณ ๑๕ นาที เขาจะให้สัญญาณบอกว่าพักได้ แล้วต้องสังเกตนะ ถ้าท่านผู้ใดมีคนไปนั่งข้างหลังเขาจะแนะนำ ขอให้ท่านผู้นั้นเลิกภาวนาเสียเลย อย่าภาวนา แล้วก็เลิกรู้ลมหายใจเข้าออก ปล่อยใจสบาย ๆ เพราะตอนนั้นไปภาวนาไม่ได้ขวางกัน ให้ฟังคำแนะนำของผู้แนะนำ

ถ้าผู้แนะนำเขาแนะนำว่ายังงี้ให้ตัดสินใจไปตามนั้น ถ้าเห็นว่าการตั้งใจเริ่มเป็นทิพย์พอสมควร เขาจะถามว่า "มีความรู้สึกว่ามีผู้ใดอยู่ข้างหน้าบ้าง..." ไม่ใช่หมายถึงตัวเขา ถ้าสมาธิอ่อน ความรู้สึกมันว่ามี ก็ตอบว่ามี อย่างยั้งตัวนะ ถ้ายังตัวแน่หรือไม่แน่ ตรงนี้ตัวกิเลสคือนิวรรณ์ ตัวสงสัยจะขวางทันที คือ ผิดหมด ถ้าเราเกิดความรู้สึกครั้งแรกว่ามีต้องตอบว่ามี

ถ้าเขาถามว่า "ผู้ที่มาอยู่ข้างหน้าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย" ความรู้สึกมันว่าผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตอบทันที อย่างยั้งตัว ถ้ายังถอยหลังไม่ได้ ผิด ถ้าเขาถามว่าแต่งตัวสีอะไร ก็ตอบตามความรู้สึกถ้าคนข้าง ๆ เขาสีแดง ของเราเขียวก็ตอบเขียวอย่าตามเขานะ เพราะความเป็นทิพย์ของเทวดา พรหม หรือพระอรหันต์ ย่อมสามารถจะทำให้คนเห็นสีต่างกันในขณะที่เดียวกัน ถ้าเป็นอย่างนี้สัก ๒-๓ วาระ ครูเขารับรองว่าถูกต้อง กำลังใจจะดีขึ้น ตอนนี้อารมณ์จิตจะเป็นฌานเอง คำว่าเป็นฌาน อย่าไปบังคับมันนะ มันจะเป็นของมันเอง เมื่ออารมณ์จิตเริ่มเป็นฌาน ความสว่างไสวจะปรากฏขึ้นบ้างตามพอสมควร

ตอนนี้ภาพที่เรามองไม่เห็นจะมีความรู้สึกว่ามีว่าเห็นเป็นผู้หญิงผู้ชายนั้นแหละ มันไม่ปรากฏภาพมาก่อน แต่ความรู้สึกจะเกิดขึ้นกับใจ เมื่อจิตเริ่มเป็นฌานภาพจึงปรากฏขึ้นกับใจ หลังจากนั้น ไปครูเขาจะแนะนำในการตัดขั้นที่ ๕ การตัดขั้นที่ ๕ มีความสำคัญมาก คือ เอาจิตมุ่งพระนิพพานโดยเฉพาะ คิดว่าถ้าตายชาตินี้ เมื่อตายเมื่อไรขอไปนิพพานจุดเดียว ตัดสิ้นใจแน่นอนละก็ไปถึงนิพพานแน่

หลังจากนั้นเขาจะพาไปพระจุฬามณี ซึ่งตั้งอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถ้าขึ้นถึงจุฬามณีเพียงทราบได้เลยว่าขณะนั้นจิตเป็นฌาน ๔ ภาพจะเกิดความสว่างไสวมาก เขาจะพาไปมนัสการพระ ให้เห็นเทวดาหรือพรหม หลังจากผ่านพระจุฬามณีแล้วเขาจะพาตรงไปพระนิพพาน ที่เรารู้ว่านิพพานสูญนั้นนะ เราจะได้ทราบว่านิพพานไม่สูญ ถ้านิพพานสูญก็ไม่มีพระอรหันต์องค์ไหนไปนิพพาน

นี่พูดถึงว่าสำหรับจิตที่มีกำลังอ่อน แต่ว่ามีมากทำนด้วยกันที่มีความเข้มแข็งทางจิตจิตสะอาดจริง ๆ พอเริ่มได้รับคำแนะนำจากครูไม่กี่คำจิตจะสว่างจ้า เห็นภาพชัดเจนแจ่มใสมากเหมือนกับเห็นคนในเวลากลางวัน เครื่องแต่งกายละเอียดละออเพียงใดก็ตาม ก็สามารถจะเห็นได้

ฉะนั้นผู้จะปฏิบัติมโนมยิทธิ ขอให้ตั้งใจ ถ้าสมาทานศีล ขอให้สมาทานศีลด้วยความเคารพ คิดว่าเวลานี้เราเป็นผู้มีศีลแล้วก็การภาวนา อย่าลืมใช้คำว่า นะ มะ พะ ธะ ควบคู่กับลมหายใจ เวลาหายใจเข้านึกว่า นะ มะ เวลาหายใจออกนึกว่า พะ ธะ เวลาภาวนาอยู่จงอย่าอยากรู้อยากเห็นอะไรทั้งหมด จนกว่าจะมีครูเข้าไปแนะนำ

การฝึกมโนมยิตติ

หลวงพ่อดวงพระมหาวิระ ถาวโร - ครูฝึก คุณสมพร บุญเกียรติ (เปี้ยก) - ผู้รับการฝึก

ฝึกที่บ้านซอยสายลม

เมื่อวันที่ ๑๑ พ.ย. ๒๕๖๑

(หลังจากหลวงพ่อนำวิธีปฏิบัติและให้ภาวนาสัก ๑๐ นาทีแล้ว จึงเข้ามาสอบถาม)

หลวงพ่อ : "เปี้ยก สว่างไหม...?"

เปี้ยก : "แสงสว่างทั่ว ๆ ไป แต่ไม่เป็นดวงนะคะ"

หลวงพ่อ : "ไม่เป็นดวงหรือ...พิจารณาขั้น ๕ ตัดขั้น ๕ รูป เป็นสุขหรือเป็นทุกข์...?"

เปี้ยก : "ทุกข์ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นทุกข์หรือ ทำไมไม่เป็นทุกข์ล่ะ...?"

เปี้ยก : "เพราะหนูได้รับการกระทบกระทั่งทางใจ ทุกข์อันนี้ของหนูมากค่ะ"

หลวงพ่อ : "การรับกระทบกระทั่งทางอารมณ์ เพราะเรามีรูปเป็นสำคัญใช่ไหม... ทุกข์นะ การที่เราเป็นทุกข์ก็เพราะอาศัยมีรูปเป็นสำคัญนะ ถ้าเราไม่มีรูป มันก็ไม่ทุกข์ แล้วทุกคนเวลานี้ได้โปรดทราบว่ เวลานี้ทั้งพระก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดีกำลังควบคุมทุกท่านอยู่ ลองพิจารณาดูซิว่า เวลานี้มีแสงสีอะไรพิเศษเกิดขึ้นบ้างไหม...? มีไหม...?"

เปี้ยก : "มีแสงเป็นลำสว่าง"

หลวงพ่ : "เป็นลำขวาง ๆ เป็นแสง สีอะไร...?"

เปี้ยก : "บอกไม่ถูก คล้ายเป็นสีเหลือง"

หลวงพ่ : "สีเหลืองต้องนึกว่านั่นพระพุทธเจ้านะ ตั้งใจนมัสการท่าน นึกว่าพระพุทธเจ้าท่านอยู่ในลักษณะไหน...?"

เปี้ยก : "ท่านเสด็จประทับอยู่ข้างหน้าค่ะ"

หลวงพ่ : "ข้างหน้าหรือ...ต้องเชื่อจิตนะ นี่เป็นมโนมยิทธิ คำว่า มโนมยิทธิ หมายความว่าจิตเป็นทิพย์ และมีฤทธิ์ทางใจ พระองค์ยืนอยู่หรือนั่งอยู่...?"

เปี้ยก : "ยืนค่ะ"

หลวงพ่ : "ยืนหรือ ทรงเครื่องสีอะไร...? เป็นสีเหลืองธรรมดาหรือว่าเป็นเครื่องประดับของเทวดา ทรงเครื่องแบบไหน...?"

เปี้ยก : "บอกไม่ถูกค่ะ"

หลวงพ่ : "อารมณ์จิตบอกอย่างไร...?"

เปี้ยก : "บอกว่าเป็นพระค่ะ"

หลวงพ่ : "เป็นรูปพระสีเหลืองใช่ไหม...อันนี้ถูก พระที่ยืนอยู่ที่เห็นเวลานี้เป็นประจำอยู่ก็คือ พระพุทธเจ้าที่ทรงพระนามว่า "กุกุสสันโธ" ท่านมาในลักษณะของรูปพระธรรมดา ท่านยืนอยู่นะ"

เปี้ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่ : "ขอนมัสการท่าน ขอท่านโปรดกรุณานำเราไปสู่พระจุฬามณี จิตพุ่งไปคิดว่าเวลานี้เราเข้าสู่เขตพระจุฬามณี จิตโน้มไปตามนั้นไหม...?"

เปี้ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่ : "คิดว่าเข้าไปนะ เข้าไปดูว่าข้างหน้าที่เราจะเห็นข้างหน้า ตรงเข้าไปที่
 ประทับสูงแล้วก็มีแสงปรากฏนั่นคือเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่
 ข้างหน้า"

ต่อไปนี้ตัดขั้นที่ ๕ ขอบว่าพระรูปพระโณมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระรูปพระ
 โณมเป็นอย่างไร ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้มีโอกาสได้นมัสการได้เป็นรูปชัด

ตอนนี้ตัดขั้นที่ ๕ ขึ้นชื่อว่าขั้นที่ ๕ เป็นทุกข์ ร่างกายเป็นทุกข์ ที่เราต้องกระทบกระทั่ง
 กับอารมณ์ที่ขัดขวางอยู่ตลอดเวลา ก็เพราะอาศัยขั้นที่ ๕ เป็นสำคัญ ถ้าเราไม่มีขั้นที่ ๕ เสีย
 อย่างเดียว เราก็จะหาคนดำไม่ได้ หาคนว่าไม่ได้ หาคนกลั่นแกล้งไม่ได้ ที่เรายังมีคนดำเรา มี
 คนว่าเราได้ มีคนกลั่นแกล้งเราได้หรือว่ามีอาการป่วยไข้ไม่สบายได้ ก็เพราะอาศัยที่เรามี
 ร่างกายเป็นสำคัญ

ฉะนั้นนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเราจะไม่เห็นว่าร่างกายมีความหมาย ไม่เห็นว่
 ร่างกายมีความสำคัญ ถือว่าร่างกายเป็นศัตรูใหญ่สำหรับเรานะ จิตคิดอย่างนั้นไหม...?"

เปี้ยก : "คิดคะ"

หลวงพ่ : "เวลานี้มีแสงสว่างขึ้นไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างแต่ยังไม่เห็นเป็นภาพคะ"

หลวงพ่ : "อ้าว ! ไม่เป็นไร สว่างขึ้นกว่าเก่าใช่ไหม จิตคิดดูซิว่าพระองค์เสด็จ
 ประทับอยู่ตรงไหน มีที่ประทับเฉพาะหรือว่ายืนอยู่"

เปี้ยก : "มีที่ประทับเป็นที่สูง ๆ ค่ะ"

หลวงพ่ : "สูง ๆ หรือ จิตบอกว่าเป็นแท่นหรือเป็นเก้าอี้ เอาจิตเวลานี้บอก ตอบ
 ตามเรื่องของจิต"

เปี้ยก : "เป็นแท่นคะ"

หลวงพ่ : "เป็นแน่เระอะ ตามความรู้สึกของจิตบอกว่าท่านเสด็จประทับนั่งขัดสมาธิหรือว่าห้อยพระบาททั้ง ๒ ข้าง ความจริงท่านยิ้มแล้วนะ น่าจะใสขึ้นแล้วนะ ใสขึ้นหน่อยไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างขึ้นค่ะ"

หลวงพ่ : "สว่างขึ้นแล้วนะ"

เปี้ยก : "แล้วห้อยพระบาทค่ะ"

หลวงพ่ : "เออ...ถูกต้อง ถูกต้องตามนั้น กราบท่านลูก"

เปี้ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่ : "จำไว้เระ ถ้าทำจิตแบบนี้ไม่ช้าก็เห็นภาพ ปลงชั้น ๕ อีกสักครั้งหนึ่ง ตั้งใจปลงชั้น ๕ ว่า คนที่เกิดมาในโลกทั้งหมด แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อทรงชั้น ๕ อยู่ สมเด็จพระบรมครูก็ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์ เป็นผู้เลิศกว่ามนุษย์ทั้งหลาย เลิศกว่าเทวดาทั้งหมด เลิศกว่าพรหมทั้งหมด เพราะว่าทรงเป็นครูสอนทุกคน ทั้งเทวดา และทั้งพรหม แต่ทว่าในที่สุดชั้น ๕ ของพระองค์ก็ต้องตกในสภาวะของธรรมดา คือ เมื่อมีความเกิดขึ้นแล้วก็แก่ไปทุกวัน

ในสมัยเมื่อองค์สมเด็จพระทรงธรรมยังทรงชีวิตอยู่ สมเด็จพระบรมครูก็ยังทรงมีป่วยไข้ไม่สบายเหมือนกับเรานั้นคือชั้น ๕ นะ และในที่สุดชั้น ๕ ของพระองค์ก็ดับ คือเข้าสู่พระนิพพาน และเวลานี้เราก็มีสภาพเช่นเดียวกัน คือว่าองค์สมเด็จพระพิชิตมารพระองค์ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์ ในที่สุดชั้น ๕ ของพระองค์ก็ต้องพัง ร่างกายของเราก็มีสภาพเช่นเดียวกัน นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะไม่ขอยึดถือชั้น ๕ ที่เป็นสภาวะที่เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราเลิกกันนะ

ความเป็นคนเราก็ไม่เอา

ความเป็นเทวดาเราก็ไม่ต้องการ

เป็นพรหมเราก็ไม่ต้องการ

ขึ้นชื่อว่าวัตถุทั้งหลายที่เป็นทรัพย์สินทั้งหลายในโลกนี้ ทุกคนมักจะมัวเมาในชีวิตของตน คิดว่าร่างกายของตนจะไม่ตาย ร่างกายของตนจะไม่แก่ ในที่สุดร่างกายของตนก็ต้องตาย ต้องแก่ มีทรัพย์สินมากเท่าไรก็ไม่สามารถจะแบกไปชาติหน้าได้ ตายแล้วต่างคนต่างก็ปล่อยกันไป

ที่นั่นเมื่อสภาพความจริงของโลกเป็นอย่างนี้ เราก็จะไม่ยึดถืออะไรทั้งหมด คือร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี วัตถุธาตุทั้งหมดก็ดี สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะมีประโยชน์อยู่บ้าง เมื่อชีวิตของเรายังอาศัยร่างกายอยู่ เมื่อตายแล้วมันก็ไม่ตามไป เราขอตัดมันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไม่ต้องการมันนะ

ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นพระรูปพระโฉมของพระองค์ แม้ไม่ชัดก็ไม่ใช่ไร ดูแสงสว่างขึ้นมาไหม...?"

เปี้ยก : "ยังไม่มากค่ะ"

หลวงพ่อก : "มากกว่านิดไหม...?"

เปี้ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อก : "ดีขึ้นกว่าเก่านะ เอาละตอนนี้ก็ขอลุขขอพระโอวาทแล้ว ต้องเชื่อใจนะเวลานี้จิตเป็นทิพย์มันถูกต้องทุกอย่างแล้ว ถ้ามว่าข้าพระพุทธเจ้าจะปฏิบัติอย่างไรด้วยวิธีสั้น ๆ ให้ตรงกับอารมณ์เพื่อความเป็นอรหันต์ในชาตินี้เชื่อจิตที่รับสัมผัส จิตมีความรู้สึกบอกว่า ยังไง...? บอกได้ไหม...?"

เปี้ยก : "ยังไม่ได้ค่ะ"

หลวงพ่อก : "ยังไม่ได้นะ ก็ตั้งใจนึกถึงพระพุทธเจ้า แล้วลองนึกซิ ลองพิจารณาดูว่าเวลานี้นอกจากแสงสว่างของพระพุทธเจ้าแล้ว ยังมีแสงสว่างพิเศษอะไรบ้างไหม นอกจากแสงนั้น จุดอาจจะไม่เท่ากัน มีไหม...เอายังงี้ก็แล้วกัน ทางซ้ายเปี้ยกนะ มีอะไรบ้าง...?"

เปี้ยก : "มีแสงค่ะ"

หลวงพ่ : "มีแสงหรือ...?"

เปี้ยก : "ใจหนูมันยังสั้นอยู่ค่ะ"

หลวงพ่ : "ใจสั้น กลัวเหอ รวบรวมกำลังใจ"

เปี้ยก : "แสงมากกว่าเมื่อกี้ค่ะ"

หลวงพ่ : "ทำใจให้สบายลูก คิดว่าเวลานี้เราพบพระพุทธเจ้าเป็นของยาก และแสงข้าง ๆ นะ ไม่ใช่แม่ศรีนะ เห็นแม่จันแม่ของเปี้ยกเป็นแม่ระดับที่สองรองลงมา"

เปี้ยก : "ท่านแม่ยื่นไซ้ใหม่คะ...?"

หลวงพ่ : "ไซ้...ยื่น"

เปี้ยก : "ทางซ้ายค่ะ"

หลวงพ่ : "ไซ้ทางซ้ายมือ ลองนึกดูซิว่าแม่แต่งเครื่องแบบสีอะไร...?"

เปี้ยก : "สีเขียวค่ะ"

หลวงพ่ : "สีเขียวเหอ บอกแม่ขอให้เห็นชัดกว่านี้ ยกมือไหว้ท่าน ตั้งใจแสดงความเคารพนะ เขาคูมมานานแล้วนี่ ขอให้เห็นเครื่องแต่งกายเอาจุดใดจุดหนึ่ง ส่วนล่างหรือส่วนบนก็ได้ อย่าเพิ่งเห็นทั่วตัว เห็นท่านใหม่...?"

เปี้ยก : "เห็นแต่มือค่ะ ท่านประทับยืนค่ะ"

หลวงพ่ : "เห็นยืนไซ้ใหม่ ...มัวไซ้ใหม่...เอาดีใจตัดขันธ์ ๕ บอกแม่ช่วย ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วย ขอบารมีท่านแม่ช่วย ขอให้มื่ออารมณ์จิตแจ่มใส ขอให้มื่อโอกาสได้ชัด ๆ ยิ่งกว่านี้ ทำใจให้สบาย อย่าให้ใจมันสั้น ทำอารมณ์ให้เป็นสุข ถือว่าแดนนี้เป็นแดนของความสุข เราถือว่า การขึ้นมาได้แค่นี้ถือว่าเราเป็นผู้ชนะ เห็นแสงสว่างขึ้นใหม่...?"

เปี้ยก : "ดีขึ้นแล้วค่ะ"

หลวงพ่ : "เห็นแล้วลองบอกลักษณะรูปร่างของแม่ชี"

เปี้ยก : "ท่านผอมค่ะ องค์ท่านค่อนข้างสูงค่ะ"

หลวงพ่ : "ค่อนข้างสูง อย่างนี้เขาไม่เรียกผอม ผอมมันก็เป็นเปรต เพรีวไซ้ไหม ...?"

เปี้ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่ : "อย่าไปเรียกผอมชี ค่อนข้างสูง พอมองเห็นไซ้ไหมนี้ เห็นทั้งองค์ไซ้ไหม ...?"

เปี้ยก : "เห็นผ้าถุงค่ะ ท่านยืนหันหน้าเอียงไปทางหลวงพ่"

หลวงพ่ : "ไซ้ ๗ ยืนเฉียงนิต ๗ ดูตรงรองเท้าชิววมอะไร...? มีเครื่องประดับข้อเท้าหรือเปล่า ?"

เปี้ยก : "ข้อเท้ามีกำไรค่ะ"

หลวงพ่ : "กำไลทำด้วยแก้วหรือทองคำ...?"

เปี้ยก : "ทองคำ"

หลวงพ่ : "เป็นทองเหลือง ทองแท้ ๗ หรือผสมอะไรบ้าง...?"

เปี้ยก : "ทองเหลืองมากนะคะ วาว นิต ๗ แต่ไม่ค่อยใสค่ะ"

หลวงพ่ : "ถามแม่ชี กำไลเท้าเป็นทองหรือเป็นแก้ว ถามเลย ถ้าจิตบอกยังงี้ ก็ตอบมา"

เปี้ยก : "เป็นแก้วแล้วค่ะ"

หลวงพ่ : "เป็นแก้วหรือไข่ ถูกต้อง ตามเขาตามนั้นนะ ต้องรักษาอารมณ์ นี้เกร็งเกินไป"

เปี้ยก : "ใจมันสั้นคะ"

หลวงพ่ : "ใจสั้นนี่มันเกร็งเกินไป ทีหลังทำใจสบาย ๆ นะ ไอ้แกไฟมันคอยจะดับอยู่เรื่อยนี่"

เปี้ยก : "เมื่อกี้หลวงพ่มาใจมันสั้นคะ"

หลวงพ่ : "ทีหลังทำใจสบาย ๆ ซิ พ่ไม่ได้มาฆ่าไข่ใหม่ พ่มาช่วย ต้องนี่กอย่างนั้นนะ ขอทุกท่านที่ไม่สามารถจะเห็นเองได้ ก็วาดภาพตามนั้น คิดว่าเราอยู่ในสถานที่นี้ ถ้าบังเอิญคนใดคนหนึ่งคิดว่าตนเองอยู่ในสถานที่ใดก็ขอให้เชื่อ เพราะวันนี้พระ และเทวดาพรหมกุมเต็มที ดูขึ้นมาตั้งแต่ผ้าของแม่เปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีอะไรหรือยัง..." บอกว่าอยากจะต้องการเห็นชุดใหญ่ ให้แม่แต่งชุดใหญ่"

เปี้ยก : "สีเริ่มสว่างขึ้นแล้วคะ"

หลวงพ่ : "ชุดขึ้นใหม่ลูก...?"

เปี้ยก : "มันออกทอง ๆ แต่ไม่ใช่สีทองเข้มนะคะ"

หลวงพ่ : "ออกทอง ๆ นะ ทองเลื่อม ๆ ไข่ใหม่...?"

เปี้ยก : "คะ"

หลวงพ่ : "อ้อดูซิ ลองดูไปตามอย่างที่แป้วเขาดูซิ ดูขึ้นเรื่อย ๆ ลักษณะผ้าถุงลักษณะไหน...?"

เปี้ยก : "ผ้าเป็นชุดไทยคะ มีเข็มขัดคะ"

หลวงพ่ : "เข็มขัดหนังหรือเข็มขัดเงิน...?"

เปี้ยก : "เข็มขัดท่านเป็นทองวาว ๆ ค่ะ"

หลวงพ่ : "เป็นทองวาว ๆ เฉย ๆ หรือว่าเป็นอะไร ...?" ลองถามแม่เขาดูซิ"

เปี้ยก : "เป็นแก้วผสมค่ะ"

หลวงพ่ : "แพรพรานะ"

เปี้ยก : "แต่ยังไม่มากค่ะ เห็นแต่ว่าเริ่มใสขึ้นค่ะ"

หลวงพ่ : "อ้อ จิตเริ่มดีขึ้นแล้ว จิตตกใจมากเกินไป แล้วดูเสื่อซิ แขนสั้นหรือแขนยาว...? เอาจิตถาม มโนมยิทธิแปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ"

เปี้ยก : "แขนยาวค่ะ"

หลวงพ่ : "แขนยาวเหอ นอกจากแม่จันแล้ว ข้างหลังมีอะไรไหม...? มีความรู้สึกบอกว่ามีใครยืนอยู่สักคนไหม...?"

เปี้ยก : "มีแสงแต่ทำไมทราบค่ะ"

หลวงพ่ : "มีแสง ถามว่าแม่ศรีไช้ไหม...? แกจะเขกหัวเอ็งแล้วนะนะ นี่เขาแม่ใหญ่ ถามแม่จัน แม่ศรีไช้ไหม...?"

เปี้ยก : "ไช้ค่ะ ยืนถัดต่อไปค่ะ"

หลวงพ่ : "ยืนยิ้มอยู่นานแล้วแกจะเขกหัวเอ็งแล้วเมื่อกี้นี้เขาบอกว่าไม่รู้หรือ สองคนแต่งตัวคล้ายคลึงกันไหม...?" ขอบารมีท่านแม่ทั้ง ๒ องค์ ขอให้เห็นชัดกว่านี้ เห็นดีขึ้นไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างขึ้นเยอะเลยค่ะ"

หลวงพ่ : "ทีหลังคุณอารมณ์สมาธิให้ดีนะ ตั้งใจปลงชั้น ๕ อีก ลองปลงซิมีความรู้สึกในร่างกายเป็นอย่างไร...?"

เปี้ยก : "คิดว่าหนูไม่ห่วงใยในอะไรทั้งหมดแล้วต่อไปนี่"

หลวงพ่ : "นั่นหรือ มาอยู่บนนี้ อารมณ์ใจสบายดีกว่ามนุษย์หรือสบายเท่ามนุษย์"

เปี้ยก : "ใจสบายกว่าค่ะ"

หลวงพ่ : "ดีกว่านะ ถ้าอยู่กับแม่ดีกว่าอยู่บนมนุษย์ในโลกนะตัดสินใจว่าเราเลิกกันชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ไฉ่กฎของกรรมใด ๆ ที่ทำให้เราเป็นทุกข์ เราถือว่านั้นเป็นกฎของอกุศล กรรมที่เราทำมาก่อน เราจะใช้หนี้มัน เราจะไม่ต้องร้อนต่ออารมณ์ใดทั้งหมดที่มากระทบกระทั่งนะ แล้ววางอารมณ์เสีย แล้วก็ตอนนี้สว่างขึ้นใหม่...?"

เปี้ยก : "สว่าง มีความรู้สึกที่ท่านแม่ศรียิ้ม หันหน้ามาทางหนู"

หลวงพ่ : "อ้อ เขายิ้มตลอดเวลา ท่านแม่จันละยิ้มหรือเปล่า...? แม่ศรีแกยิ้มมานานแล้ว แก่หลอกเอ็งนะ เอ็งถ้างั้นละกินมัสการพระพุทธเจ้านะ ขอให้ท่านแม่ทั้งสองพาไปหาท่านปู่ ท่านย่า เตียวชนปุ่อย่าตายนะนี่ เห็นแสงสว่างข้างหน้าไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่ : "สว่าง ๒ จุดใช่ไหม"

เปี้ยก : "เป็นทางยาว ๆ ค่ะ"

หลวงพ่ : "เข้าไปให้จุดที่ท่านปู่ ท่านย่าประทับอยู่ตรงไหน ขอให้ปรากฏพระพุทธรูปโคมให้ชัดหรือไม่เงั้นขอให้แสงสว่างขึ้น ถ้ามแม่เขาก็แล้วกัน ถ้ามชีว่าถึงหรือยัง...?"

เปี้ยก : "ค่ะ ถึงแล้วค่ะ"

หลวงพ่ : "ถึงแล้วหรือ ท่านปู่ท่านย่านั่งตรงไหน ถ้าม ๒ แม่เลย อย่าไปถ้ามแม่เตียว จิตบอกว่าจะอย่างไร...?"

เปี้ยก : "จิตบอกที่ท่านปู่หนึ่งอยู่บนแท่น"

หลวงพ่ : "บนแท่น ท่านนั่งยังง...?"

เปี้ยก : "นั่งห้อยขาคะ"

หลวงพ่ : "ห้อยกี่ข้าง...?"

เปี้ยก : "ห้อยข้างเดียวคะ"

หลวงพ่ : "แล้วท่านอย่าละ...?"

เปี้ยก : "ท่านอย่าอยู่ทางซ้าย"

หลวงพ่ : "ทางซ้ายมือของท่านปู่ใช่ไหม...?"

เปี้ยก : "ใช่คะ"

หลวงพ่ : "ตั้งใจตัดขันธุ์ ๕ ใหม่ ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยบารมีท่านปู่ท่านย่าช่วยบารมีท่านแม่ช่วย แล้วก็บุญบารมีใด ๆ ที่เรามาเพ็ญกุศลมาแล้วนับเป็นเวลา ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป ขอบุญบารมีทั้งหมดจรรวมตัวให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเห็นท่านปู่ท่านย่าท่านแม่ให้ชัดเจนแจ่มใส ดีขึ้นใหม่...? จิตชักบอกว่าคล่องตัวขึ้นใหม่...?"

เปี้ยก : "จิตนิ่งกว่าเมื่อกี้นี้คะ"

หลวงพ่ : "จิตนิ่งเหวอ ความรู้สึกท่านปู่แต่งตัวอย่างไร...? ท่านแจ่มใสขึ้นใหม่...?"

เปี้ยก : "ท่านแต่งเป็นสีใส ๆ คล้าย ๆ สีทองคะ"

หลวงพ่ : "เอ้อ..ถูก ท่านอย่าละ เอาจิตบอก รวบรวมกำลังใจให้เข้มแข็ง"

เปี้ยก : "ท่านย่าก็แต่งสีทองละเอียด ๆ ค่ะ"

หลวงพ่ : "เอ้อ...ดีแล้ว ทำใจให้สบาย ๆ นะ นึกถอยหลัง คำว่าถอยหลัง คิดว่ามองดูร่างกายขันธุ์ ๕ ข้างล่างเราจะทิ้งมันนะ มันจะตายเมื่อไรก็เชิญตาย เราไม่เสียดาย อยู่บนนี้"

เปี้ยก : "กราบแล้วค่ะ หนูกราบที่เท้าค่ะ"

หลวงพ่ : "เออ กราบท่านปู่ ท่านย่าหรือยัง...?"

เปี้ยก : "ค่ะ กราบแล้วค่ะ"

หลวงพ่ : "กราบท่านปู่ ดูความรู้สึกว่าท่านปู่ยิ้มหรือว่า ท่านเอามือมาทำอะไร ?
กราบตักท่านชิตี เราเป็นหลานนี่"

เปี้ยก : "ท่านยิ้มค่ะ"

หลวงพ่ : "เข้าไปหาท่านย่า ความรู้สึกบอกอย่างไร...?"

เปี้ยก : "ความรู้สึกว่าท่านเคยสอนหนูค่ะ"

หลวงพ่ : "เออ...ว่าไงเธอ"

เปี้ยก : "ท่านเคยเตือนหนูว่ายังแหย่อยู่มาก"

หลวงพ่ : "เออ วันนี้ทำใจชิลูกนะ ทำใจให้เข้มแข็ง คำว่ากลัวอะไร ก็เลิกนึกถึงมันนะ นี่เพียงแค่หลวงพ่เดินเข้ามา แกก็ลุดูบไปแล้ว นึกถึงว่าหลวงพ่ต้องการให้ลูกทุกคนได้ดี ไม่ใช่จะไปฆ่าลูกนะ ทำใจให้สบาย นึกถึงว่ายังอยู่ใกล้ยิ่งดี เวลานี้ตัดสินใจทำใจให้เป็นสุข เราถือว่าเราอยู่ในแดนที่เป็นสุข และก็ลองถามแม่ชิตีว่าวิมานของเปี้ยกเองที่นิพพานนะมีไหม ท่านว่าไง...?"

เปี้ยก : "ความรู้สึกบอกไม่มีค่ะ"

หลวงพ่ : "ยังไม่มี นี่แสดงว่าสมาธิมันโคลงเคลงมาก นี่เป็นอันว่าเวลานี้ใจมันยัง
สั่น ยังสั่นอยู่ไหม...?"

เปี้ยก : "สั่นไม่มากเท่าเมื่อกี้นี้องค์ท่านปู่ท่านย่าสว่างมากเลยคะ"

หลวงพ่ : "เออ งั้นเหอ ถ้างั้นดูปู่ย่าดีกว่า สว่างขึ้นแล้วเหอ เห็นตัวท่านใหม่
...?"

เปี้ยก : "เห็นสว่างทั่วไปหมดเลยคะ"

หลวงพ่ : "ใช่ซี หากว่าท่านเปล่งรัศมี ถ้าเราจะสามารถเห็นได้ มันสว่างเลยสบาย
ตา ที่เราจะมองไปได้ เพราะบารมีท่านมากนะ พอเห็นพระองค์ท่านใหม่ตอนนี้...?"

เปี้ยก : "เห็นคะ ท่านสว่างแล้วก็ยิ้มคะ"

หลวงพ่ : "ใช่ ๆ รักษากำลังใจนะ ทรงกำลังใจไว้ตอนนี้ เวลานี้เอากันแค่นี้ะ เอา
กันแค่ท่านปู่ท่านย่า ท่านแม่ทั้งสองนะ เวลานี้พูดถึงแม่ศรี แล้วก็ท่านปู่พระอินทร์ แล้วก็ชานยา
ของท่าน และแม่จัน ถ้าบังเอิญใครคนใดคนหนึ่งจะไปเห็นภาพท่านนอกจากสถานที่นี้ะ
ต้องถือว่าใช้ได้ เพราะเทวดานี้ใช้รัศมีกายแทนตัว หรือบางที่ท่านนั่งอยู่ที่เดียว ท่านอาจจะ
สงเคราะห์คราวเดียว คนได้ทั้งโลก"

(จบคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ)

การฝึกมโนมยิทธิ

หลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร - ครูฝึก คุณสมพร บุญเกียรติ (เปี้ยก) - ผู้รับการฝึก

ฝึกที่วัดท่าซุง บনศาลาหลวงราช

เมื่อวันที่ ๑๙ พ.ย. ๒๕๒๑

(หลังจากหลวงพ่อแนะนำวิธีการปฏิบัติและให้ภาวนาสัก ๑๐ นาที แล้วจึงเจ้ามาสอบถาม)

หลวงพ่อ : "อ้าเปี้ยกเอ๊ย สว่างไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่อ : "สว่างมากไหม...?"

เปี้ยก : "สว่างมากไหม..?"

หลวงพ่อ : "พุ่งจิตไปตามแสงซี อธิษฐานว่าแสงนี้ถ้าหากว่าเป็นแสงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาส ได้เห็นแสงนี้ด้วย เห็นไหม...?"

เปี้ยก : "เห็นเป็นดวงแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "เห็นเป็นดวงระเอระ ตั้งใจตัดขั้นที่ ๕ นะ แล้วก็เห็นว่าร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ร่างกายเกิดจากอำนาจของตัณหา เพราะอาศัยความอยากมี ความต้องการในความสวยงาม ต้องการเสียงเพราะ ต้องการรูปสวย ต้องการในรสอร่อย ต้องการกลิ่น

องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแนะนำว่าถ้าเราต้องการพระนิพพานให้ตัดขั้นที่ ๕ เห็นว่าร่างกายของเรานี้เป็นของไม่ดี ร่างกายของบุคคลให้ตัดขั้นที่ ๕ เห็นว่าร่างกายของเรานี้เป็นของไม่ดี ร่างกายของบุคคลอื่นไม่ดี วัตถุธาตุไม่มีความหมายไม่เป็นเรื่องไม่เป็นสาระ เพราะสิ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยนำความทุกข์มา

ฉะนั้น นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าพระพุทธเจ้า จะขอยอมรับนับถือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไม่มีจิตผูกพันในร่างกายของตนเอง ในร่างกายของบุคคลอื่น และในวัตถุทั้งหมด ขณะที่ปรากฏว่าชีวิตยังมีอยู่ก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามหน้าที่ เพราะในชีวิตนี้สิ้นแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไรทั้งหมด นอกจากพระนิพพาน

ฉะนั้น ขอบารมีขององค์สมเด็จพระพิชิตมารได้ทรงโปรดให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นพระรูปโฉมของพระองค์เห็นชัดเจน...สว่างขึ้นไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่ : “เห็นไหม...?”

เปี้ยก : “ยังไม่เห็นค่ะ”

หลวงพ่ : “จิตบอก ความรู้สึกของจิตว่ายังไง...?”

เปี้ยก : “รู้สึกว่าจะพระพุทธรูปอยู่ตรงข้างหน้าค่ะ”

หลวงพ่ : “ข้างหน้าเธอ เออใช้ได้ เป็นพระพุทธรูปองค์ไหน พระกุกกสันโธ พระโกนาคม พระพุทธรักสสป พระสมณโคดม หรือพระพุทธรูปที่บึงกร หรือสมเด็จพระปฐม...”

เปี้ยก : “สมเด็จพระสมณโคดมค่ะ”

หลวงพ่อก : “เออ...ถูกต้อง จิตบอกว่า ภาพของพระองค์เวลานี้ทางเครื่องอะไร ห่มจีวรหรือเป็นภาพพระนิพพาน...?”

เปี้ยก : “รู้สึกที่ท่านเป็นภาพพระประทับยืนอยู่ค่ะ”

หลวงพ่อก : “นมัสการท่านนะ ต้องเชื่อจิต เวลานี้จิตคิดว่าพระพุทธเจ้าท่านอยู่ที่ไหน...?”

เปี้ยก : “อยู่ที่พระจุฬามณีค่ะ”

หลวงพ่อก : “เออ ไหว้ท่านแล้วหรือยัง...?”

เปี้ยก : “กราบท่านแล้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “ขอโอวาทของพระองค์ตรัสให้ตรงกับอภิชยาชัยของข้าพระพุทธเจ้าที่ต้องการจะเข้าพระนิพพานในชาตินี้ ตั้งจิตรับสัมผัส มีความรู้สึกว่าคุณตรัสอย่างไร...?”

เปี้ยก : “ให้ตัดขันธ์ ๕ บ่อย ๆ เป็นประจำค่ะ”

หลวงพ่อก : “เอ้อ...ดี ตอนนี้กราบทราบแล้ว หันหลังมาข้างหน้าท่านนะ เอาจิตคิดรู้นะว่าเวลานี้ในพระจุฬามณีมีพระ มีเทวดา มีพรหมมากไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างค่ะ เทวดา พรหมท่านนั่งเตี้ยกว่าสมเด็จพระพุทธรองค์นะคะ”

หลวงพ่อก : “เอ้อ เตี้ยกว่าชิลูก ดีแล้ว สว่างแต่ละจุด นั่นคือพระอริยเจ้านะ แถวหน้าสว่างมากไหม แถวรอง ๆ ละ แถวไหนสว่างมากกว่ากัน...?”

เปี้ยก : “ข้างหน้าสว่างมากกว่าข้างหลังค่ะ”

หลวงพ่อก : “เออ ต้องเห็นข้างหน้าสว่างมากกว่าข้างหลังนะ เพราะข้างหน้าเป็นพระอรหันต์ เห็นก็แถว...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกบอก ๕ แถวคะ”

หลวงพ่อก : “เออ...เอาตามความรู้สึก จิตเป็นทิพย์ เป็นของธรรมดาไม่ผิดนะ แล้วก็มองดูตัวเราซิมีแสงสว่างไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างคะ”

หลวงพ่อก : “ลองเทียบแสงของตัวเราเท่ากับแถวไหน? เท่าแถวที่เท่าไร...?”

เปี้ยก : “ถอยมาข้างหลังคะ”

หลวงพ่อก : “สว่างมาข้างหลังหรือ แถวที่เท่าไร...?”

เปี้ยก : “ประมาณแถวที่ ๔ คะ”

หลวงพ่อก : “เห็นแถวที่ ๔ ต่อไปนี้ตัดตามหลวงพ่อกนะ คิดว่าขั้นที่ ๕ คือ รูป เวทนา สังขาร วิญญาณ ที่เรียกกันว่า กาย เองง่าย ๆ นะ ร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ภายในมีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง เสดด เสมหะ อุจจาระ ปัสสาวะ มันเต็มไปด้วยความสกปรก ความรู้สึกเป็นตามนั้นไหม...?”

เปี้ยก : “เป็นคะ”

หลวงพ่อก : “เป็นหรือ เราชั่งเก็ยจร่างกายเรานะ รังเก็ยใจไหม...?”

เปี้ยก : “น่าเกลียดและน่ากลัวด้วยคะ”

หลวงพ่อก : “ที่นี้พูดถึงร่างกายคนอื่นที่เขาอยากจะรัก อยากจะครองคู่ซึ่งกันและกัน เพราะเห็นสวยสดงดงาม ที่นี้ร่างกายคนอื่นเราก็มีความรู้สึกอย่างนั้นไหม...? เกลียดไหม...?”

เปี้ยก : “ปกติก็ไม่รักอยู่แล้วคะ”

หลวงพ่อบอก : “ปกติก็ไม่ชอบอยู่แล้วใช่ไหม ทีนี้ก็มุ่งการให้อภัยกับคนที่ทำให้เราไม่ชอบใจ”

เปี้ยก : “อันนี้หนูกำลังจะทำให้ได้ค่ะ”

หลวงพ่อบอก : “กำลังจะทำให้ได้หรือ ตัดสินใจว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะให้อภัยกับคนที่พูดไม่ชอบใจ แสดงอาการไม่ชอบใจให้ปรากฏแก่เรา ถือว่าอาการอย่างนั้นไม่เป็นสาระไม่เป็นแก่นสาร เป็นอาการของอบายภูมิใช่ไหม เป็นเหตุให้เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน พ้นจากนั้นมาก็มาเป็นคน เป็นคนที่ไม่มีความสุข แล้วก็เป็นที่ปัจจัยให้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โปรดช่วยบังคับกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าให้ทรงอยู่ตามสภาพนี้คือ

เห็นร่างกายของคนทุกคน แม้แต่ร่างกายของตนเองเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ไม่เกิดความกำหนัดยินดีในร่างกายนั้น ๆ ร่างกายของเขาหรือร่างกายของเรา และให้จิตของข้าพระพุทธเจ้าเต็มไปด้วยความเมตตา ความรัก กรุณา ความสงสาร มุทิตา พลอยยินดีในความดีของบุคคลอื่น และไม่อิจฉาริษยาใคร ๆ ขอให้ใจของข้าพระพุทธเจ้าตั้งอยู่ในอุเบกขาวางเฉยไม่สะดุ้งสะเทือนในคำนิพนทว่าร้าย การเสียดสีต่าง ๆ อารมณ์ใจเป็นไปตามนั้นไหม...?”

เปี้ยก : “เป็นค่ะ”

หลวงพ่อบอก : “เป็นแล้วหรือ ดูแสงของตัวสิ สว่างขึ้นไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างขึ้นค่ะ”

หลวงพ่อบอก : “ไปเทียบกับแถวที่ ๓ สิ เมื่อก็อยู่แถวที่ ๔ ใช่ไหม...”

เปี้ยก : “ใช่ค่ะ ขึ้นมาแถวที่ ๓ แล้วค่ะ แต่แถวที่ ๑ สว่างมากค่ะ”

หลวงพ่ : “เออใช่ ๆ เทียบแถวที่ ๓ นะ ตัดขั้นที่ ๕ ต่อกันไปลูก ตัดต่อไปว่าขั้นชื่อว่า ขั้นที่ ๕ คือร่างกายของเราก็คือ ร่างกายของคนอื่นก็ดี วัตถุธาตุก็ดี เราจะไม่พึ่งปรารถนาใด ๆ ทั้งหมด ตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ข้าพระพุทธเจ้าขอตัดร่างกายทิ้งไปจากจิต แต่ทว่าภารกิจที่จะต้องประคองประหม่อมร่างกาย ประนเปอรร่างกาย เลี้ยงดูร่างกายเป็นหน้าที่ในสมัยที่มีชีวิตอยู่ ถ้าข้าพระพุทธเจ้าสิ้นลมปราณแล้วเมื่อไร ก็จะขอเข้าพระนิพพาน

โดยเฉพาะเวลานี้ข้าพระพุทธเจ้าไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระองค์ ข้าพระพุทธเจ้ามุ่งปฏิบัติตรงเฉพาะพระนิพพาน ศีล ๕ ประการหรือศีล ๘ ประการ ข้าพระพุทธเจ้าจะให้ทรงอยู่ในอารมณ์จิตอยู่ตลอดเวลา ความเห็นว่าร่างกายของบุคคลอื่นสวดยต้องการประคับประคองเป็นคู่ครองจะไม่มีในจิตของข้าพระพุทธเจ้าก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี มีสภาพไม่ต่างอะไรกับซากศพที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า

และข้าพระพุทธเจ้าจะตัดการรับสัมผัสจากคำครหานินทาก็ดี คำสรรเสริญก็ดีในโลกนี้ทั้งหมด โดยจะเชื่อฟังคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ว่าคำนิทาและสรรเสริญไม่ได้ทำให้คนดีหรือคนชั่ว จะดีหรือชั่วอยู่ที่ตัวปฏิบัติ ฉะนั้น คำสอนขององค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์ในข้อนี้ข้าพระพุทธเจ้าขอรับปฏิบัติตาม และตั้งใจนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น ขึ้นชื่อว่าอารมณ์ใด ๆ ที่กระทบกระทั่งจิตของข้าพระพุทธเจ้าในฝ่ายนินทาก็ดี ฝ่ายสรรเสริญก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าจะทิ้งเสียโดยทรงอุเบกขา

และข้าพระพุทธเจ้าจะไม่หลงไหลอยู่ในรูปฌาน และอรูปรูปรู คิดว่าพระนิพพานมีความดีกว่า จะไม่มีมานะการถือตัว ถือตน ว่าเราดีกว่าเขา เราเสมอเขา หรือว่าเราเลวกว่าเขา เพราะว่าร่างกายของคนทุกคนเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครกเหมือนกันหมด และต่อไปข้าพระพุทธเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมสุคตว่า การเกาะอยู่ในตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดทุกข์ ข้าพระพุทธเจ้าต้องการความสุขที่สุดก็คือพระนิพพาน

ฉะนั้น นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปขึ้นชื่อว่าความปรารถนาในมนุษย์โลกก็ดี เทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดีจะไม่มีสำหรับข้าพระพุทธเจ้า ความต้องการหรือการเห็นว่าสวดยสดงงามในโลกทั้ง ๓ ไม่มี ขององค์สมเด็จพระมหามุนีได้ทรงโปรดช่วยบังคับกระแสนจิตของ

เปี้ยก : “สว่างมากค่ะ”

หลวงพ่ : “สว่างขึ้น เทียบได้ชั้นไหนลูก แถวไหน...? ขึ้นถึงแถวที่ ๒ หรือยัง...?”

เปี้ยก : “สว่างขึ้นมาถึงแถวที่ ๒ แล้วค่ะ”

หลวงพ่ : “เข้ามาเทียบแถวที่ ๒ เท่ากันไหม แสงสว่างของลูกกับแถวที่ ๒ เท่ากันไหม...?”

เปี้ยก : “รู้สึกใกล้ ๆ กันแล้วค่ะ”

หลวงพ่ : “ใกล้ ๆ กัน ตัดใหม่นะ ตั้งใจไว้เลยโดยเฉพาะ ว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายในการเกิดนะ ร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรก ทรัพย์สินทั้งหลายไม่เป็นสาระไม่เป็นแก่นสาร ทุกคนที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ก็เพราะมัวเมาในร่างกายคิดว่าร่างกายจะไม่แก่ คิดว่าร่างกายจะไม่ป่วย คิดว่าร่างกายจะไม่ตาย แต่สำหรับข้าพระพุทธเจ้านี้เห็นแล้วตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ร่างกายไม่ใช่แดนของความสุข มันนำความทุกข์มาให้ทุกขณะ

ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าขอมัสการองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (หันไปกราบท่านนะ) ว่าข้าพระพุทธเจ้าขอยึดถือคำสั่งสอนของพระองค์ที่มีพระพุทธประสงค์ต้องการจะรู้สัตว์ชั้นสัตว์ให้เข้าถึงพระนิพพาน

เวลานี้ ข้าพระพุทธเจ้าตัดได้แล้ว คือ ชั้นที่ ๕ ของข้าพระพุทธเจ้าก็ดี ชั้นที่ ๕ คือร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี นี่มันเต็มไปด้วยความสกปรก และก็มีคามไม่เที่ยง เอาจิตใจไปเกาะมันก็เป็นทุกข์ เวลานี้จิตของข้าพระพุทธเจ้าไม่สนใจร่างกายอันเป็นทุกข์นั้น ถึงแม้ขณะที่จะอยู่ที่นี้ ร่างกายที่จะอยู่ในภพมนุษย์มันจะพังไปเวลานี้ ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้สนใจไม่เสียดายอาลัยมัน

ฉะนั้นขององค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าขอได้โปรดแผ่บารมีมาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ามีรัศมีกายสว่างไสวเต็มที่ มากกว่านี้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า สว่างขึ้นไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่อก : “ความสว่างเท่าแถวที่ ๒ หรือยัง...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกจะมากกว่านิดหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่อก : “มากกว่านิดหนึ่งหรือ เออ...ตัดต่อไปอีกลูก ตัดต่อไป ขอรวบยอดว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความสกปรก การเวียนว่ายตายเกิดเต็มไปด้วยความทุกข์ มนุษย์โลกเต็มไปด้วยความวุ่นวาย หากความสุขไม่ได้ เทวโลก คือสวรรค์จัดว่าเป็นแดนที่มีความสุข ก็ยังมีกามารมณ์ คือมีผู้หญิงผู้ชาย พรหมโลก จัดว่าเป็นคนที่สบาย ตั้งอยู่ในอารมณ์สงบคือในฌาน อยู่ด้วยอำนาจของกรรมปิติ แต่ทว่าทั้งสามแดนนี้ไม่เป็นที่ปรารถนาของเรา เพราะไม่เป็นปัจจัยให้เกิดความสุข เทวโลก และพรหมโลกเป็นแดนที่พอกความทุกข์ชั่วคราว

ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าไม่ต้องการแดนทั้ง ๓ นี้ ขออำนาจบุญบารมีขององค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า และบุญบารมีที่ข้าพระพุทธเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วถึง ๑๖ อสงไขย และมีกำไรแสนกัป ขอบุญทั้งสองประการนี้จึงประทับประคองกระแสนิตของข้าพระพุทธเจ้าให้มีความใสสะอาดเท่าแถวที่ ๑ จิตตัดได้ตามนั้นไหม...?”

เปี้ยก : “ได้ค่ะ”

หลวงพ่อก : “สว่างขึ้นไหม...?”

เปี้ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่อก : “เทียบกับแถวที่ ๑ ไกลกันหรือยัง...?”

เปี้ยก : “รู้สึกว่่าน้อยกว่านิดหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่ : “น้อยกว่าอีกนิดหนึ่งหรือ ลองตัดต่อไปอีกซึ ตั้งใจตัด คิดในใจเลยนะว่า ร่างกายเลว ๆ โลกเลว ๆ อย่างนี้ เราไม่ต้องการมันอีก แต่ว่าถ้าขั้นที่ ๕ ทรงอยู่ เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามหน้าที่ให้ครบถ้วนนะ การมีทุกข์เพราะวาจาของบุคคลอื่น คือหมายความว่า จะมีการกระทบกระทั่งจากวาจาของบุคคลอื่นก็ดี การกระทำของบุคคลอื่นก็ดี คือทุกข์ใด ๆ ที่จะกระทบทางกาย ด้วยความป่วยไข้ไม่สบายก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าถือว่าเป็นกฎของกรรม ความชั่วของข้าพระพุทธเจ้าในชาติก่อนมันมาสนอง

ฉะนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะถือว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเกิดขึ้นแก่ข้าพระพุทธเจ้า จะถือว่าใช้หนี้กรรมไปโดยไม่คำนึง จะไปโกรธเคืองใครหรือว่ามีความเร่าร้อนใจ เมื่อทุกขเวทนาเกิดขึ้น เมื่อสิ้นลมปราณจากชาตินี้แล้ว ข้าพระพุทธเจ้าขอติดตามองค์สมเด็จพระประทับแก้วไปอยู่ที่พระนิพพาน สว่างขึ้นใหม่...?”

เปี้ยก : “สว่างมากกว่าเมื่อกี้ล่ะ”

หลวงพ่ : “สว่างมากกว่าเมื่อกี้ แต่ยังไม่เท่าแถวที่ ๑ ไซ้ไหม...?”

เปี้ยก : “ไซ้ล่ะ”

หลวงพ่ : “เอาล่ะไซ้ได้ล่ะ ตอนนี้ก็ลองพิจารณาดูตัวชิ จิตบอกตัวเองแต่งแบบไหน...?”

เปี้ยก : “ตัวเองเป็นผู้หญิงล่ะ”

หลวงพ่ : “มีเครื่องประดับแบบไหน ตามความรู้สึกของจิต...?”

เปี้ยก : “มอญมั้น...”

หลวงพ่ : “ไม่ต้องมอญมั้น เอาความรู้สึกของจิต”

เปี้ยก : “รู้สึกไม่ได้ห่มสไบ แล้วข้างหลังเหมือนละครชาตรีที่เป็นแผ่นปักมั้นหน้าล่ะ และพื้นข้างในเป็นสีเขียว แต่มันมองไม่ออกเขียว”

หลวงพ่ : “ไม่เขี้ยวเพราะเครื่องประดับมันเต็มหมดใช่ไหม เป็นแก้วสีอะไรลูก เป็นแก้วหรือเป็นทองที่ทับทิมเขี้ยวนะ...?”

เปี้ยก : “เป็นทองแต่มันใส ๆ ค่ะ”

หลวงพ่ : “ทองใส ๆ ทองผสมแก้วนะ อย่างนี้เขาเรียกชุดใหญ่ นะ ทรงชุดใหญ่ เอ้า...ลองเอาใจจับดูซิว่าเวลานี้ แม่ศรี และแม่จันมาหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “อยู่ข้างซ้ายหรือเปลาค่ะ...?”

หลวงพ่ : “เออ ใช่ ๆ เขายืนคู่กันใช่ไหม จิตบอกอย่างนั้นหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่ : “จิตบอกว่ายืนคู่กันนะ แม่ ๒ คนนี้รูปร่างคล้ายกันไหม...?”

เปี้ยก : “ไม่คล้ายค่ะ”

หลวงพ่ : “ไม่คล้ายหรือ แล้วผิดกันตรงไหน...?”

เปี้ยก : “ท่านแม่จันเพรียวค่ะ ท่านแม่ศรีแบบไม่ค่อยสูงมาก แต่ก็สมส่วนค่ะ”

หลวงพ่ : “แม่จันเพรียวกว่าหน่อยใช่ไหม คล้ายสูงกว่านะ เวลานี้แม่เขายิ้มหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ยิ้มค่ะ ท่านแม่ศรียิ้มค่ะ”

หลวงพ่ : “ท่านแม่ศรีเขายิ้มมานานแล้ว แม่ศรีแกเป็นแม่ใหญ่ นะ ทุกคนที่มาเกิดเป็นลูกแกทั้งหมด เอ้อ...กราบ พระพุทธเจ้าก่อนลูก และกราบพระอริยก่อนทุกองค์นะ ตั้งใจกราบท่านนะ อันนี้ต้องถือเป็นสรวง ขอความกรุณาจากท่านแม่ทั้ง ๒ พา ไปหาท่านปู่ท่านย่า”

เปี้ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่ : “ถึงแล้วใช่ไหม บ๊อบเตียวมันต้องถึงเลย ดูซิว่าพระแท่นที่ท่านปู่ท่านย่ากำลังประทับอยู่นี้เป็นสีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่ : “สว่างเข้าตามากไหมลูก เห็นลวดลายไหม...?”

เปี้ยก : “ไม่ค่อยเห็น มันออกแสงขาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่ : “ออกแสงขาว ๆ ถูกแล้ว มีแสงสว่างจ้านะ ดูขึ้นไปบนแท่นเห็นท่านปู่ท่านย่าไหม...? เอาจิตรับสัมผัส”

เปี้ยก : “ท่านปู่เห็น แต่ท่านย่าไม่ชัดค่ะ”

หลวงพ่ : “ขอबारมีท่านย่าโปรดสงเคราะห์หลาน หลานมีความพยายามแม้แต่การทำงานก็อยากจะทำออก เพราะอยากจะได้ดี ขอให้ท่านย่าโปรดหลาน ให้หลานให้เห็นชัด ๆ หน่อย ๆ เพราะว่า หลานตั้งใจมานมัสการท่านปู่ ท่านย่าก็เพราะความกตัญญูรู้คุณในความดีของท่าน”

เปี้ยก : “เห็นท่านย่ายิ้มค่ะ”

หลวงพ่ : “ยิ้มซี ยิ้มมานานแล้ว เออ...เข้าไปกราบท่านปู่ลูก กราบท่านปู่กับท่านย่า เมื่อกี้กราบแม่เขาหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “กราบค่ะ”

หลวงพ่ : “เวลานี้เข้าไปหาท่านย่าซิ ความรู้สึกของท่านย่าทำอย่างไร...?”

เปี้ยก : “โอบค่ะ เหมือนกับโอบหนู”

หลวงพ่ : “นั่นหรือ เอ้อ...เห็นท่านชัดไหมตามรู้สึก...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกเห็นหน้าชัดกว่าเสียล่ะ”

หลวงพ่ : “เออ...นั่นถูกแล้วอย่าไปใช้ตาไม่ได้นะ ที่นี้เขาใช้จิต เพราะที่มานี้มันเป็นจิต อย่างนี้ก็เป็นภาพนึกก็ไม่ได้นะ อะไรก็ไม่ได้นะ เพราะว่ามันเป็นทิพย์ เราต้องรู้ด้วยกระแสนจิต ท่านอย่ากับท่านแม่ใครสาวกว่ากันนี้ มองหน้าซีทั้งสองแม่กับท่านย่าด้วย”

เปี้ยก : “ท่านย่าก็สาวล่ะ”

หลวงพ่ : “สาวหรือ ท่านย่ากับท่านแม่ใครอ้วนกว่ากัน...?”

เปี้ยก : “ท่านย่าอ้วนกว่านิดหนึ่ง”

หลวงพ่ : “นิดเดียววะ ดูท่านปู่ซิ ไปกราบท่านปู่ กราบที่ตักเลย เราเป็นหลานนี่”

เปี้ยก : “ท่านปู่ยกมือขึ้นลูบหัวหนูล่ะ”

หลวงพ่ : “เออ...ใช่”

เปี้ยก : “ท่านปู่ ท่านองค์ใหญ่ล่ะคะ”

หลวงพ่ : “เวลานี้ท่านปู่แต่งเครื่องประดับสีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “เป็นสีทองล่ะ”

หลวงพ่ : “เออ...เป็นสีทอง ถูก ถ้าบอกท่านปู่มีสีเขี้ยวละก็ผิดแน่ เพราะว่าวันนี้ท่านปู่ไม่ได้ใช้มรกตบนขนาของท่านนะ ขอท่านปู่ท่านย่าว่า ขอเฝ้าทุกวันได้ไหม...?”

เปี้ยก : “ท่านบอกว่าได้ล่ะ”

หลวงพ่ : “แล้วเปี้ยกอยากไปไหน ไปนิพพานไหม...?”

เปี้ยก : “อยากไปค่ะ หลวงพ่อ”

หลวงพ่อ : “อยาก ไปหรือ ขอกราบท่านปู่ กราบท่านย่า และ ก็กราบท่านแม่ และ นึกขอขบารมีท่านปู่ ท่านย่า และท่านแม่ทั้งสอง นึกขอขบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับบุญที่เราได้บำเพ็ญมา แล้วถึง ๑๖ อสงไขยกัปแสนกัป ขอความดีทั้งหมดนี้จงดลบันดาลให้ข้าพระพุทธเจ้าไปสู่แดนพระนิพพานได้โดยง่าย และขอให้ท่านแม่พาไป เอ้า...ไปบ้านหลวงพ่อก่อน ถึงหรือยัง...?”

เปี้ยก : “หน้าประตูสว่างค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออใช้ได้ พ่อเห็นแล้วแกไปยืนปรือที่นั่น สว่างมากใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “ค่ะ เหมือนมีใครยืนอยู่คนหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปกราบท่านซี ถามท่านว่าท่านเป็นใคร ขอท่านได้โปรดให้ลูกได้เห็นท่านชัด ๆ หน่อย”

เปี้ยก : “แสงท่านมากนะคะ”

หลวงพ่อ : “เออแสงมากซี”

เปี้ยก : “ท่านแม่หนูหรือเปล่าค่ะ ความรู้สึกบอกว่า ท่านแม่หนูบนพระนิพพานค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถามท่านชื่ออะไรลูก แม่เรามันเยอะ”

เปี้ยก : “ท่านชื่อสิริพรรณวดีค่ะ”

หลวงพ่อ : “สิริพรรณวดี ถามท่านซีว่าเป็นญาติกับแม่ศรีหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ท่านบอกว่าเป็นค่ะ”

หลวงพ่อ : “ท่านเป็นพี่หรือเป็นน้อง...?”

เปี้ยก : “ท่านบอกเป็นพีคะ”

หลวงพ่ : “เป็นพีหรือ เอ้อ...ดีเจอะแม่อีกแม่แล้วไซ้ไหม ท่านแต่งตัวสวยไหม...?”

เปี้ยก : “เห็นไม่ชัด แต่ท่านสว่างเหลือเกินคะ”

หลวงพ่ : “สว่างเหลือเกิน บอกให้แม่ลดแสงสักนิดหนึ่ง ให้เห็นเครื่องทรงชัด ๆ หน่อย ไหว้ท่านนะ แม่เป็นผู้ให้กำเนิด เราจะถือว่าใครดีกว่าแม่นั้นไม่ได้ ชัดไหม...?”

เปี้ยก : “ไม่ค่อยชัด ออกขาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่ : “ชาวพรีบไปทั้งตัวไซ้ไหม...?”

เปี้ยก : “ไซ้คะ”

หลวงพ่ : “นี่แสดงว่าเห็นเครื่องแต่งกายของนิพพานชัด ท่านยิ้มหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ยิ้มคะ”

หลวงพ่ : “ยิ้มหรือ แล้วท่านแม่ศรีเห็นไหม...?”

เปี้ยก : “ท่านอยู่ทางขวาหรือเปล่านั้น...?”

หลวงพ่ : “เอ้อ...ไซ้แล้ว อย่าสงสัยซิ เห็นตรงไหน บอกหลวงพ่มาตามนั้นนะ อย่าสงสัย คำว่าสงสัยในที่นี้ไม่มีไซ้หรือไม่ไซ้ไม่มีนะ ถ้าอารมณ์บอกยังงี้ต้องเชื่อตามนั้นทันทีนะ จำไว้ว่าการสงสัยนั้นเป็นอาการบ่อนทำลายความดี เห็นแม่ ๓ แม่นี้ใครแต่งตัวสวยกว่ากัน เอาจิตบอกลูก”

เปี้ยก : “สวยทุกองค์ แต่ว่าความสว่างท่านแม่บนนิพพานสว่างมากคะ”

หลวงพ่ : “สว่างมากเพราะท่านเข้านิพพานแล้วไซ้ไหม ท่านต้องสว่างมาก ถ้ามทั้ง ๒ แม่ชิตัดสินใจเข้านิพพานชาตินี้หรือยัง...?”

เปี้ยก : “ตัดสินใจแล้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “ดู ๒ แม่ชี แม่ศรีกับแม่จัน เนื้อเป็นเนื้อทองหรือเป็นเนื้อแก้ว หรือเป็นเนื้อใสสะอาด...?”

เปี้ยก : “ใจบอกว่าเป็นแก้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “ถ้าท่านแม่ตัดสินใจเข้านิพพาน เนื้อแม่ต้องเป็นแก้วนะ ถ้าหากไม่ตัดสินใจเข้านิพพาน เนื้อแม่ก็เป็นแก้วไม่ได้ ขอให้ท่านแม่ทั้ง ๓ องค์ พาเข้าไปวิมานหลวงพ่อชิต แล้วขอขบารมีแม่ทั้ง ๓ องค์ บอกขอให้เห็นทุกอย่างชัด คำว่าเห็นนี้ต้องรู้สึกทางจิตนะ อย่าเอาลูกตาไม่ได้ การรับสัมผัสก็เหมือนกัน อย่างนี้กว่าเราเอาหูไปด้วย นี่เราไม่ได้เอาไป ไปถึงไหม...?”

เปี้ยก : “เข้าประตูไปแล้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “มองดูชิตสวยไหม...?”

เปี้ยก : “วิมานมีมณฑป ข้างในสว่างมากค่ะ”

หลวงพ่อก : “ข้างในเห็นใครไหมลูก ความรู้สึกของจิตเห็นใครไหม...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกบอกว่าสมเด็จพระพุฒาจารย์องค์อยู่ในนั้นค่ะ”

หลวงพ่อก : “เข้าไปกราบท่านลูก เพราะเรามาจากพุทธานุสติกรรมฐาน อาศัยที่พวกเรา มาจากพุทธานุสติกรรมฐาน ฉะนั้นการจะไปที่ไหนจึงไม่คลาดจากพระพุทธเจ้า กราบท่านแล้ว เหนอ...?”

เปี้ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่อก : “แล้วมองดูเวลานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเครื่องอะไรลูก เป็นแบบเทวดาหรือเป็นแบบพระธรรมดา ไหนบอกพ่อมาซิ...?”

เปี้ยก : “เป็นแบบเทวดาค่ะ ประทับนั่ง”

หลวงพ่อก : “แล้วบอกตั้งแต่ทำขึ้นไปทำไมทำสวามรอนทำหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ปลายรองเท้าอันคะ”

หลวงพ่อก : “สีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “ใส ๆ คะ”

หลวงพ่อก : “ใส ๆ จัดใช้ใหม่ มีแสงออก แล้วดูพระชงฆ์ของท่าน เนื้อของท่านเป็นอะไร เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?”

เปี้ยก : “เนื้อใสเป็นแก้วคะ”

หลวงพ่อก : “จากนั้นทรงผ้าโจงกระเบนหรือมีกางเกงด้วย”

เปี้ยก : “เหมือนกางเกงที่มีปลายแหลม ๆ คะ”

หลวงพ่อก : “ดูเรื่อย ๆ ขึ้นไปนะ ค่อย ๆ ดูไปที่ละน้อยนะ ดูเครื่องประดับส่วนพระอุระของพระองค์มีเครื่องประดับไหม...?”

เปี้ยก : “มีคะ”

หลวงพ่อก : “มีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “เป็นแหงและมีสายห้อยก็มีคะ”

หลวงพ่อก : “เออถูกต้อง ๆ ขึ้นไปดูที่ไหล่ทั้งสองซิ”

เปี้ยก : “ไหล่ทั้งสองมีปลายแหลม ๆ ยกขึ้นไปคะ”

หลวงพ่อก : “เออใช้ได้ ดูพระพักตร์ของพระองค์สดชื่นไหม...?”

เปี้ยก : “พระพักตร์ของพระองค์แย้มพระโอษฐ์นิด ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อก : “ทรงแย้มพระโอษฐ์นะ กราบท่านอีกครั้งหนึ่งนะอาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราจึงขึ้นมาได้นะ กราบทูลว่าต่อแต่นี้ไปข้าพระพุทธเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ทุกอย่างในสังโยชน์ ๑๐ ประการ นี้จะไม่ให้เข้ามาบังคับใจของข้าพระพุทธเจ้าได้ ให้ตัดให้ขาดให้หมด และขอพรสมเด็จพระบรมสุคตท่านนะ ท่านยกมือหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “ตามความรู้สึกท่านยกมือขวา”

หลวงพ่อก : “แสดงว่าท่านให้พระนะ แล้วดูวิมานของหลวงพ่อกชิ รอบ ๆ นั่งมอง นึกว่า มันมีอะไรบ้าง...?”

เปี้ยก : “มันกว้างนะคะ”

หลวงพ่อก : “มันกว้างใหญ่นะ แก่งมากแล้วนะ ดูทางขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นอกจากแม่ทั้ง ๓ แล้วมีใครมายืนยิ้ม ๆ อยู่บ้างไหม...?”

เปี้ยก : “คิดว่าเป็นหลวงพ่อกค่ะ”

หลวงพ่อก : “ใช้ได้นะ เห็นหลวงพ่อกแต่งตัวอย่างไร...?”

เปี้ยก : “แต่งเป็นเทวดาเหมือนยืนอยู่ค่ะ”

หลวงพ่อก : “อ้อ...แต่งเป็นเทวดาหรือ ใช้ได้นะ กราบพระพุทธเจ้า แล้วก็กราบแม่ทั้ง ๓ พาไปวิมานของลูกเอง ถึงหรือยัง...?”

เปี้ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “ถึงแล้วใช่ไหม เล็กไปหน่อยหรือไง...?”

เปี้ยก : “ค่ะ วิมานหนูเล็กค่ะ”

หลวงพ่ : “ตัวมันเล็กนี่หว่า”

เปี้ยก : “เห็นแต่ข้างบนพราว ๆ แหลม ๆ ค่ะ”

หลวงพ่ : “ค่อย ๆ ดูนันทีละน้อย ๆ ลูก ถ้าเห็นไม่ชัด นึกถึงพระบารมีพระพุทธเจ้า นะ บารมีท่านแม่ทั้งหมด ทั้งท่านปู่ ท่านย่านะ แล้วก็บุญบารมีที่เราสร้างแล้วมาถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นวิมานของข้าพระพุทธเจ้าได้ชัดขึ้น เพื่อ ความชื่นใจ และความมั่นใจในความดี”

เปี้ยก : “เห็นเสาค่ะ แต่ยังไม่วาวค่ะ วิมานใหญ่กว่า เมื่อกี้นี้หน่อยแล้วค่ะ ห้องดูกว้าง ขึ้นค่ะ”

หลวงพ่ : “เมื่อกี้อะไรใหญ่เท่าศาลพระภูมิได้ไหม...?”

เปี้ยก : “ได้ค่ะ”

หลวงพ่ : “เฮอะ ! เข้าไปได้ยังไงหว่า นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้านะ ว่าเราจะมาได้ เพราะอาศัยพระพุทธเจ้าเป็นกำลังใหญ่ ถ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรไม่ทรงสอนเรา เราก็จะหา ความดีอย่างนี้ไม่ได้ แม้แต่ศีลเราก็ไม่รู้ ฉะนั้นขอบารมีขององค์สมเด็จพระบรมครูให้ ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นวิมานข้าพระพุทธเจ้าเองใหญ่เท่าปกติเท่าที่มีอยู่”

เปี้ยก : “ใหญ่ขึ้นอีกค่ะ”

หลวงพ่ : “ใหญ่มากไหม...?”

เปี้ยก : “ใหญ่กว่าเมื่อกี้อีกเท่าหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่ : “เข้าไปได้ไหม...?”

เปี้ยก : “เข้าได้ค่ะ”

หลวงพ่ : “เข้าไปเลยลูก”

เปี้ยก : “ความรู้สึกทำไมมันโล่งคะ”

หลวงพ่ : “อ้อ...โล่งชิ วิมานนี้ ฝนไม่สาดหกรอก เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกเป็นแก้วคะ”

หลวงพ่ : “แก้วสีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “สีขาวคะ”

หลวงพ่ : “แพรวพราวใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “ยังไม่ค่อยแพรวมาก”

หลวงพ่ : “เข้าไปดูมีที่นั่งไหม...?”

เปี้ยก : “มีคะ”

หลวงพ่ : “เข้าไปนั่งเลย ที่ของเรา แล้วก็เชิญให้ท่านแม่นั่งแทนสูงกว่า”

เปี้ยก : “ท่านแม่นั่งแล้วคะ”

หลวงพ่ : “แล้วลูกนั่งแล้วหรือยัง...?”

เปี้ยก : “นั่งแล้วคะ”

หลวงพ่ : “นั่งสบายไหม...?”

เปี้ยก : “สบายคะ แต่ว่าใจมันยังงังไม่ทราบคะ มันไม่ค่อยยกล้ำนั่ง”

หลวงพ่ : “ต้องกล้ำนั่งที่ของเรา เราตัดสินใจแล้วที่นี้ถ้าร่างกายพึงเมื่อไร เราจะมา
อยู่ที่นี้”

เปี้ยก : “แต่นั่งได้ค่ะ”

หลวงพ่ : “เอ้อ...ต้องนั่งให้ได้นะ อย่าทำใจแข็ง เพราะว่ามีมนุษย์ก็ดี พรหมก็ดี เทวดาก็ดี เราไม่ต้องการแล้ว ถ้าร่างกายพังคราวนี้ เราจะอยู่ที่นี้แน่นอน ในฐานะที่เราเป็น เจ้าของบ้าน ต้องนั่งแบบภาคภูมิใจ สบายไหม...?”

เปี้ยก : “สบายค่ะ”

หลวงพ่ : “มองดูรอบ ๆ ซิมี่เครื่องประดับไหม...?”

เปี้ยก : “มีแต่น้อยค่ะ”

หลวงพ่ : “อยากดูไหมล่ะ ตั้งใจอธิษฐานขอบุญบารมีที่ข้าพระพุทธเจ้าทำมาแล้ว ทั้งหมดสิ้นเวลา ๑๖ อสงไขยกัปแสนกัป บุญบารมีนี้ที่ข้าพระพุทธเจ้าทำมาแล้ว มีสมบัติอะไรบ้างที่ ข้าพระพุทธเจ้าจะพึงมีในนิพพาน ขอให้ปรากฏทั้งหมดเวลานี้ เดี่ยวแก่ไม่มีที่นั่งแน่”

เปี้ยก : “ความรู้สึกมันเยอะซึ้น”

หลวงพ่ : “แล้วที่เราเห็นโล่ง ๆ นะไม่ใช่อะไรนะ เขาจัดไว้พอดี ๆ นะ”

เปี้ยก : “รู้สึกวิมานมีสีทอง ๆ แฉมด้วยค่ะ”

หลวงพ่ : “แกลูกหลวงพ่ หลวงพ่ชอบเล่นทองมาหลายแสนชาติ”

เปี้ยก : “ตอนนี้เริ่มเห็นแล้วค่ะ”

หลวงพ่ : “เออ มีอะไรบ้าง แล้วเปี้ยกแต่งนุ่งผ้าอะไรบ้าง...?”

เปี้ยก : “นุ่งถ้าถุงค่ะ”

หลวงพ่ : “ตั้งใจตัดขันธ์ ๕ นะ ดูภาพของพระนิพพาน และจะพิจารณาดูว่าเวลานี้ที่ เราอยู่นิพพานกับที่เราอยู่ที่นี้มนุษย์นะ อารมณ์ใจนิพพานสุขหรือมนุษย์สุข...?”

เปี้ยก : “นิพพานสุขค่ะ อารมณ์มันนิ่ง”

หลวงพ่ : “เย็น ๆ ใจใหม่ เย็นสบาย ดูตัวจิตสว่างใสวิไลใหม่ เห็นแม่ชัดใหม่...?”

เปี้ยก : “ท่านแม่องค์พระนิพพานเห็นสว่าง แต่อีก ๒ องค์ยังไม่ชัดค่ะ ยังเป็นเงาค่ะ”

หลวงพ่ : “ยังเป็นเงาหรือ ขอให้ท่านแม่ทำให้หนาหน่อย ขอให้ท่านแม่ได้โปรดกรุณาให้เห็นให้ชัด แม่ทั้งนั้นแหละ”

เปี้ยก : “ท่านแม่ยิ้มค่ะ”

หลวงพ่ : “ยิ้มดี สว่างขึ้นหรือยัง...?”

เปี้ยก : “สว่างขึ้นนิดหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่ : “อ้อ แล้วก็ถามแม่ซิว่า แม่จะพาไปไหนอีก ถามแม่ใหญ่แดนพระนิพพาน ให้แม่ใหญ่พาไป”

เปี้ยก : “อยากไปดูตุ๊กตาหลวงพ่ค่ะ”

หลวงพ่ : “เอาไอ้พวกนี้ชอบเล่นตุ๊กตา ไปดูซิ”

เปี้ยก : “ท่านลูกขึ้นหมด ๓ องค์เลยค่ะ”

หลวงพ่ : “ทั้ง ๓ องค์นะซิ ไปทั้ง ๓ องค์ เจอะตุ๊กตาหรือยังล่ะ...?”

เปี้ยก : “มันมีสวนด้วยนะคะหลวงพ่”

หลวงพ่ : “สวน ดูซิ มีต้นไม้หรือเปล่า ต้นไม้สีอะไรลูก...?”

เปี้ยก : “มีค่ะ มันมีดค่ะ”

หลวงพ่ : “ขอबारมีท่านแม่ช่วย ขอให้ท่านแม่เห็นสว่างให้ชัด ๆ”

เปี้ยก : “ต้นไม้พุ่มเตี้ย ๆ ก็มี สว่างขึ้นแล้วค่ะ”

หลวงพ่ : “ต้นไม้เตี้ยก็มี สูงก็มีใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “หลวงพ่มีตุ๊กตาคลายตุ๊กตาหินอ่อนในเมืองมนุษย์ค่ะ”

หลวงพ่ : “อ้อ ที่นี้เขาไม่มีหิน มีแต่แก้วหรือทอง”

เปี้ยก : “ลักษณะรูปร่างของตุ๊กตาคลายตุ๊กตาหินอ่อนค่ะ”

หลวงพ่ : “เออ ใช่ ๆ แล้วมีอะไรอีก”

เปี้ยก : “เหมือนมีลานกว้างติดกับวิมาน”

หลวงพ่ : “เอ็งชอบเล่นตุ๊กตาหรือไง แม่ถึงพามาดูตุ๊กตา เอ้า เปี้ยกล่ะเห็นอะไรอีก”

เปี้ยก : “เห็นตุ๊กตาหัวโต ๆ ค่ะ ตัวไม่ค่อยสูงมากตั้งอยู่ในตู้ค่ะ”

หลวงพ่ : “อ้อ ถ้ามแม่ซิ อยากไปวิมานของแม่ไหม...?”

เปี้ยก : “อยากค่ะ”

หลวงพ่ : “ให้ท่านแม่พาไปเลยลูก ดูทั้ง ๓ วิมานเลยนะ แม่ใหญ่ และแม่ศรี แม่จันนะ ขอชมบารมีของท่าน ถึงวิมานใครก่อน...?”

เปี้ยก : “วิมานแม่บนพระนิพพานวาวสว่างขาว ๆ มาก”

หลวงพ่ : “แล้ววิมานแม่ศรีล่ะ”

เปี้ยก : “ท่านแม่ก็ใสแต่ยังไม่สว่างเท่าวิมานเมื่อกี้ค่ะ”

หลวงพ่ : “ก็ท่านยังไม่ขึ้นมานิพพานนี่ วิมานของใครที่อยู่ใกล้ของพ่อที่สุด ๓ แม่

นี่”

เปี้ยก : “ท่านแม่ศรีค่ะ”

หลวงพ่ : “อยู่ติดกันมากไหม เอ้อ...จะดูอะไรอีกลูก ตามใจ”

เปี้ยก : “อยากไปกราบท่านพญายมราช”

หลวงพ่ : “งั้นเหอ ไปเฝ้าสมเด็จพระพุทธกัสสปก่อนนะ อยู่ใกล้ ๆ กับวิมานหลวงพ่อนะ นี่ก็จะไปก็ถึงแล้ว”

เปี้ยก : “เห็นเป็นพระพุทธรชินราช”

หลวงพ่ : “ขอบารมีท่าน ขอให้แสดงภาพให้ชัดตามสภาพของพระนิพพาน”

เปี้ยก : “แต่งองค์เป็นเทวดา นั่งอยู่สูงค่ะ”

หลวงพ่ : “สวยมากไหม...?”

เปี้ยก : “สวยค่ะ”

หลวงพ่ : “เอ้อ เข้าไปที่นี้ เห็นเตียงหลวงพ่ไหม พ่เคยมาเฝ้าท่านมีเตียงประจำอยู่ มีหรือเปล่า...?”

เปี้ยก : “เตียงนี้ไม่สูงนะคะ”

หลวงพ่ : “อยู่ไม่ถึงกลางแข้งลูก สีอะไร...?”

เปี้ยก : “ออกทอง ๆ วาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่ : “เออ ใช้ถูกต้อง เตียงนี้ถ้าเวลาพ่มาเฝ้าท่านนะ พ่จะต้องมานั่งที่เตียงนี้ เพราะเป็นที่ท่านบอกว่า ทำบุญมากับท่านนะ กราบนมัสการขอพระ ท่านเป็นปู่”

เปี้ยก : “ท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่ : “ท่านตรัสว่ายังไงใหม่...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกบอกว่าท่านเคยมาสอนหนูแล้วละ การตั้งอารมณ์ก่อนฝึกละ”

หลวงพ่ : “กราบท่านนะ ลาท่านไปเฝ้าสมเด็จพระสมณโคดม ท่านเป็นครูเรา จะต้องไปอยู่เสมอนะ เตียวถึงไปหาพญายมนะ ถึงท่านแล้วหรือยัง...?”

เปี้ยก : “ถึงแล้วละ”

หลวงพ่ : “ดูท่านสูง นั่งอยู่สูงไหม...?”

เปี้ยก : “นั่งสูงละ”

หลวงพ่ : “ชัดไหม”

เปี้ยก : “เห็นพระพักตร์ท่านเป็นสีทอง ขวามือของท่านมีพระหัตถ์หน้าเข้าหาท่าน แต่ไม่เกศแหลมนะคะ เอ้อ...พระสารีบุตรคะ”

หลวงพ่ : “เวลาเฝ้าพระพุทธเจ้าเขาต้องถอดชฎาออก”

เปี้ยก : “ท่านอยู่สูงมากนะคะ”

หลวงพ่ : “มีใครอีก...?”

เปี้ยก : “รู้สึกว่าอีกข้างเป็นท่านพระโมคคัลลาน์คะ”

หลวงพ่ : “เออ ใช่ ๆ กราบท่านทั้ง ๓ องค์นะ แล้วขอพรว่า ขอบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็ดี ว่าชาตินี้ข้าพระพุทธเจ้า ตัดสินใจแล้วว่า จะไม่ต้องการแดนใดทั้งหมด นอกจากพระนิพพาน ขอสมเด็จพระพิชิตมาร และอัครสาวกทั้งสองช่วยประคับประคองจิตใจของข้าพระพุทธเจ้าให้ควบคุมอยู่ในแนวพระนิพพานตลอดไปจนกว่าจะถึงเวลาตาย ได้เข้ามานิพพาน รู้สึกว่าท่านแสดงอะไรบ้างไหม...?”

เปี้ยก : “รู้สึกว่าคุณยกพระหัตถ์ขวา”

หลวงพ่อก : “เอ้อ ท่านให้พรนะ แล้วขอพรพระองค์ว่า ข้าพระพุทธเจ้าจะขอไปเยี่ยมท่านลุง ต้องเป็นท่านลุงนะ ท่านพยายามนี้ขอให้ทรงโปรดไปได้โดยสะดวก กราบท่านนะแล้วก็กราบท่านพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ชวนท่านแม่ทั้ง ๓ องค์ ไปด้วยนะ ไปหาท่านปู่ท่านย่าเสียก่อน ต้องไปลาท่าน ถึงหรือยังลูก ถึงท่านปู่ท่านย่า กราบท่านนะ ขอบารมีท่านปู่ท่านย่าขอให้ไปเที่ยวในแดนนรกได้แบบสะดวก ๆ นะ ต่อนี้ไปถ้าจะไปไหนขอบารมีท่านช่วยให้ไปได้สะดวก ท่านว่าอย่างไรลูก..?”

เปี้ยก : “เห็นท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อก : “ท่านย่าก็ยิ้มหรือ...?”

เปี้ยก : “ค่ะ ท่านย่าก็ยิ้ม เหมือนยกมือขึ้นมาจะจับหัวหนูค่ะ”

หลวงพ่อก : “เออ...กราบท่านนะ ลาท่านไปหาท่านลุงพยายามนะ ให้แม่ทั้ง ๓ พาไปด้วยนะ ตั้งใจไป ถึงหรือยัง...?”

เปี้ยก : “เหมือนลงมานะค่ะ”

หลวงพ่อก : “ถึงหรือยังลูก...?”

เปี้ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อก : “ต้องถึงลูก แป็บเดียวก็ถึง ที่นี้เขานึกแป็บเดียวมันถึงเลยใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “เห็นมีองค์หนึ่งยืนอยู่”

หลวงพ่อก : “เข้าไปไหว้ท่าน ถามท่านว่าท่านคือลุงพุทธใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “ท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่ : “ท่านยิ้มหรือ ท่านแต่งตัวยังงั้...?”

เปี้ยก : “ท่านอ้วนนะคะ”

หลวงพ่ : “ลุงแกปล่อยพุงอีกแล้ว กราบท่านบอกไอ้พุงโต ๆ นี่สมั้เป็นมนุษย์ไม่ต้องการ ต้องการในสมั้ที่อยู่ที่นี่ ถ้าภาพเป็นพรหม ท่านทำงั้สวยหรือยัง...?”

เปี้ยก : “สวยคะ แต่ยังไม่ชัดคะ”

หลวงพ่ : “เราต้องเชื่อจิต ถ้าไม่ชัดนะ ขอบารมีท่านลุงว่าหลานได้มีโอกาสมานมัสการท่านลุงเพราะโอกาสน้อยที่จะมาได้ยาก ขอท่านลุงให้หลานเห็นชัด ๆ หลานอยากจะชมความงาม และบารมีของท่านลุง”

เปี้ยก : “หนูกราบเท้าท่าน ท่านก้มลงมาคะ”

หลวงพ่ : “เห็นชัดขึ้นไ้ไหม...?”

เปี้ยก : “คะ รู้สึกชัดขึ้น ท่านยิ้มคะ”

หลวงพ่ : “แล้วต้องการอะไรจากท่านลุงอีกไหม เดียวก่อน มีปู่อีกคนหนึ่งที่เป็นนายบัญชี ว่าขอพบท่านด้วยนั้นนะควรจะเป็นทวดแล้ว”

เปี้ยก : “ท่านยื่นต้อไปอีกคะ”

หลวงพ่ : “แต่งตัวคล้ายกันไหม...?”

เปี้ยก : “คล้าย ๆ กันคะ”

หลวงพ่ : “ดูแต่งตัวสีเดียวกันใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “คะ”

หลวงพ่ : “ชมบารมีดูซิ ถ้ามานลง ความจริงลงพุดนี่เป็นพี่ชายหลวงพ่ อีกงศ์
ท่านเป็นลุงของหลวงพ่ ต้องเป็นปู่นะ อยากจะดูเวลาที่ท่านชำระความ บริเวณห้องโถงที่
ชำระความมีอะไรบ้าง ตอนนั้นท่านลงกับท่านปู่แต่งตัวแบบไหนนั่งแบบไหนขอเห็น ท่านทำ
ให้เห็นหรือยัง...?”

เปี้ยก : “เห็นเป็นที่สูงข้างบน ข้างล่างเตี้ยลงมามีเตี้ยงคะ”

หลวงพ่ : “มีเตี้ยงเดียวหรือ ๓ เตี้ยง ห้องโถงสวยไหม...?”

เปี้ยก : “รู้สึกว่ห้องกว้างคะ”

หลวงพ่ : “ขอให้ท่านปู่กับท่านลุงแล้วก็ท่านแม่ทั้ง ๓ ขอได้โปรดประทานให้เห็นให้
ชัดขอความกรุณาท่านนะ เห็นชัดขึ้นไหม...มีความแพรวพราวสวยเหมือนบนสวรรค์
ไหม...?”

เปี้ยก : “ไม่เหมือนคะ”

หลวงพ่ : “อับ ๆ กว่หน้อยไซ้ไหม แต่ก็สวยเหมือนกัน”

เปี้ยก : “คะ ไซ้”

หลวงพ่ : “แสงน้อยกว่ไซ้ไหม...?”

เปี้ยก : “ไซ้คะ”

หลวงพ่ : “แสงน้อยกว่เพราะอันนี้เป็นชั้นของจาตุมหาราชลูก ต้องแสงน้อยกว่
หน้อยนะ และก็ดูบริเวณที่ท่านปู่กับท่านลุงยืนอยู่เห็นคนที่กำลังมีทุกข์มานั่งหรือหมอบอยู่
ไหม...?”

เปี้ยก : “ความรู้สึกมีคนก้มหน้าฟุบอยู่ที่แทนคนหนึ่ง”

หลวงพ่ : “ถามเขาเป็นอะไรตาย...?”

เปี้ยก : “เขาไม่ตอบค่ะ”

หลวงพ่ : “ถามเขาไม่ตอบ ถ้างั้นก็อุทิศส่วนกุศลเลยนะ ว่าบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วเริ่มต้นมาจนบัดนี้ถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป บุญนี้จะพึงมีประโยชน์แก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขอท่านจงเมตตาบุญนี้ รับผลความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

เปี้ยก : “ความรู้สึกเหมือนเขาเงยหน้าลุกขึ้นค่ะ”

หลวงพ่ : “อ้อ ดุชิ เขาเปลี่ยนแปลงไปไหม...?”

เปี้ยก : “ก็สว่างขึ้นค่ะ”

หลวงพ่ : “สว่างขึ้นดูเขาแต่งตัวเป็นยังไง...?”

เปี้ยก : “แต่งตัวเหมือนเทวดา แต่งค์ไม่ค่อยใหญ่มากค่ะ”

หลวงพ่ : “แต่งตัวเหมือนเทวดา แต่สวายน้อยกว่าเทวดาที่เราเห็นใช่ไหม...?”

เปี้ยก : “ใช่ค่ะ”

หลวงพ่ : “นั่นเพราะอาศัยบารมีเขาน้อยใช่ไหม เขาอาศัยบุญจากเราให้ อันนี้เราควรภูมิใจนะ ว่าบุญที่เราทำอยู่ว่าผีที่ตายแล้วมีโอกาสได้เมตตาบุญ แต่เมตตาบุญเขาก็สามารถเป็นเทวดาได้นะ”

เปี้ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่ : “แล้วก็ดีใจ เวลาใกล้จะหมดลาท่านลุง ท่านปู่ นะ แล้วก็กราบท่านแม่ทั้ง ๓ กราบท่านปู้ด้วยนะ ลาท่านกลับทีนะ แล้วขอพรท่านปู่ว่า โอกาสหน้าถ้ามาขอให้พาไปเที่ยวดูนรกด้วย ท่านว่าไง...?”

เปี้ยก : “ท่านยิ้มยกมือขึ้นจับหัวหนูค่ะ”

หลวงพ่อก : “อ้อ วันนี้ดีใจใหม่ เทียวได้...?”

เปี้ยก : “ดีใจมาก เพราะเป็นความหวังที่ต้องการไว้คะ”

หลวงพ่อก : “วันนี้ถ้าไม่เก่งงานก็ไม่ได้สินะ เป็นอันว่าเวลาหมดละนะ”

(จบคำแนะนำการฝึกฝนโยมยิทธิ)

การฝึกมโนมยิทธิ

พระอาจารย์ ธรรมจิตโต - ครูฝึก

คุณปรีชา เศวตประสาธน์ - ผู้รับการฝึก

ครู : “อันดับดับแรก ขอให้ทำใจสบาย ๆ อย่าเกร็งเกินไป ไม่ต้องกำหนดลมหายใจ เข้าออก ไม่ต้องภาวนาแล้ว ทำใจสบาย ๆ มาก ๆ และขอให้ตัดสินใจให้ดีกว่าเราเกิดมาชาตินี้มีร่างกายอย่างนี้ ขอให้พิจารณาดูซิว่า การเกิดมามีร่างกายอย่างนี้มันมีความสุขหรือมันมีความทุกข์ สุขมากหรือว่าทุกข์ ขอให้คิดดูให้ดีสักนิดหนึ่ง เราจะได้รู้ตามความเป็นจริงว่า ร่างกายของเราเป็นทุกข์ ร่างกายของบุคคลอื่นก็เป็นทุกข์เช่นเดียวกัน และเราไม่ปรารถนาที่จะมีร่างกายนี้อีกต่อไป ตัดสินใจอย่างนี้เพื่อช่วยกำลังใจของเราให้มีความปลอดโปร่ง ให้มีความแจ่มใส

และขอให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลความดีที่ได้เคยทำมาแล้วตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ว่า ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมด อันได้แก่ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีความทุกข์ ขอให้ทุก ๆ ท่าน ทุก ๆ พระองค์ จงโมทนาในกุศลเจตนาของข้าพเจ้าในวันนี้ด้วย และขอให้ทุก ๆ ท่าน ได้ช่วยเป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ ให้มีกำลังใจแจ่มใส ขอให้รู้สึกเห็นได้ตามความเป็นจริง เมื่อตั้งใจแผ่เมตตาไปเช่นนี้แล้ว อารมณ์ใจค่อยสบายดีกว่าเมื่อสักครู่นี้ไหม...?”

ศิษย์ : “สบายครับ”

ครู : “เมื่อจิตใจสบายดีแล้ว ไม่ห่วงใยสิ่งใดแล้ว ก็ขอตั้งใจนึกถึงองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอีกวาระหนึ่ง ขอให้พระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตาปราณีแก่ข้าพระพุทธเจ้า ช่วยโปรดแผ่พระบารมีของพระองค์ ปกคลุมอภิสมานกาย และจิตใจของข้าพระพุทธเจ้า ให้มีอารมณ์ใจแจ่มใสรู้สึกสว่างขึ้นไหมตอนนี...?”

ศิษย์ : “สว่างครับ”

ครู : “โปร่งใจขึ้นไหม...?”

ศิษย์ : “โปร่งครับ”

ครู : “นี่แหละแสดงถึงว่าด้วยพระบารมีของพระองค์ท่านทรงโปรดเมตตามายังเราแล้ว เมื่อเรานึกถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเช่นนี้แล้ว ลองใช้ความรู้สึกของใจคิดว่า พระองค์นั้นอยู่ไกลหรืออยู่ใกล้หรืออยู่สูง ขอให้ใช้ความรู้สึกของใจในขณะนี้ ใจบอกอย่างไร...?”

ศิษย์ : “อยู่ข้างหน้าครับ”

ครู : “ถูกต้อง ท่านนั่งหรือท่านยืนล่ะ...?”

ศิษย์ : “นั่ง”

ครู : “รู้สึกเป็นพระสงฆ์หรือพระพุทธรูป...?”

ศิษย์ : “พระพุทธรูปครับ”

ครู : “ดีมากเลยนะ เมื่อเห็นองค์ท่านเช่นนี้ ขอขอบคุณพระองค์ท่านที่ทรงโปรดเมตตานำจิตข้าพเจ้าให้มึนใจแจ่มใส และขอให้พระองค์ท่าน ได้ทรงโปรดเมตตานำไปที่พระจุฬามณีเจดีย์สถานเลยนะ พอจะเห็นไหมพระจุฬามณีเจดีย์สถาน ถ้ารู้สึกว่าจะเห็นไกลขอให้น้อมใจเข้าไปใกล้ ๆ นะ ขอให้พระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตานำไปให้ถึงด้วยนะ ใกล้หรือยัง...?”

ศิษย์ : “ใกล้แล้วครับ”

ครู : “ดูซิ ลักษณะของพระจุฬามณีที่เห็นอยู่ข้างหน้านี้เป็นเช่นไร ดูซิตามความรู้สึกของใจบอกอย่างไร...?”

ศิษย์ : (อึ้ง)

ครู : "มีอะไรล้อมรอบไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "รู้สึกว่ามีอะไรล้อมรอบ...?"

ศิษย์ : "รู้สึกว่าเป็นกำแพงล้อมรอบครับ"

ครู : "ถูกต้อง ยาวไหม...?"

ศิษย์ : "ยาวครับ"

ครู : "เห็นซุ้มประตูไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ดูซุ้มประตูที่เห็นนะ สวยงามไหม...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทองล่ะ...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้วครับ"

ครู : "เอาละ เข้าไปในซุ้มเลยนะ ขออนุญาตผู้ที่รักษาประตูเข้าไป ขอเข้าไปในเขตภายในพระจุฬามณีเจดีย์สถาน มีประตูตรงฐานพระจุฬามณีไหม...?"

ศิษย์ : "มีครับ"

ครู : "ใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "สูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "เอาละขอเข้าไปเลยนะ อย่าลังเลใจนะ ตัดสินใจว่าลูกขอตั้งใจ ขอเข้าไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภายในเขตจุฬามณีเจดีย์สถาน ขอพระองค์ท่านช่วยโปรดสงเคราะห์เป็นกำลังใจแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยนะ พระองค์ประทับที่ใดในเขตพระจุฬามณีแห่งนี้ ขอให้โปรดเมตตา ปรากฏพระรูปพระโฉมของพระองค์ให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยนะ เห็นหรือยังตอนนี้...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "อยู่สูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "สว่างขึ้นไหมเมื่อเข้ามาภายในพระจุฬามณีแห่งนี้...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "สบายใจขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สบายใจครับ"

ครู : "เห็นตัวเราไหมเมื่ออยู่ข้างบนนี้...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไหม...?"

ศิษย์ : "เปลี่ยนครับ"

ครู : "ตัวเล็กหรือตัวใหญ่...?"

ศิษย์ : "เล็ก"

ครู : "มีเครื่องทรงบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้ว"

ครู : "ดีมากนะ เพราะฉะนั้นขอกราบพระพุทธรองค์ซึ่งอยู่ในเขตภายในพระจุฬามณีเจดีย์สถานแห่งนี้ ขอขอบพระคุณ และขอแสดงคารวะทุกท่าน มีใครยืนอยู่ใกล้ ๆ เราไหม...?"

ศิษย์ : "หลวงพ่อก"

ครู : "ดีมากนะ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อก ที่โปรดเมตตาอนุญาตให้ลุกขึ้นมา และขอให้หลวงพ่อกนำไปกราบทุก ๆ ท่าน ซึ่งอยู่ในเขตนี้ เห็นเยอะไหม...?"

ศิษย์ : "เยอะครับ"

ครู : "ไปกราบท่านทุก ๆ พระองค์นะ เราจะได้มีความเคยชิน เมื่อเราได้ขึ้นมาบนนี้แล้วไปกราบท่าน กราบให้ทั่วเลยนะ ท่านหนึ่งอยู่ตรงไหนเราก็สามารถกราบท่านได้ ไม่ต้องเกรงกลัวท่านนะ ท่านมีความใจดี สว่างไหม แต่ละองค์ ๆ นะ...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "มีผู้หญิงบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มีครับ"

ครู : "แต่งตัวกันสวย ๆ ไหม...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "ตอนนี้ขอให้เข้าไปในหมู่ที่ท่านนั่งเยอะเลยนะ ไม่ต้องกลัวท่านนะ เข้าไป จะได้กราบท่านมาก ๆ ท่านนั่งตั้งแถวยาวเพียงใดเราพยายามกราบให้หมดเลยนะ จะได้ทั่วถึงทุก ๆ องค์ องค์ไหนสว่างที่สุดพยายามเข้าไปหาองค์นั้นนะ มีไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "นั่งมองท่านสักครู่หนึ่งนะ เพื่อเป็นกำลังใจของเราให้ผ่องใส องค์นั้นสว่างมาก ไหม เป็นแก้วหรือยังตอนนี้...?"

ศิษย์ : "เป็นแล้ว"

ครู : "ทั้งองค์ไหม...?"

ศิษย์ : "ทั้งองค์"

ครู : "ดูไว้นะ อย่าใช้กำลังใจหนักนะ อย่าเกาะร่างกายปล่อยมันเสีย เราขึ้นมาได้แล้ว ด้วยกำลังใจของเรา อย่าเกาะร่างกายอีก ห่วงไหมร่างกาย...?"

ศิษย์ : "ไม่ห่วง"

ครู : "ดีมาก กำลังใจดีนะ ต่อไปก็จะขอพาไปดูภายในพระจุฬามณีสถานอีกจุดหนึ่ง ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้มีโอกาสเห็นพระเขี้ยวแก้ว และพระเมาฬีขององค์สมเด็จพระ

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เป็นไง ลักษณะที่เห็นข้างหน้า ดูซิว่ามีสิ่งใดใส่พระเขี้ยวแก้ว"

ศิษย์ : "เห็นอยู่ในพาน"

ครู : "พระพุทธรองค์ประทับอยู่ตรงนั้นด้วยไหม...?"

ศิษย์ : "อยู่ครับ"

ครู : "กราบท่านเลยนะ กราบใกล้ ๆ พาน กราบใกล้ ๆ พระพุทธรองค์นะ เห็นท่านชัดขึ้นไหมตอนนี้...?"

ศิษย์ : "ชัดครับ"

ครู : "เห็นใบหน้าท่านไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ดูไฉน พระเมหาพีที่อยู่บนพานมีความสวยงามเพียงใด เห็นแล้วชื่นใจเพียงใด เรามีโอกาสจะเห็นได้ยากนะ ขออาราธนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และด้วยอำนาจของพระเมหาพี ได้โปรดแผ่พระบารมีครอบคลุมจิตใจ และอธิสมานกานของลูกด้วย เพื่อช่วยให้แจ่มใสยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะ ลูกไม่ปรารถนาสิ่งใดอีกแล้ว นอกจากพระนิพพานเท่านั้น ต่อไปขอไปพระนิพพานเลยนะ ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โปรดพาไปที่นิพพานตามพระองค์ท่านไปนะ เห็นวิมานสักหลังไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เข้าไปใกล้ ๆ นะ เข้าไปที่วิมานที่เห็นอยู่ไม่ไกลนักเข้าไปให้ถึง เข้าไปตรงนั้น ตัดสินใจให้เด็ดขาดนะ ว่าชาตินี้ขอเป็นชาติสุดท้ายสำหรับข้าพระพุทธเจ้า ไม่ปรารถนาใน การที่จะมีร่างกายอีกต่อไป ร่างกายอันแสนสกปรก ไม่ต้องการ เข้าไปหาองค์สมเด็จพระ เจนคุณ ซึ่ง อยู่ใกล้ ๆ เรานี้แล้ว เข้าไปหาท่านนะ น้อมใจเข้าไปทำได้ไหม...?"

ศิษย์ : "ได้ครับ"

ครู : "กราบท่านหรือยัง...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว ท่านนี่"

ครู : "นั่งแบบไหน...?"

ศิษย์ : "ห้อยพระบาท"

ครู : "ถูกต้อง ดีมากนะ เข้าไปแล้วสว่างดีไหม เข้าไปให้ถึง ตั้งใจเข้าไปอีกหน่อย อย่าห่วงร่างกายนะ ถ้าความรู้สึกยังหวั่นไหวใจอยู่จงปล่อยมันเสีย มันหนัก เราเอาใจไป เห็นตัวเราเองชัดขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "มีเครื่องทรงไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "ดูซิ มีชฎาใส่ไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "นั่นแหละตัวเราจริง ๆ ตัวนั้นเขาเรียก อภิสสมานกาย ขอให้ยอมรับความเป็น จริงว่ากายนั้นเป็นกายจริง ๆ ของเรา ไม่ใช่กายเนื้อ เมื่อกายเนื้อตายไปแล้ว ไม่มีอะไรเหลือ

ครู : "และขออาราธนาบารมีท่านอีกครั้งหนึ่งนะ ขอฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่าน ได้แผ่ปกคลุมอภิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้า ให้มีความแจ่มใสยิ่งขึ้น ดูใหม่ซิ ตอนนี้ง่ายกายเราส่องใสขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "ส่องใสครับ"

ครู : "ดีนะ แสดงว่าเรารักนิพพานจริง ๆ มีความไม่อาลัยในชีวิตจริง ๆ เรามีความสุขฉันใดขอตั้งใจแผ่เมตตาให้บุคคลอื่นบ้าง ขอให้ทุก ๆ ท่านที่มีความทุกข์ของมีความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ตลอดจนผู้มีพระคุณก็ขอตั้งใจอุทิศให้ทั้งหมด จะเป็นบิดา มารดา เทวดา และพรหมทั้งหมด ก็ขอตั้งใจให้เช่นเดียวกัน และขอตั้งใจมาพระนิพพานเช่นเดียวกับทุกท่านมาถึงพระนิพพานแล้ว เป็นไง เห็นตัวเองชัดขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เห็นสว่างขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "ดูให้ทั่วสรรพางค์นะ นั่งให้สบายนะ บนที่นั่งของเรา จะดูด้านไหนก็ได้ นั่งไปก็ดูไป รอบ ๆ วิมานของเรา มีความสวยงามประการใด ทั่วบริเวณทั้งภายนอกและภายใน มีเสา เห็นเสาไหม...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เป็นไงสูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูง"

ครู : "มีลวดลายไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "เห็นเพดานใหม่ มีเครื่องประดับบนเพดานใหม่...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เห็นแท่นที่ประทับขององค์สมเด็จพระเจ้า...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เป็นไงสวยดีไหม...?"

ศิษย์ : "สวย"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้ว"

ครู : "เออละ ดูวันนะ ดูให้ทั่ว ๆ เลยนะ ดูตัวเราบ้าง ดูตัวองค์สมเด็จพระเจ้าบ้าง จิตใจก็ตั้งใจ
แน่นอนว่า พระนิพพานมีความสุขอย่างนี้เราไม่ขอไปที่ไหนอีกแล้ว นอกจากพระนิพพาน
เท่านั้นไม่ปรารถนาความเป็นเทวดา ไม่ปรารถนาแห่งการเป็นพรหมอีกต่อไป มนุษย์เราก็ไม่
ต้องการอีกแล้ว มีพระนิพพานเท่านั้น พยายามตัดสินใจอีกนิดหนึ่ง พิจารณาดูให้ดี ตัดความ
ห่วงใยในร่างกายเสียให้ดี ร่างกายนั้นเป็นเพียงธาตุ ๔ เท่านั้น เกาะกุมคุมเป็นร่างกายอยู่ ไม่
ช้าไม่นานร่างกายจะต้องตาย เมื่อตายแล้วก็เนาเปื่อยไปผุพังไป สลายตัวไปในที่สุด ไม่ยืนยง
คงอยู่ตลอดกาลตลอดสมัย ให้เป็นรูปร่างที่เราเคยเห็นอีก ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย แม้แต่นิดเดียว
นะ สลายไปกับกองไฟทั้งหมดทั้งสิ้น

ความจริงเป็นเช่นนี้ เพราะฉะนั้นตัดสินใจให้ดีกว่าเราปรารถนาอย่างเดียวคือพระ
นิพพานนะ เข้าไปกราบขอพรองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตใจของข้าพระพุทธเจ้ามี

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ท่านแย้มพระโอษฐ์สักนิดใหม่...?"

ศิษย์ : "แย้มครับ"

ครู : "ดีมากอยู่ใกล้ ๆ ท่านมีความสุขดีไหม...?"

ศิษย์ : "ดีครับ"

ครู : "ดูเครื่องทรงของพระองค์ให้ถ้วนถี่ และชื่นชมพระบารมีของพระองค์ให้ทั่วถึง ท่านนั่งห้อยพระบาทสองข้างหรือข้างเดียว...?"

ศิษย์ : "ข้างเดียว"

ครู : "ดีมาก ถูกต้องแล้วนะ ข้างขวาหรือข้างซ้าย...?"

ศิษย์ : "ห้อยข้างขวา"

ครู : "ดูชินิพพานกว้างขวางไหม...?"

ศิษย์ : "กว้างขวาง"

ครู : "วิมานของเราใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "นี่แหละวิมานของเรา ซึ่งเราเห็นแล้วจะได้มีความสุขใจ ต่อไปนี้ก็จะพาไปยังวิมานขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าองค์ปัจจุบันอีกครั้งหนึ่ง ขอพระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตาปราณีนำไปด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า เห็นหรือยัง...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เห็นพระองค์ท่านนั่งสูงกว่าเดิมหรือต่ำกว่าเดิม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "องค์เล็กหรือองค์ใหญ่"

ศิษย์ : "องค์ใหญ่"

ครู : "สว่างไสวขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สว่าง"

ครู : "ดูฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่านที่เปล่งออกมาล้อมรอบพระองค์ท่านนั้น สว่างไสวเพียงใด ดูให้ชื่นใจ ณ บัดนี้ เพราะว่าเป็นโอกาสที่เห็นยากที่เดียวนะ ฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่านซึ่งเปล่งเป็นประกายใสสว่างขณะนี้ ดูให้ชื่นใจนะตรงไหนมีดวงกลม ๆ มีบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มีที่เศียรครับ"

ครู : "ดูให้ชื่นใจ ดูไปก็ตั้งใจอธิษฐานไว้เลยนะว่า พระนิพพาน ข้าพระพุทธเจ้ามีความปรารถนาแน่นอน ตอนนี้ก็ไม่ขอหวังใ้อะไรอีกแล้ว ร่างกายเราก็ไม่ขอหวังใ้อะไรใคร ๆ ก็ไม่ขอหวังใ้อะไร จิตใจสบายดีไหม...?"

ศิษย์ : "สบายดีครับ"

ครู : "โปรดดีนะ พระนิพพานมีความโปร่งอย่างนี้ละ ต่อไปจะพาไปที่วิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า พระพุทธกัสสป ขอกราบลาท่านนะ กราบขอบพระคุณท่านที่โปรดเมตตานำมาภายในเขตวิมานของพระองค์ท่าน ขอพระองค์ท่านได้โปรดนำไปยังวิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่าพระพุทธกัสสปด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า ไปไหนใหม่...?"

ศิษย์ : "ไหวครับ"

ครู : "วิมานพระองค์ท่านใหญ่ใหม่...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "ใหญ่นะ เข้าไปกราบท่านนะ ขออาราธนาบารมีท่าน ขอได้ช่วยโปรดเมตตาปรากฏพระรูปพระโฉมของพระองค์ท่านให้ผ่องใสชัดเจนด้วยนะ เห็นท่านหรือยัง...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เป็นไง สวยใหม่...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "เก่งมาก กราบพระคุณท่านนะ ขอชมพระบารมีท่านสักครู่หนึ่งให้อิ่มใจ สบายใจ ที่ได้มีโอกาสมากราบพระพุทธองค์ท่าน สว่างใหม่ รอบ ๆ พระองค์ท่าน...?"

ศิษย์ : "สว่างไสวมาก"

ครู : "เข้าไปนั่งตรงข้างหน้าข้างใดซิครับ เข้าไปได้ ไม่ต้องกลัวนะ ไปอยู่ข้างหลังท่านก็ได้ มีใครแวดล้อมพระองค์ท่านบ้างใหม่...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "กราบท่านทุกองค์นะ ท่านมีความสุขแล้ว เราถือโอกาสนี้ไปกราบท่านทุก ๆ พระองค์นะ เป็นไงเห็นใครบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ไปกราบท่านอีกนะ ไม่ต้องกลัวท่านนะ เข้าไปหาท่าน เป็นไงสบายใจขึ้นอีกไหม...?"

ศิษย์ : "สบายใจครับ"

ครู : "ก็เป็นที่น่าใจแล้วนะว่า เราสามารถมาพระนิพพานได้ เราจึงสบายใจเช่นนี้ น่าใจไหม...?"

ศิษย์ : "น่าใจครับ"

ครู : "เอาละตอนนี้ก็อยู่ใกล้ ๆ พระพุทธรูปอย่างนี้นะอยู่ใกล้ ๆ ท่าน และทุก ๆ พระองค์ที่แวดล้อมพระองค์ท่านอยู่นะ เห็นตัวเราชัดขึ้นหรือยัง...?"

ศิษย์ : "ชัดครับ"

ครู : "เห็นด้านหนึ่งของตัวเราไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "มีเครื่องทรงใส่สวยงามใช่ไหม...?"

ศิษย์ : "ครับ"

ครู : "เอาละอยู่กับพระองค์ท่านก่อนนะ"

(จบคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ)

การฝึกท่องเที่ยวตามภพต่าง ๆ

คุณสมพร บุณฺเฑียรติ - ครูฝึก

ครู : "ขอให้ทุกท่านตัดสินใจว่าการที่เรามาปฏิบัติพระกรรมฐานในวันนี้ ก็เพื่อหวังมรรคผลนิพพานเป็นสำคัญ บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหมดเห็นจริงตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมครูทุกประการแล้วว่า การเกิดเป็นมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ทั้งกายและใจ มีความยุ่งยากนานาประการ และร่างกายของข้าพระพุทธเจ้านี้เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วไม่ช้าก็เดินเข้าไปหาความแก่ ขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ก็มีการป่วยไข้ไม่สบาย ประสบกับอารมณ์ไม่สมหวังนานาประการ บางครั้งก็ถูกเขากลั่นแกล้ง ดำว่าหรือถูกนินทา มีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ และสิ่งสุดท้ายที่ทุกคนหนีไม่พ้นก็คือความตาย

เมื่อร่างกายนี้ตายไปเราก็ไม่สามารถจะแบกเอาไปได้ ร่างกายของบุคคลอื่นอันเป็นที่รักเราก็แบกเขาเอาไปไม่ได้ ทรัพย์สมบัติแม้ขึ้นเดียวหรือเงินทองแม้แต่บาทเดียว เราก็ไม่สามารถจะแบกเอาไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าร่างกายของข้าพระพุทธเจ้านี้พังเมื่อใด ขอตัดสินใจเข้าสู่พระนิพพานตามองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว

ด้วย อำนาจพระบารมีขององค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน ขอได้ทรงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณ แสดงพระวรกายของพระองค์ในสภาวะพระนิพพานให้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหมดรับสัมผัส ได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า ขณะนี้ความรู้สึกของทุกท่านว่าพระพุทธองค์ประทับอยู่ข้างหน้าพวกเราหรือ เปล่าคะ...?"

ศิษย์ : "อยู่ครับ"

ครู : "เมื่ออยู่แล้วกราบนมัสการพระองค์ท่านหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "ขณะที่กราบนมัสการ วันนี้พระพุทธรองค์ประทับนั่งหรือนอน หรือยืน...?"

ศิษย์ : "ประทับนั่ง"

ครู : "พระ พุทธเจ้าของเราเข้าสู่พระนิพพานไปสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว กายเนื้อของพระองค์ถูกเผาไปแล้ว แต่จิตหรืออภิสสมาณกายของพระองค์อยู่บนพระนิพพานตามสภาวะ ความเป็นจริงแล้ว เวลาพระองค์ประทับอยู่ที่วิมานของพระองค์ ท่านแต่งองค์อย่างไร ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการด้วย เกิด พระพุทธเจ้าข้าแล้วทั้งหมดขอกราบแทบพระยุคลบาทขององค์สมเด็จพระผู้มีพระ ภาคเจ้า ขณะที่กราบลงไป ความรู้สึกของใจว่าขณะนี้พระพุทธรองค์แต่งองค์แบบไหนคะ...?"

ศิษย์ : "ทรงเครื่องพระนิพพาน"

ครู : "สวยไหมคะ...?"

ศิษย์ : "สวยค่ะ"

ครู : "ความรู้สึกเครื่องแต่งกายของพระองค์ออกสีอะไรคะ...?"

ศิษย์ : "สีขาวมีประกาย"

ครู : "ขณะนี้พระองค์แยมพระโอษฐ์ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ยิ้มนิด ๆ "

ครู : "หลวงพี่มีความรู้สึกพระพุทธรองค์แยมพระโอษฐ์ไหมคะ...?"

ศิษย์ (พระ) : "ยิ้มน้อย ๆ "

ครู : "ขณะ ที่เราอยู่ต่อหน้าพระองค์ท่าน ตัดสินใจว่าข้าพเจ้าจะรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์นับตั้งแต่วันนี้จนกว่าจะเข้าสู่พระนิพพานในชาติปัจจุบัน สำหรับพระสงฆ์ที่ครองผ้ากาสาวพัสตร์ถือว่าเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์ ต้องรักษาศีล ๒๒๗ ข้อ โดยเคร่งครัด และขณะที่ดำรงชีวิตอยู่จะทำงานทุกอย่างตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้าร่างกายนี้ตายเมื่อใด การเกิดเป็นคนก็ดี เทวดาหรือพรหมก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่พึงปรารถนา ขอติดตามพระองค์มาอยู่บนแดนพระนิพพานแต่เพียงอย่างเดียว ด้วยอำนาจพระบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ขอได้ทรงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสสอทิสสมานกาย ของข้าพระพุทธเจ้าแต่ละคนที่อยู่ต่อหน้าพระพุทธองค์บนพระนิพพานขณะนี้ด้วย เกิดพระพุทธเจ้าข้า แต่ละคนดูซิคะว่าแต่งตัวยังงั้นเหมือนกายเนื้อข้างล่างที่นี้อยู่ที่วัดท่า ชุงหรือเปล่า...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือนแต่งตัวสวย"

ครู : "หลวงพ่อดีแต่งตัวเป็นพระสงฆ์หรือเปล่าคะ...?"

ศิษย์ (พระ) : "ไม่ได้แต่ง"

ครู : "แต่งเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายคะ...?"

ศิษย์ : "แต่งเป็นชาย"

ครู : "ให้ทุกคนขอดูทิสสมานกายเวลาที่อยู่ที่วิมานพระพุทธเจ้าบนพระนิพพาน กับกายเนื้อที่อยู่ในเมืองมนุษย์อันไหนสวยกว่ากัน...?"

ศิษย์ : "อยู่ข้างบนสวยกว่า"

ครู : "ภายในบริเวณวิมานพระพุทธเจ้ากว้างขวางหรือแคบคะ...?"

ศิษย์ : "กว้างคะ"

ครู : "นอกจากสมเด็จพระพุทธองค์แล้ว มีใครเสด็จมาอีกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "มากหรือน้อยคะ...?"

ศิษย์ : "เสด็จมากันมาก"

ครู : "ทั้งหมดให้แยกกายตัวเองที่แต่งตัวสวย ๆ ให้มีปริมาณเท่ากับทุก ๆ พระองค์ที่เสด็จมาทั้งหมด แล้วกราบนมัสการท่านพร้อมกันทั้งหมดด้วย อาศัยบารมีพระพุทธเจ้าท่านช่วย กราบได้ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "มีความรู้สึกว่ามีใครอยู่ใกล้ ๆ เราไหมคะ...?"

ศิษย์ : "หลวงพ่อ"

ครู : "วันนี้หลวงพ่อแต่งตัวยังไงคะ...?"

ศิษย์ : "แต่งคล้ายพระพุทธองค์"

ครู : "หลวงพ่อใส่แว่นไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ไม่ใส่ค่ะ"

ครู : "กราบระลึกถึงพระคุณท่าน เพราะท่านเป็นผู้นำความรู้การฝึกมโนมยิทธิมาสอนเรา ทำให้เราขึ้นมารับสัมผัสว่าแดนพระนิพพานมีจริง ไม่สูญอย่างที่เขาคิดกัน ขณะที่กราบท่านมีความรู้สึกรักเคารพและผูกพันกับองค์ท่านมาก่อนไหม...?"

ศิษย์ : "รู้สึกคุ้น ๆ กับท่านมาก่อน"

ครู : "ใจอยากจะเรียนท่านว่าอะไรขณะนี้...?"

ศิษย์ : "เรียกท่านพ่อ"

ครู : "เพื่อความมั่นใจ ถ้าในอดีตชาติ เราเคยเกิดเป็นลูกองค์หลวงพ่อ ขอให้ท่านได้มีพระเมตตาหยิบมือให้ลูกได้ทราบ"

ศิษย์ : "ยกค่ะ"

ครู : "เราจะได้มั่นใจว่าในอดีตชาติเราเคยเกิดเป็นลูกหลวงพ่อถึงได้ติดตามมาฝึกวิชานี้ เมื่อเรารู้จักท่านพ่อในอดีตแล้ว ขออัญเชิญท่านแม่ที่เป็นคู่บารมีขององค์หลวงพ่อมาทุกชาติ ขอให้ทรงโปรดเสด็จประทับข้างหลวงพ่อให้ลูกได้กราบด้วยเถิดพระเจ้าข้า ท่านเสด็จมาหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "มาแล้ว"

ครู : "ขอกราบแทบพระบาท แล้วกราบบนตักท่าน"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "พอกราบบนตักท่านแม่ทำอะไรคะ...?"

ศิษย์ : "ท่านลูบศีรษะ"

ครู : "มีความรู้สึกที่ท่านแม่มีความรักเมตตาห่วงใยมีความหวังดีต่อลูกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีเมตตามาก"

ครู : "หลวงพ่อบอกว่าใครจะมีพระคุณ เกินแม่ไม่มีอีกแล้ว กราบถามท่านแม่ว่าจะกลับลงมาเกิดในเมืองมนุษย์อีกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ไม่ลงมาเกิดอีกแล้ว"

ครู : "ก็แสดงว่าท่านแม่ของลูกอยู่บนพระนิพพานแล้ว ท่านดีใจไหมคะวันนี้ลูกขึ้นมาถึงพระนิพพานกราบท่านได้"

ศิษย์ : "ดีใจมากค่ะ"

ครู : "หลวงพ่อบอกว่าทั้งพระ ทั้งพรหม และเทวดา ถ้าในอดีตชาติเราเคยเกิดเป็นลูกท่านแม่แต่เพียงชาติเดียว ท่านจะถือว่าเป็นลูกท่านตลอดไปคอยช่วยเหลือเราตลอดเวลา ถ้าไม่เกินกฎของกรรม กราบถามพระนามสั้น ๆ ที่หลวงพ่อบอกเรียกท่านแม่มาทุกชาติว่าชื่ออะไร...?"

ศิษย์ : "ท่านแม่ศรี"

ครู : "ถูกต้อง ต่อไปนี้ให้จำท่านแม่ไว้ เวลาไปที่ใดขอบารมีให้ท่านช่วยนำไปจะได้คล่องขึ้น วันนี้วิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลังใหญ่หรือหลังเล็ก และทำด้วยอะไร...?"

ศิษย์ : "ใหญ่มากครับ ทำด้วยเพชร สวยมาก"

ครู : "เป็นการพิสูจน์แล้วว่า แดนพระนิพพานไม่สูญอย่างที่บางคนพูดกัน คำว่าสูญต้องไม่มีอะไรเลย นี่วิมานของพระองค์ก็มี พระองค์แยมพระโอบุชู้แต่งองค์ทรงเครื่องพระนิพพาน เราก็รับสัมผัสได้ แม้กระทั่งจิตหรือทิสสมานกายของตัวเราเองออกจากร่างอยู่ต่อหน้าพระพุทธรูป เราก็รับสัมผัสได้ ความรู้สึกของจิตเวลาอยู่บนพระนิพพานเป็นอย่างไร...?"

ศิษย์ : "สบาย รู้สึก โปร่ง"

ครู : "สมอย่างที่เราพุทธรูปตรัสว่า นิพพานัง ปรมังสุขัง นิพพานเป็นสุขสุด จริงไหมคะ...?"

ศิษย์ : "จริงค่ะ"

ครู : "ขอให้ทุกคนขอขบารมีขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ขอหลวงพ่อก่อน ท่านแม่ช่วยขอรับสัมผัสแดนพระนิพพานทั้งหมดว่ามีวิมานมากหรือน้อยเพียงใด...?"

ศิษย์ : "มีวิมานมาก"

ครู : "แต่ละวิมานสว่างไสวหรือมืด...?"

ศิษย์ : "สว่างมาก สบายไปหมดเลย"

ครู : "เหมือนความสว่างในเมืองมนุษย์ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือน สว่างเป็นประกาย"

ครู : "ให้ทุกคนนึกถึงผลบุญที่ทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ถ้าข้าพระพุทธเจ้ามีวิมานอยู่บนพระนิพพาน ขององค์สมเด็จพระบรมครู ขอหลวงพ่อก่อน ท่านแม่ช่วยสงเคราะห์นำลูกไปวิมาน และเห็นทรัพย์สมบัติในวิมานได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ เพื่อความมั่นใจที่จะกลับมาทำความดีในเมืองมนุษย์เพื่อให้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า มีความรู้สึกว่ามีวิมานไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีหลังกายอดแหลมวิมานทำด้วยแก้ว"

ครู : "เข้าไปในวิมานอันเป็นสมบัติของเรา ถ้าตายไปจากชาตินี้ เข้าไปได้ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "เข้าไปได้ มีเตียงนอนทำด้วยแก้วผสมทอง"

ครู : "ลองขึ้นไปนอนบนเตียงว่าจะลื่นหล่นลงมาไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่หล่น นอนได้ มีที่นอนหอมอนมารองรับ"

ครู : "นอนสบายไหม ถ้าไม่หล่นลงมาแสดงว่ากำลังใจเข้มแข็งพอ ถ้าตายก็สามารถขึ้นมายูบบนพระนิพพานได้ เป็นการวัดกำลังใจเราเอง องค์กรหลวงพ่อก่านแม่เสด็จมาไหมคะ ...?"

ศิษย์ : "มาค่ะ"

ครู : "มีทรัพย์สินสมบัติในวิมานไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีมากคะ"

ครู : "ทรัพย์สินสมบัติพร้อมด้วยวิมานเกิดจากผลบุญที่เราทำมาทั้งหมด ที่นี้เวลาทำบุญแล้ว ถ้าต้องการเห็นสิ่งใด ก็ตั้งจิตอธิษฐานขอเห็นสิ่งนั้นมีที่วิมานหรือไม่ เวลานี้ให้ทุกคนลองเทียบดูตัวเราในเมืองมนุษย์ พร้อมด้วยบ้านที่อยู่กับวิมานของพระนิพพาน และอธิษฐานกายที่ออกจากกายเนื้อ อันไหนสวยสดงดงามกว่ากัน...?"

ศิษย์ : "ข้างบนสวยกว่า"

ครู : "เห็นอย่างนี้แล้ว ถ้าร่างกายเนื้อในเมืองมนุษย์ตายเมื่อใดยังจะเสียดายร่างกายของเราเองหรือห่วงใยอาลัยอาวรณ์ในร่างกายของบุคคลอื่นอันเป็นที่รักอีกไหม หรือห่วงทรัพย์สินสมบัติในเมืองมนุษย์ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่เสียดาย ไม่ห่วงใย"

ครู : "จะนั้นก็ตัดสินใจว่า ถ้ากลับไปในเมืองมนุษย์ขณะที่ดำรงชีวิตอยู่จะทำงานตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้ากายเนื้อพึงเมื่อใดขอติดตามองค์สมเด็จพระบรมสุคตขึ้นมายูบที่วิมานบนพระนิพพานแต่เพียงอย่างเดียว"

ไปเที่ยวพรหม

ครู : "ต่อไปนี้จะพาไปแดนพรหม พรหมมีอยู่ ๒ ประเภท คือ รูปพรหมกับอรูปพรหม ให้ทุกคนเอาจิตจับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระพิชิตมารที่ทรงเครื่องพระนิพพานใส เป็นแก้วประกายพริกทั้งองค์ แล้วขอบารมีหลวงพ่อก่อนแม่ ขอไปแดนรูปพรหมที่แบ่งเป็นชั้น ๆ ทั้งหมด ๑๖ ชั้น ขอรับสัมผัสว่าพรหมแบ่งเป็นชั้น ๆ จริงหรือไม่ มีวิมานมากหรือน้อยเพียงใด...?"

ศิษย์ : "แบ่งเป็นชั้น แต่ละชั้นมีวิมานมาก"

ครู : "ขอไปแดนพรหมชั้นที่ ๑๖ โดยขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อก่อนแม่ ขอไปกราบท่านสัทัมบดีพรหม ท่านเป็นใหญ่คุมพรหมทั้งหมด ๑๖ ชั้น ถึงหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "ถึงแล้ว"

ครู : "กราบท่านสัทัมบดีพรหมหรือยัง...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "ท่านสัทัมบดีพรหมแต่งองค์เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...?"

ศิษย์ : "แต่งเป็นผู้ชาย"

ครู : "แต่งเหมือนคนในเมืองมนุษย์หรือเปล่านั้น...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือน แต่งตัวสวยเป็นแก้วแพรพรรณ"

ครู : "ขอคุณเนื้อของท่านสัทัมบดีพรหมเป็นอย่างไรคะ...?"

ศิษย์ : "เนื้อใสเป็นแก้ว"

ครู : "เครื่องประดับของพรหมออกสีอะไร...?"

ศิษย์ : "เป็นประกายสีทอง"

ครู : "ประกายสีทองของเครื่องประดับสาด มาจับเนื้อของพรหมที่ใสเป็นแก้ว จึงทำให้มองพรหมทั้งองค์คล้ายทอง รู้สึกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "คล้ายเป็นทองทั้งองค์"

ครู : "พรหมท่านมีกี่หน้า มีกี่มือ...?"

ศิษย์ : "มี ๔ หน้า มีหลายมือ"

ครู : "ขอท่านสัพพัตพรหมช่วยให้เห็นตามสภาวะความเป็นจริงว่าอภิสสมานกายของพรหมมีกี่หน้า มีกี่มือ ขอให้ท่านให้เห็นตามความเป็นจริงด้วยเถิดพระเจ้าข้า"

ศิษย์ : "ท่านมีหน้าเดียว มี ๒ มือ"

ครู : "พรหมท่านมีที่อยู่เป็นบ้านหรือวิมาน...?"

ศิษย์ : "ท่านมีวิมานเป็นแก้ว"

ครู : "รูปพรหมทั้งหมดมี ๑๖ ชั้น พรหมชั้นที่ ๑-๑๑ ถ้าใครขึ้นมาเกิดพอบุญวาสนาก็ต้องกลับลงไปเกิดอีก แต่พรหมชั้นที่ ๑๒-๑๖ ถ้าใครขึ้นมาเกิด จะบำเพ็ญบารมีต่อถึงพระนิพพานเลย ไม่ต้องกลับลงไปเกิดอีกแล้ว ให้ทุกคนขอบารมีองค์สมเด็จพระชินวรกราบทูลถามว่าในอดีตชาติทั้งหมดที่ผ่านมาข้าพระพุทธเจ้า เคยเกิดเป็นพรหมมาก่อนไหม...?"

ศิษย์ : "เคยเกิด"

ครู : "ถ้าเคยเกิด เกิดมากหรือน้อยครั้ง ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพุทธเมตตาแสดงภาพการเกิดเป็นพรหมทั้งหมดของข้าพระพุทธเจ้า ว่าเคยเกิดมากหรือน้อยเพียงใด ให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสได้อย่างถูกต้องความเป็นจริงด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า"

ศิษย์ : "เคยเกิดมากจนนับไม่ถ้วน"

ครู : "ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ ได้ทรงโปรดสงเคราะห์แสดงอภิสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสมัยเกิดเป็นพรหมสัก ๑ ชาติ พร้อมด้วยที่อยู่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า"

ศิษย์ : "รู้สึกแล้ว แต่งตัวเป็นผู้ชาย ใส่ชฎา มีเครื่องประดับ มีเนื้อใสเป็นแก้ว"

ครู : "พรหมไม่มีเพศอยู่ด้วยอำนาจธรรมปีติแต่งตัวคล้ายผู้ชายมีความสุขต่างกับกายเนื้อในเมืองมนุษย์ชาติปัจจุบันนี้ไหม...?"

ศิษย์ : "ต่างกันมาก"

ครู : "มีที่อยู่เป็นอย่างไรสมัยเป็นพรหม...?"

ศิษย์ : "ที่อยู่เป็นวิมานทำด้วยแก้วผสมทอง"

ครู : "จากจุดสูงสุดคือการเกิดเป็นพรหม พอหมดบุญวาสนาบารมีจากพรหมชาติที่เห็นนี้ เราก็มาเกิดเป็นคนในชาติปัจจุบัน สามารถแบกเอาวิมานที่เป็นแก้วหรืออภิสมานกายที่สวยสมัยเป็นพรหมมาถึงชาตินี้ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่สามารถแบกเอามาได้เลยแม้แต่อย่างเดียว"

ครู : "ขอบารมีพระพุทธเจ้า ขอระลึกชาติ ถอยหลังก่อนที่ข้าพระพุทธเจ้าจะเกิดเป็นพรหมที่เห็นเมื่อกี้ ข้าพระพุทธเจ้าเกิดเป็นคนสมัยนั้นทำความดีอะไร ตายไปแล้วจึงไปเกิดเป็นพรหมได้...?"

ศิษย์ : “นั่งสมาธิ ถือศีล ทำทาน สร้างวัด ฟังเทศน์”

ครู : “ขอคุณภาพก่อนที่จิตจะออกจากร่างไปเกิดเป็นพรหม เราตายในลักษณะอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตายอย่างสงบ คล้ายกับเข้าฌานอยู่ แล้วจึงตาย”

ครู : “ถูกต้อง คนที่จะไปเกิดเป็นพรหมได้เวลาตายจิตจะต้องเข้าฌานอยู่จึงจะไปเกิดเป็นพรหมได้ ต่อให้ทำบุญก็แสนกล้าน ถ้าไม่ได้เข้าฌานตายก็ไม่สามารถที่จะไปเกิดเป็นพรหมได้ การระลึกชาติตัวเองที่เคยเป็นอะไรมาก่อน เรียกว่า ปุพเพนิวาสานุสติญาณ เราได้รับสัมผัสแล้วว่า แตนรูปพรหมเป็นยังไง ให้ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอไปรับสัมผัสแดน อรูปพรหม ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ชั้น วันนี้ขอไปรับสัมผัสแดนอรูปพรหมชั้นที่ ๔ พร้อมกัน ไปถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ไปถึงแล้ว”

ครู : “เมื่อไปถึงมีความรู้สึกที่แดนนี้เป็นยังไง...?”

ศิษย์ : “แดนอรูปพรหมกว้าง เว้งว้างไม่มีขอบเขต และสว่าง”

ครู : “ในอาณาเขตของความสว่างคล้าย ๆ มีอะไรไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เป็นวง ๆ ดวง ๆ มีประกายคล้ายดาว”

ครู : “มีดวงเดี่ยวหรือหลายดวง...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “มีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่มี”

ครู : “วง ๆ หรือดวงเล็ก ๆ นั่นคือ จิตของผู้ที่ตายแล้วไปเกิดอยู่ในแดนรูปพรหม ไม่มีรูปร่างเหมือนอทิสสมานกายของพรหม และไม่มีวิมาน ลอยอยู่นานแสนนานนับเป็นกัป ๆ ไม่สามารถจะรับฟังคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ พอหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องกลับลงมาเกิดใหม่หรืออาจไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิตามกรรมชั่วที่ทำไว้ก็ได้ พวกนี้ขณะที่เป็นมนุษย์ชอบเข้ารูปฌาน แต่ไม่มีอารมณ์จิตรักพระนิพพาน ตายแล้วจึงไปเกิดบนแดนรูปพรหมเห็นอย่างนี้แล้วอยากมาลอยเป็นดวง ๆ อย่างนี้ไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่ยาก”

ครู : “เมื่อไม่ยาก ขอไปพระนิพพานชาตินี้ หลวงพ่อถึงได้สอนให้พวกเรามีอารมณ์จิตรักพระนิพพาน ตายแล้วจะได้ไปบนพระนิพพานอันเป็นแดนที่มีความสุข ให้กราบลาท่าน สหัมบดีพรหมที่ท่านสงเคราะห์เรา แล้วทั้งหมดจับพระรูปพระโคมของพระพุทธเจ้าที่ทรงเครื่องพระนิพพานให้ใส่เป็นแก้วทั้งองค์ ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปแดนสวรรค์ทั้งหมด ๖ แดน ซึ่งไม่แบ่งชั้นเหมือนแดนพรหม ว่าแดนสวรรค์ทั้งหมดมีวิมานมากหรือน้อยเพียงใด ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า”

ไปเที่ยวสวรรค์

ครู : “สวรรค์เขตแรกที่จะไปคือสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี ขอไปกราบท่านท้าวมาลัย หรือพญามาราราช ท่านเป็นหัวหน้าคุมสวรรค์เขตนี้ทั้งหมด ไปที่วิมานท่านถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “กราบแทบพระบาทท่านท้าวมาลัย ท่านแต่งองค์ยังงัยคะ เทวดาชั้นนี้...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดา มีเสื้อผ้าใส่ มีชฎา มีเครื่องประดับเนื้อของเทวดาผงใส ไม่ทึบเหมือนเนื้อของคนในเมืองมนุษย์ แต่ไม่ใสเท่าพรหม”

ครู : “เทวดามีเสื้อผ้าใส่ ไม่เหมือนอย่างที่ภาพเขียนหรือภาพวาดตามฝาผนังโบสถ์เป็นเทวดา นั้นความเป็นจริงท่านสวย มีเครื่องแต่งกายครบถ้วน ท่านมีความเป็นทิพย์ มีความสุข วิมานของเทวดาชั้นนี้สวยไหมคะ...?”

ศิษย์ : “สวยค่ะ หลังใหญ่ ทำด้วยแก้ว”

ครู : “เป็นอันว่าวิมานของเทวดาเป็นแก้ว สวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี คนที่จะมาเกิดได้ ขณะที่มิชีวิตอยู่ท่านได้มาน ๔ แต่เวลาตายไม่ได้เข้ามานตาย จึงมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ กราบลาท่านท้าวมาลัยที่สงเคราะห์เรา ทั้งหมดขอขามิขององค์สมเด็จพระทรวงสวัตติ โสภาคย์ ขอหลวงพ่อก่อนแม่พาไปสวรรค์เขตต่อไป คือชั้น นิมมานรดี ขอไปกราบท่าน ท้าว นิมมานรดี ที่วิมานของท่าน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “กราบนมัสการท่าน ท่านยิ้มไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ยิ้ม ท่านแต่งตัวเป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “มีวิมานไหมคะ”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “วิมานท่านทำด้วยอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้ว”

ครู : “บริเวณเขตนี้ทั้งหมดมีวิมานมากน้อยเพียงใดคะ...?”

ศิษย์ : “มีวิมานมาก แพรวพราว”

ครู : “เทวดาชั้นนี้ ขณะที่เป็นมนุษย์ท่านมีฤทธิ์ ได้กสิณ ๑๐ เจริญสมาบัติ เหนรมิตสิ่งต่าง ๆ ได้เวลาตายก็มาเกิดเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดี จิตจับพระรูปพระโฉมของ พระพุทธเจ้าให้ใส กราบทูลถามพระองค์ว่าในอดีตชาติทั้งหมดข้าพระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็น เทวดาชั้นนิมมานรดีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้า เคยเกิดขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพุทธเมตตาแสดงภาพนั้น ทั้งหมดของการเกิด เป็นเทวดาชั้นนิมมานรดีว่ามากหรือน้อยเพียงใดด้วยเถิดพระพุทธเจ้า ข้า...?”

ศิษย์ : “มากครั้งนับไม่ไหว”

ครู : “ขอดูภาพขณะที่เราเป็นมนุษย์ก่อนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ เราทำความดี อะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “เข้ามานสมาบัติ สามารถเหนรมิตหรือเสกไปไม้เล็ก ๆ เป็นตัวแมลงได้ สามารถหายตัวได้”

ครู : “สมัยนั้นสนุกสนานกับการเนรมิตต่าง ๆ ได้จนเพลิน ตายไปจึงไปเกิดเป็น เทวดาชั้นนิมมานรดี พอหมดบุญวาสนาบารมีก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาติปัจจุบันอีกใช้ไหม ค่ะ เป็นอันว่าสวรรค์ชั้นดีทุกคนเคยเกิด กราบลาท่านนิมมานรดีที่ท่านสงเคราะห์เรา

ทั้งหมดจับพระรูปพระโณมพระพุทเจ้าให้ใส่ที่ทรงเครื่องพระนิพพาน และขอพระ บารมีท่านให้ได้กราบ หลวงปู่ปาน ผู้มีพระคุณซึ่งประทับอยู่บน สวรรค์ชั้นดุสิต ท่านเป็น ปรมาจารย์ขององค์หลวงพ่อ ความรู้ทั้งหมดที่หลวงพ่อได้รับมาจากหลวงปู่ปาน และในอดีต หลวงพ่อเคยเป็นลูกหลวงปู่ปาน พวกเราที่เป็นลูกหลวงพ่อจึงเรียกว่า หลวงปู่ปาน ขณะนี้ หลวงปู่แต่งองค์เป็นพระสงฆ์หรือเทวดา...?”

ศิษย์ : “หลวงปู่แต่งองค์เป็นเทวดาผู้ชาย มีวิมานสวยและใหญ่”

ครู : “กราบระลึกถึงพระคุณหลวงปู่ ขอพรท่าน ให้ท่านช่วยให้หลานรับสัมผัสทุกสิ่ง ทุกอย่างได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง เมื่อไปยัง ณ ที่ใดก็ตาม หลวงปู่ประทานพรไหม ค่ะ...?”

ศิษย์ : “ท่านยิ้มและให้พร ทำทางท่านใจดี”

ครู : “สวรรค์ชั้นดุสิตวิมานใหญ่หรือเล็ก...?”

ศิษย์ : “ใหญ่โตและสวยงามมาก”

ครู : “สวรรค์ชั้นดุสิต หลวงพ่อบอกว่าเข้ายากมาก คนที่จะมาเกิดได้ต้องปรารถนา พระโพธิญาณ คือ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง หรือปรารถนาเป็นพระ พุทธบิดา พระพุทธมารดาของพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง หรือต้องเป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป จึงจะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิตได้ เมื่อมาถึงสวรรค์ชั้นนี้แล้ว สิ่งที่จะ ขาดไม่ได้ที่เราควรจะต้องไปกราบทานอีกองค์หนึ่ง คือ ขอไปกราบ **หน่อพระบรมวงศ์ โภธิสัตว์สมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย** ที่วิมานของพระองค์ท่าน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “กราบนมัสการสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย พระองค์แต่องค์ยังไฉนคะ...?”

ศิษย์ : “แต่เป็นเทวดาผู้ชาย สวยมาก”

ครู : “รัศมีกายของพระองค์เป็นอย่างไรคะ...?”

ศิษย์ : “รัศมีกายสว่างใสเป็นเพชร”

ครู : “พระองค์มีวิมานหรือเปล้า...?”

ศิษย์ : “มีวิมานสวยงามมาก หลังใหญ่”

ครู : “ขอบารมีของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเทียบรัศมีกายพร้อมด้วยวิมานของหลวงปู่ปานกับของสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย ของใครสว่างสวยงามกว่ากัน...?”

ศิษย์ : “ของสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัยท่านสวยเป็นประกายมากกว่าของหลวงปู่ปาน”

ครู : “ถูกต้อง เพราะสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัยท่านจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ต่อไป รัศมีกายและวิมานจึงสวยกว่า กราบลาทั้งสองพระองค์ ที่สงเคราะห์เรา”

ศิษย์ : “กราบแล้ว”

ครู : “ให้ทุกคนจับพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วขอไปกราบท่านท้าวยามา ท่านคุมสวรรค์ชั้น ยามา ทั้งหมด ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “ท่านท้าวยามา แต่งเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...?”

ศิษย์ : “แต่เป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “ขอบคุณเจ้าของวิมานแต่ละวิมานบนสวรรค์ชั้นยามาว่าท่านทำอะไรกันอยู่...?”

ศิษย์ : “ท่านทำสมาธิ เขตนี้เจียบ ๆ”

ครู : “สวรรค์เขตนี้ท่านปู่พระอินทร์จะไม่ใช้งาน ท่านจะนั่งบำเพ็ญภาวนาตลอด พวกเราในที่นี่มีใครชอบสวดมนต์ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “และบางครั้งเคยได้ยินเสียงสวดมนต์มาจากที่อื่น โดยหาไม่ได้ว่ามีใครเปิดวิทยุหรือเปิดเทป มีบ้างไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยได้ยิน”

ครู : “หลวงพ่อบอกเสียงนั้นคือเสียงสวดมนต์จากเทวดาชั้นยามา แสดงว่าอารมณ์จิตของเราขณะนั้นเข้าสู่อุปจารสมาธิ จิตจึงเป็นทิพย์สามารถรับสัมผัสเสียงสวดมนต์จากเทวดาชั้นยามาได้ คนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ได้ขณะที่มีชีวิตอยู่ชอบสวดมนต์ เวลาตายจิตเข้าสู่อุปจารสมาธิ ตายมาแล้วมาเกิดเป็นเทวดาชั้นยามา

สวรรค์ที่จะพาต่อไป ก็คือสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งเปรียบเสมือนเมืองหลวงของสวรรค์ ๖ ชั้น ซึ่งเราเคยไปมาแล้วเป็นที่ตั้งของพระจุฬามณีเจดีย์สถาน ขอไปกราบ ท่านท้าวโกสีย์ สักกเทวราช หรือในเมืองมนุษย์เรียกท่านว่า พระอินทร์ ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “ท่านประทับนั่งหรือยืน...?”

ศิษย์ : “ท่านประทับนั่ง”

ครู : “ท่านนั่งบนอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “นั่งบนพระแท่นเป็นแก้ว”

ครู : “พระแท่นนี้เรียกว่า บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ เป็นแก้ว ๗ ประการ บนพระแท่นมีใครอีกไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีผู้หญิง”

ครู : “นั่นคือพระชายาของท่านพระอินทร์ ท่านที่เคยเป็นลูกหลวงพ่อก่อนชาติ จะเรียกท่านปู่พระอินทร์ และท่านย่า เพราะหลวงพ่อก่อนเคยเป็นลูกท่าน ลองเทียบดูซิคะว่าท่านแม่ศรี กับท่านย่าของเรา ใครแก่กว่ากัน...?”

ศิษย์ : “สาวพอ ๆ กัน”

ครู : “ถูกต้อง ข้างบนนี้ไม่มีแก้ว บริวารของท่านปู่พระอินทร์มีมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “มีมากทั้งเทวดาผู้หญิงผู้ชาย”

ครู : “ขอดูรูปร่างหน้าตาของเทวดาว่าเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “หน้าตาสดชื่น เครื่องประดับแวววาว ดูแล้วชื่นใจ”

ครู : “ทราบถามท่านปู่พระอินทร์ว่าพวกเราเคยเกิดเป็นเทวดากันไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมาจนนับไม่ไหว มีทั้งเทวดาผู้หญิงและผู้ชาย”

ครู : “เห็นแล้วนะคะว่าเทวดามีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย คือเทพบุตรและนางฟ้า แตกต่างจากพรหมที่เราเคยเกิดไม่มีเพศหญิง เพศชาย อยู่ด้วยอำนาจธรรมปฏิบัติ ขอดูเนื้อเทวดากับเนื้อของพรหมต่างกันหรือเหมือนกัน...?”

ศิษย์ : “เนื้อของพรหมใสกว่าเนื้อของเทวดา”

ครู : “วิมานต่างกันหรือว่าเหมือนกัน...?”

ศิษย์ : “วิมานของเทวดาใส่น้อยกว่าของพรหม”

ครู : “สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก กราบท่านถามว่าเราเคยเกิดไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง...?”

ศิษย์ : “มากจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “ถ้าเราเคยเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ขอท่านที่เคยเป็นเพื่อนเราสมัยอยู่บนดาวดึงส์ แต่ท่านไม่ได้ลงมาเกิดอย่างพวกเรา ขอได้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันทั้งหมดด้วยเถิดพระเจ้าข้า ท่านมากันหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มากันมาก ท่านยิ้ม”

ครู : “ก็เป็นการพิสูจน์ว่าสวรรค์ชั้นนี้เราเคยเกิดมาแล้ว พอหมดบุญวาสนาบาร์มีก็ต้องมาเกิดใหม่อีกบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีที่เกี่ยวมาก แต่ก่อนอื่นขอไปชมที่ประทับของท่านปุอินทร์ ซึ่งเป็นเทวราชา ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “เมื่อมาถึงรู้สึก่วิมานของท่านปู่พระอินทร์ใหญ่หรือเล็ก...?”

ศิษย์ : “ใหญ่มาก หลังคาซ้อนสูงขึ้นไปจนนับไม่ถ้วน มีบริวารคือเทวดา นางฟ้ามากมาย”

ครู : “ต่อไปขอพระบาร์มีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมสวนบนสวรรค์ซึ่งมีหลายสวน แต่วันนี้ขอไปชมสวนนั้นวันก่อน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว สวนใหญ่และสวยมาก”

ครู : “มีอะไรในสวน...?”

ศิษย์ : “ต้นไม้ที่มีผล”

ครู : “สวนนั้นวันนี้เป็นสวนผลไม้ ต่อไปขอไปชม สวนจิตรลดาวัลย์ ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว เป็นสวยดอกไม้สวยงามมาก มีดอกไม้เป็นพุ่มเป็นระเบียบ”

ครู : “ในสวนมีเทวดานางฟ้ามากไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีมาก ท่านมองดูพวกเรา”

ครู : “เทวดาชั้นนี้เวลาคนในเมืองมนุษย์ ถือศีล ทำบุญ ทำทาน เจริญพระกรรมฐาน ท่านจะโมทนาด้วยการฟ้อนรำ ขอดูซิคะว่า เทวดานางฟ้าท่านฟ้อนรำแบบไหน...?”

ศิษย์ : “รำคล้ายรำไทย แต่ดูอ่อนช้อยกว่า เครื่องประดับก็แพรวพราวกว่า”

ครู : “ออกจากสวนจิตรลดาวัลย์ ไปยังสระโบกขรณี ซึ่งเป็นที่สำราญของชาวสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์พร้อมกัน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว สระใหญ่น้ำใส”

ครู : “ลองลงไปว่ายเล่นดูซิ ว่าน้ำเย็นหรือร้อน..?”

ศิษย์ : “น้ำเย็นสบาย มีเทวดานางฟ้าท่านอยู่ในสระด้วย”

ครู : “กลับขึ้นมาดูซิคะว่าตัวเปียกหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ไม่เปียก”

ครู : “นี่คือความเป็นทิพย์ตัวจริงไม่เปื่อยก ขณะลงไปถอดชฎา ถอดรองเท้าหรือเปล้าคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่ได้ถอด แต่ก็ไม่จม”

ครู : “ใช่ได้ สวรรค์ชั้นนี้มีที่เที่ยงมาก มีความสนุกสนาน แต่ทว่าพอมดบุญวาสนา บารมีก็ต้องกลับลงมาเกิดใหม่อีก ดังเช่นพวกเราก็เคยเกิดเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์กันมาแล้ว สวรรค์ชั้นนี้คนที่จะมาเกิดได้ ขณะที่มีชีวิตอยู่ชอบถวายสังฆทาน ถวายวิหารทาน หรือต้องทำบุญตัดชีวิต หมายถึงถ้าเรามีอาหารอยู่มือหนึ่งสำหรับตัวเอง เกิดไปพบคนหรือสัตว์ที่อดอยากต้องการอาหาร หากที่อื่นก็ไม่มี เรายอมเสียสละอาหารมือนั้นให้โดยเรายอมอดอย่างนี้ เรียกว่า ทำบุญตัดชีวิต

หลวงพ่อบอกว่าสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เข้ายากมาก ถ้าใครต้องการมาเที่ยวเองก็มาขอท่านปู่ ท่านย่าให้ท่านช่วยสงเคราะห์ ตอนนีขอกราบลาพระองค์ท่าน สวรรค์เขตสุดท้ายที่เราจะไปวันนี้คือสวรรค์ชื่อ จาตุมหาราช ขอไปกราบท่าน ท้าวเวสสุวรรณ ที่วิมานของพระองค์ท่าน

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “ท่านท้าวเวสสุวรรณ พระองค์แต่งตัวอย่างไร...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “แต่งตัวสวยหรือเปล้า...?”

ศิษย์ : “สวยมาก”

ครู : “ท่านท้าวเวสสุวรรณท่านเป็นท้าวมหาราชกุมทางทิศเหนือ กราบท่านแล้วขออัญเชิญท่านท้าวมหาราชอีก ๓ พระองค์ ขอให้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันด้วยเถิดพระเจ้าข้า

ครู : “ท่านเสด็จมาหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มาแล้ว”

ครู : “แยกกายกราบท่านพร้อมกันทั้ง ๔ พระองค์ แล้วขออัญเชิญบริวารของท่าน ทำวมหาราชทั้ง ๔ พระองค์ ขอได้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันทั้งหมดท่านมาหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มาแล้วค่ะ”

ครู : “มามากหรือน้อย”

ศิษย์ : “มามากเต็มไปหมด”

ครู : “แยกกายของเราที่สวยงาม ๆ ให้มีปริมาณเท่ากับทุก ๆ พระองค์ที่เสด็จมามากแล้ว กราบท่านพร้อมกัน เทวดาชั้นนี้มีหน้าที่ควบคุมดูแลเขตภาคพื้นดินของมนุษย์ มีเทวดา ๒ พวก คือ รุกขเทวดา กับ ภูมิเทวดา ขอชมรุกขเทวดาในเขต วัดท่าซุง ว่ามีหรือไม่...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “ท่านรุกขเทวดาแต่งตัวอย่างไร มีวิมานไหม...?”

ศิษย์ : “ท่านแต่งเป็นเทวดามีวิมานแปะอยู่กับกิ่งไม้ บนยอดไม้”

ครู : “วิมานของท่านทำด้วยอะไร...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้วผสมทอง”

ครู : “วิมานของรุกขเทวดาสวยเหมือนเทวดาชั้นต่าง ๆ ที่ผ่านมาไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่เหมือน สวยน้อยกว่า”

ครู : “ถูกต้อง เพราะบุญน้อยกว่า ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านพ่อ ท่านแม่ ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสภูมิเทวดาในเขตวัดท่าซุงด้วยว่ามีหรือไม่...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “ท่านมีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ วิมานลอยอยู่เหนือพื้นดินเล็กน้อย”

ครู : “วิมานของภูมิเทวดาทำด้วยอะไร...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้วผสมทอง”

ครู : “ถ้าเทียบกับท่านรুকขเทวดา ของใครสวยกว่ากัน...?”

ศิษย์ : “วิมานของรুকขเทวดาสวยกว่าของภูมิเทวดา”

ครู : “ถูกต้อง เพราะภูมิเทวดาบุญน้อยกว่าคนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ ขณะที่มีชีวิตอยู่ทำบุญตามประเพณี เขามีเทศกาลงานวัดก็ไปกับเขาด้วยความสนุกสนาน ร้องรำทำเพลงไม่ได้ตั้งอกตั้งใจทำบุญ แต่เวลาตายจิตนึกถึงว่าเราเคยทำบุญ จึงไปเกิดเป็นเทวดาชั้นจาตุมหรรราชที่เรียกว่า ภูมิเทวดา

แต่หลวงพ่อบอกท่านสอนว่าอย่าไปดูภูมิเทวดา เพราะเทวดาหางแถวดีกว่ามนุษย์หัวแถว เทวดาท่านมีกายเป็นทิพย์ ไม่มีร่างกายที่สกปรกอย่างเรา ไม่ต้องทำมาหากิน เหนื่อยยากอย่างพวกเรา กราบทูลถามองค์สมเด็จพระพิชิตมารว่าในอดีตชาติ ข้าพระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็นภูมิเทวดาหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้าเคยเกิด ขอดูภาพว่าเกิดมากหรือน้อยครั้งเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เกิดมากครั้ง”

ครู : “ขอพระองค์ได้โปรดสงเคราะห์แสดงอภิสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสมัยเป็นภุมิเทวดาสัก ๑ ชาติ พร้อมด้วยที่อยู่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า ใครรู้สึกแล้วว่าเราเกิดเป็นเทวดาผู้หญิงหรือผู้ชาย...?”

ศิษย์ : “เทวดาผู้ชาย”

ศิษย์ : “เทวดาผู้หญิง”

ครู : “มีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “วิมานอยู่ตรงไหน...?”

ศิษย์ : “วิมานลอยอยู่เหนือพื้นดินเล็กน้อย”

ครู : “เทวดาชั้นจาตุมหาราชมีหน้าที่รักษาเขตตามบ้านตามวัด ตามวัง ตามป่า ตามเขา หรือสถานที่ราชการ กราบทูลถามองค์สมเด็จพระจอมไตรว่าสมัยนั้นเรารักษาเขตไหน...?”

ศิษย์ : “ตามบ้านบ้าง ตามวัดบ้าง ตามวังบ้าง ตามป่า ตามเขาบ้าง”

ครู : “สมัยที่เราเป็นภุมิเทวดามีคนมากกราบไหว้ขอให้ช่วยคุ้มครองรักษาบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีมากค่ะ”

ครู : “บางคนยอมรับนับถือในความดีสมัยเราเป็นภุมิเทวดาถึงกับสร้างศาลพระภูมิตถาวร พอจะมีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “สร้างเป็นไม้หรือตีก...?”

ศิษย์ : “สร้างเป็นไม้เสาเดี่ยวบ้าง สร้างเป็นตีกบ้าง”

ครู : “เคยมีคนเอาของมาถวายบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีดอกไม้รูปเทียน ไข่มุก ไก่ต้ม ผลไม้บ้าง”

ครู : “แล้วเราสมัเป็นภุมิเทวดา เรากินของที่เขากววยหรือเปล่า”

ศิษย์ : “เปล่า ไม่ได้กิน แต่มาโมทนาในความดีของเขา”

ครู : “และภุมิเทวดาย้ายที่อยู่จากวิมาน มาอยู่ในศาลพระภุมิหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ไม่ได้ย้าย วิมานใหญ่โต และสวยงามกว่ามาก”

ครู : “เป็นอันว่าสมัเราเป็นภุมิเทวดา ก็เคยมีเคยสร้างศาลพระภุมิถวายให้เรา แต่เราไม่ได้เข้าไปอยู่ สมันั้นภุมิเทวดาสามารถสงเคราะห์ช่วยเหลือบุคคลในเขตที่เราดูแลอยู่ ให้ได้รับความสุขหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “สามารถช่วยเหลือได้”

ครู : “เทวดาท่านสามารถช่วยเหลือมนุษย์ได้ ถ้าไม่เกินกฎของกรรม จำไว้ให้ดีนะ ประเดี้ยวขอแล้วไม่สำเร็จจะต่อว่าทำไมเทวดาท่านไม่ช่วย ถ้าไม่เกินกฎของกรรมท่านพร้อมที่จะช่วยอยู่แล้ว ในเมื่อมนุษย์ขณะนี้สอน และพูดกันมากกว่าเทวดาไม่มี ศาลพระภุมิตั้งไม่มีผล บัดนี้เราได้มาพิสูจน์แล้วว่าเทวดามีจริง การยอมรับนับถือเทวดาท่านก็สามารถช่วยเราได้ วันนีขอให้ทุกท่านขออารมมีพระพุทเจ้า หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอรับสัมผัสบ้านของเราแต่ละคนในเมืองมนุษย์ในชาติปัจจุบัน ว่ามีภุมิเทวดารักษาเขตไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “ท่านมีวิมานใหม่คะ...?”

ศิษย์ : “มีวิมานสวยเป็นแก้วผสมทอง”

ครู : “การที่เรากราบไหว้ท่านเจ้าที่เจ้าทาง ที่รักษาเขตบริเวณบ้านที่เราอาศัยอยู่ ก็คือเรากราบไหว้ภูมิเทวดานั้นเอง ต่อไปนี้ให้ทุกคนจับพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระบรมครู ให้ใสเป็นแก้วทั้งองค์ ขอลองพ้อ ท่านแม่ พาไปกราบท่านพญายมราช มีความรู้สึกของใจว่าถึงหรือยังคะ?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วคะ”

ครู : “ท่านพญายมราชแต่องค์เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายคะ...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นผู้ชายแบบเทวดา”

ครู : “หน้าตาท่านดูร้าย มีเขาหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ท่านใจดี ไม่ดูร้าย ไม่มีเขา”

ครู : “ขอดูเนื้อของท่านพญายมราชว่าใสหรือทึบ...?”

ศิษย์ : “เนื้อใสเป็นแก้ว”

ครู : “ถ้าเนื้อของท่านพญายมราชเป็นแก้ว แสดงว่าท่านเป็นอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ท่านเป็นพรหมคะ”

ครู : “ถูกต้อง พรหมแปลว่าประเสริฐ ท่านพญายมราชท่านมาคอยกันคนลงนรก โดยอันดับแรกท่านถามถึงความดีก่อนถึง ๓ ครั้ง ถ้าท่านผู้นั้นไม่ออกก็ไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิก่อน บริเวณนี้ทั้งหมด กว้างขวางหรือแคบ...?”

ศิษย์ : “กว้างขวาง แต่ไม่สวยเท่าแดนต่าง ๆ ที่ผ่านมา”

ครู : “ถูกต้อง บริเวณนี้คือที่ตัดสินคนที่ตายจากเมืองมนุษย์มารับการตัดสินอยู่ในเขตสวรรค์ชั้นจาตุมหาราช ขอคุณสถานที่ตัดสินทั้งหมดว่าเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ท่านพญายมราชประทับอยู่บนที่สูง ต่ำลงมาทางด้านขวามือคือท่านนายบัญชีมีสมุดบัญชีบันทึกคนทำความดีความชั่วในเมืองมนุษย์ ทางซ้ายมือท่านพญายมราชมีอีกรงค์หนึ่ง แต่งตัวเป็นเทวดา”

ครู : “ขอรับสัมผัสว่ามีคนมารับการตัดสินใจมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “มีมาก เขารอกันหน้าตาเศร้าสร้อย”

ครู : “ถูกแล้ว ถ้าท่านพญายมราชถามถึงความดี เกิดนึกไม่ออกก็ต้องไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิก่อนแดนนรกขุมใหญ่ ๆ มี ๘ ขุม และมีนรกพิเศษอีกมุมหนึ่งคือโลกันตนรก เมื่อพ้นจากนรกขุมใหญ่แต่ละขุม ขุมใดขุมหนึ่งจะมีนรกบริวาร ๔ ขุม พ้นจากนรกบริวาร ๔ ขุม จะมียมโลกียนรก ๑๐ ขุม เหมือนกันหมด

ไปเที่ยวนรก

ครู : “ให้ทุกท่านนึกถึงพระบารมีขององค์สมเด็จพระทรงแสดงไตรปิฎก ขอพระบารมี ท่านพญายมราช หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมนรกขุมพิเศษคือโลกันตนรก ไปถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “เมื่อไปถึงแล้ว มีความรู้สึกที่ดินแดนนี้เป็นอย่างไร..?”

ศิษย์ : “รู้สึกว่ามีด คล้าย ๆ อยู่ในถ้ำ พอเข้าไปความรู้สึกเย็นเฉียบ มากกว่าความเย็นในตู้เย็นบ้านเรา”

ครู : “ถูกต้อง ความรู้สึกว่าสัตว์นรก เวลาหิวมันทำอย่างไร...?”

ศิษย์ : “เวลาหิวมันจะจิกเนื้อกินกัน เล็บของสัตว์นรกแหลมยาว เมื่อจิกกินกันไป กินกันมา ก็จะหล่นลงมาข้างล่าง มีน้ำกรดละลายสัตว์นรก”

ครู : “แต่สัตว์นรกมีการตายหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกไม่มีการตาย มันจะรวมตัวขึ้นมาใหม่”

ครู : “แล้วต่อไปเป็นอย่างไรอีก...?”

ศิษย์ : “ลึกเข้าไปสัตว์นรกจะเห็นแสงสว่าง ก็ดีใจนึกว่าจะพ้นจากความเย็นเฉียบ ก็รีบวิ่งไปหาที่ใหม่ก็จะพบกับความร้อนมากทันที และก็ถูกทรมานเช่นนี้อีกสลับกันไปร้อน ๆ หนาว ๆ นานแสนนาน”

ครู : “นรกขุมนี้ไม่มีอายุ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อีกหนึ่งก็จะมีแสงแวบผ่านเข้ามาครั้งหนึ่ง เมื่อพ้นจากขุมนี้ก็ต้องมาตกอเวจีมหานรกย้อนขึ้นมาจนถึงขุมที่ ๑ ผู้ที่ทำความชั่วหลาย ๆ อย่าง ศีลทั้ง ๕ ข้อนั้นไม่เหลือเลย ทำผิดครบถ้วน จึงต้องมาตกขุมนี้ นับว่าทุกข์ทรมาน

ศิษย์ : “ถึงแล้ว ชุมนี้มีไฟลุกท่วมตัวสัตว์นรก และมีนายนิรยบาลถืออาวุธคอยสับฟัน สัตว์นรก”

ครู : “สัตว์นรกชุมนี้มีโทษอะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “โทษปาณาติบาต ฆ่าคน ฆ่าสัตว์”

ครู : “นรกชุมที่ ๑ มีอายุ ๕๐๐ ปี นรก ๑ วันในนรกเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ จะเป็นเวลานานมากกว่าจะพ้นนรกชุมนี้ เมื่อหมดอายุจากชุมนี้จะมีนรกบริวารอีก ๔ ด้าน ๆ ละ ๔ ชุม ออกจากนรกบริวารก็ต้องมาตกยมโลกียนรกอีก ๑๐ ชุม ต่อไปให้ทุกคนกราบทูลถามองค์ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่าเคยมาตกนรกชุมนี้บ้างหรือเปล่าในอดีตชาติ...?”

ศิษย์ : “เคยตก”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง...?”

ศิษย์ : “มากครั้ง”

ครู : “ขอคุณภาพotisสมานกายสมัยเป็นสัตว์นรกถูกทรมาน”

ศิษย์ : “มีความทรมานมาก มีไฟลุกท่วมตัว ฟันก็เป็นเหล็กแดง ซ้ำยังถูกอาวุธสับฟัน ตลอดเวลา”

ครู : “ขอบารมีขององค์สมเด็จพระพิชิตมารขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้รับสัมผัสนรกชุม ที่ ๒ ชื่อ กาฬปุตตะนรก ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว สัตว์นรกถูกทรมานในลักษณะนอนบนพื้นเหล็กที่ร้อน และนายนิริยบาลจะใช้เส้นลวดเหล็กร้อนกดลงไปบนร่างสัตว์นรก มีเลื่อยซี่แหลมร้อนเลื่อยตามเส้นเหล็กกดลงไปบนสัตว์นรก”

ครู : “อายุของขุมที่ ๒ นี้ ๑,๐๐๐ ปีนรก ต่อไปขอเลยไปชมนรกขุมใหญ่ขุมที่ ๘ ที่ชื่ออเวจีมหานรก ขอไปชม พระเทวทัต ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว พระเทวทัตถูกทรมานในลักษณะยืน ขยับเขยื้อนไม่ได้เพราะถูกตรึงไว้ กระดูกเผาไฟจนร้อน ไฟจะพุ่งมากทั้ง ๔ ด้าน”

ครู : “ขอท่านพญามราชว่าในอเวจีมหานรกมีพระสงฆ์ที่คงผ้ากาสาหวัดสตรีในพระพุทธศาสนาเมื่อตายแล้วมาอยู่ในขุมนี้บ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “พอจะรู้จักพระองค์ที่อยู่ในอเวจีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เป็นพระสังฆาธิการ”

ครู : “ถามท่านว่าทำไมท่านบวชเป็นพระตายแล้วจึงต้องมาตกอเวจีมหานรก...?”

ศิษย์ : “เอาเงินของสงฆ์ไปใช้ส่วนตัว ส่งทางครอบครัวบ้าง ให้กุ้บ้าง ไม่นำไปสร้างวัด แต่จรรยาเรียบร้อยต่อหน้าบุคคลอื่น”

ครู : “ถามท่านว่าพอพ้นจากขุมนี้ท่านจะไปอยู่ที่ไหน...?”

ศิษย์ : “ก็ต้องมาตกขุมที่ ๗ อีกแล้ว ย้อนขึ้นไปจนถึงขุมที่ ๑ พอพ้นจากสัตว์นรกก็ขึ้นมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานกว่าจะเป็นคนสมบูรณ์แบบอีกนานแสนนาน”

ครู : “ในอเวจีมีสัตว์นรกมากหรือน้อย...?”

ศิษย์ : “มีมากทั้งผู้หญิงและผู้ชาย”

ครู : “ให้ทุกคนขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ ขอหลวงพ่อก่อนแม่ ท่านพญายมราชไปชมยมโลกียนรก ขุมที่ ๑ ที่ชื่อ โลหกุมภี โทษปาณาติบาต โดยเฉพาะหลังจากตกขุมใหญ่แล้วมาตกนรกอีก ๔ ขุม จึงมาตกยมโลกียนรก คือ โลหะกุมภี ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “สัตว์นรกถูกทรมานในลักษณะอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกถูกต้มอยู่ในหม้อใหญ่ น้ำขุ่นร้อนมาก มีนายนิรยบาลถืออาวุธคอยสับฟัน หนีออกมาไม่ได้”

ครู : “ขอพระบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปชมยมโลกียนรกขุมที่ ๒ ชื่อ สิมพลีนรก โทษกาเมสุมิจฉาจาร สัตว์นรกถูกทรมานอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกกำลังปีนต้นจิวที่มีหนามเป็นเหล็ก แหลมคม ตามเนื้อตัวเลือดไหล พอปีนสูงขึ้นไปก็มีกาปากเหล็กมาจิกเนื้อ และสัตว์นรกตกลงมาที่พื้น จะมีสุนัขตัวใหญ่ไล่กัด และนายนิรยบาลถืออาวุธที่มแทงเพื่อส่งสัตว์นรกขึ้นต้นจิวใหม่ ปีนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่มีการพัก”

ครู : “ต้นจิวมีต้นเดียวหรือหลายต้น...?”

ศิษย์ : “มีหลายต้น แต่ละต้นจะมีสัตว์นรกปีนอยู่”

ครู : “ถูกต้อง ต้นจิวจะขึ้นตามจำนวนคนทำความชั่ว ใครที่พูดว่าเอาชวานไปฟันต้นจิวหมดแล้ว หลวงพ่อก่อนบอกว่าระวังตายแล้วจะต้องถูกทรมานคุณสองเท่า ต่อไปขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ขอท่านพญายมราช หลวงพ่อก่อนแม่ ขอไปชมยมโลกียนรกขุมที่ ๓ ที่ชื่อ อ สีนขนรก โทษอกินนาทาน สัตว์นรกถูกทำอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกถูกค้อนนายนิริยบาลเอาค้อนทุบตีหัว มีสุนัขตัวใหญ่เท่าช้างกัดกินตลอดเวลา เนื่องจากขณะที่มีชีวิตขโมยทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่น ขุมนี้ไม่มีอายุแน่นอน”

ครู : “ต่อไปขอBarItemขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วเป็นองค์ประธาน ขอท่านพญายมราช หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมผู้ที่ทำผิดศีลข้อที่ ๕ หลังจากตกนรกขุมใหญ่ และตกนรกบริวารแล้วจึงมาตกขุมโลกิยนรกขุมที่ ๔ ที่เรียกว่า ตามโพทกนรก ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว ขุมนี้มีกระทะใบใหญ่ ต้มน้ำทองแดงร้อน นายนิริยบาลเอาน้ำทองแดงกรอกปาก พอถึงปาก ปากก็พัง ถึงคอ คอก็พัง ถูกทรมานอย่างนี้ตลอดเวลา”

ครู : “แดนนรกทั้งหมดเท่าที่ผ่านมา ทุกคนมีความรู้สึกของใจว่าเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “มีแต่ความทุกข์ตลอดเวลา”

ครู : “ถูกต้องในนรกหาความสุขแม้แต่ ๑ วินาทีก็ไม่ได้ กราบทูลถามองค์สมเด็จพระชินสีห์ว่าในอดีตชาติทั้งหมดที่ผ่านมา ข้าพเจ้าเคยเกิดเป็นสัตว์นรกบ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง ขอพระองค์ทรงโปรดสงเคราะห์แสดงภาพสมัยเป็นสัตว์นรกทั้งหมดด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “เคยเกิดมาจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “เมื่อพ้นจากการเป็นสัตว์นรกขึ้นมาแล้วก็เป็นเปรต อีก ๑๒ ระดับ ขอดูทิสสมานกายสมัยที่เราเคยเป็นเปรตว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตัวสูงผอม หน้าตาอิดโรย”

ครู : “เปรตระดับที่ ๑๒ เท่านั้นที่เรียกว่า ปรทัตตูปชีวีตเปรต จึงจะสามารถโมทนาในบุญกุศลที่เราอุทิศให้ได้ ระดับที่ ๑-๑๑ ไม่มีโอกาสโมทนา เมื่อพ้นจากการเป็นเปรตขึ้นมาเป็น อสุรกาย อสุรกายลักษณะเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตัวไม่สูงเท่าเปรต ผิวดำมะเหมือด หน้าตาไม่สวย ผมเป็นกระเชิง ตาไม่กล้าสู้คน”

ครู : “เพราะอสุรกาย แปลว่าผู้มีกายไม่กล้า เวลาหิวอสุรกายทำอะไร...?”

ศิษย์ : “กินของเน่าที่ตายแล้ว มีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนองของสกปรกต่าง ๆ”

ครู : “เมื่อพ้นจากการเป็นอสุรกายขึ้นมาเป็น สัตว์เดรัจฉาน ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรขอคุณภาพว่าเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานตั้งแต่สัตว์ใหญ่จนถึงสัตว์เล็ก ข้ำพระพุทธรเจ้าเคยเกิดมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมากจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “สัตว์ใหญ่ มีอะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “ช้าง ม้า วัว ควาย สิงโต เสือ”

ครู : “สัตว์เลื้อยคลานเคยเกิดบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดเป็นงู ไส้เดือน ตะขาบ”

ครู : “สัตว์เล็ก ๆ มีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มด ปลวก หนอน เห็บ เหา ปลา”

ครู : “ก็แสดงว่าเราเป็นบรรพบุรุษต้นตระกูลของสัตว์เหล่านี้ ต่อไปนี้เราจะได้มีเมตตาปรานีแก่สัตว์ทั้งหลายในฐานะที่เป็นลูกหลานเราใช่ไหม...?”

ศิษย์ : “ใช่”

ครู : “พ้นจากการเป็นสัตว์เดรัจฉานขึ้นมาเป็นแรง ๕๐๐ ชาติ กา ๕๐๐ ชาติ สุนัขบ้า ๕๐๐ ชาติ และขึ้นมาเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ คือคนที่มีร่างกายง่อยเปลี้ย เสียขา หูหนวก ตาบอด เป็นใบ้ กว่าจะมาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบนานแสนนาน ทุกคนระลึกชาติกันมาทั้งหมดแล้วว่ามาจากจุดสูงสุดเราเคยเกิดเป็นพรหม เคยเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นสัตว์นรก เปרת อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉานแล้ว ชาติปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นคน กราบทูลถามองค์สมเด็จพระภควันต์ว่าเราเคยเกิดเป็นคนมาก่อนในอดีตชาติบ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้าเกิด ขอดูภาพร่างกายของเราแต่ละชาติที่ตายไปให้กองซ้อนสูงขึ้นไป ว่าสูงมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมากครั้ง มีทั้งผู้หญิงผู้ชาย”

ครู : “ขอBarItem ขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ขอดูสักหนึ่งชาติ สมัยที่เรายากจนมากที่สุด ให้เห็นตั้งแต่เรายังเป็นเด็ก”

ศิษย์ : “เป็นเด็กผู้ชายผอมดำ ไม่ใส่เสื้อ บ้านก็ชั้นเดียว เตี้ย ๆ เสาร์เริ่มเอียงหลังคามีรูโหว่ สมัยนั้นลำบากมาก ถึงเทียบกับชาติปัจจุบันนี้”

ครู : “กราบทูลถามว่าก่อนที่จะเกิดมายากจนในชาติที่เห็นนี้ ชาติที่แล้วเราทำอะไร จึงเกิดมายากลำบาก”

ศิษย์ : “เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ได้ทำทาน ขาดเมตตา”

ครู : “ขอได้ทรงโปรดสงเคราะห์ แสดงภาพสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้ามีอำนาจวาสนาถึงขั้นเป็น กษัตริย์ เจ้าครองมณฑล มีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเป็น สมัยนั้นหน้าตาสวย มีข้าทาสบริวารมาก”

ครู : “ความรู้สึกของใจว่าเป็นกษัตริย์ หรือเป็นเจ้าครองเมืองของไทยหรือต่างประเทศ...?”

ศิษย์ : “เป็นลูกกษัตริย์ในประเทศไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นนักรบด้วย เคยรบกับพม่า”

ครู : “ตายในสนามรบหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ไม่ตายในสนามรบ สมัยนั้นก่อนออกรบปลุกพระก่อน มีคาถาอาคมทำให้นักงเหงี้ยว ข้าศึกฟันไม่เข้า”

ครู : “เวลาตายในชาติที่เป็นนักรบไปเกิดในแดนนรกหรือเปล่า เพราะฆ่าข้าศึกมาก...?”

ศิษย์ : “ไม่ตกนรก ไปเกิดเป็นเทวดา”

ครู : “เพราะอะไร จึงเป็นเกิดเป็นเทวดาได้...?”

ศิษย์ : “เพราะหลังจากรบมีการทำบุญ ทำทาน รักษาศีล มีการบำเพ็ญภาวนา คือนั่งสมาธิ เวลาตายในชาตินั้นจึงไม่ตกนรก”

ครู : “รู้สึกภูมิใจว่าผืนแผ่นดินไทยที่เป็นเอกราชมาจนทุกวันนี้ เราได้มีส่วนเสียสละร่วมรบกู้ชาติให้เป็นอิสรภาพจนกระทั่งเรามาเกิดเป็นคนในปัจจุบันนี้ไหม...?”

ศิษย์ : “รู้สึกภูมิใจ และรักแผ่นดินไทยมาก จะช่วยทำทำนุบำรุงประเทศให้เจริญ ช่วยดำรงพระพุทธศาสนาให้สืบต่อไปเพื่อช่วยให้จิตใจของคนไทยมีความรักความสามัคคี ซื่อสัตย์ เพื่อประเทศไทยจะได้รุ่งเรืองตลอดไป”

ครู : “ผลจากการฝึกวิชามโนมยิทธิซึ่งเป็นความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยองค์หลวงพ่อบุญนำมาสอน ทำให้เราสามารถพิสูจน์คำสอนของสมเด็จพระพุทธองค์ที่ว่า แดนพระนิพพาน แดนพรหม แดนสวรรค์ แดนอบายภูมิ และการเวียนว่ายตายเกิด

ก็ขอให้ตัดสินใจว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายสำหรับการเกิด ถ้าตายเมื่อใดจุดหมายปลายทางมีจุดเดียวเท่านั้น นั่นคือขอเข้าสู่พระนิพพานตามองค์สมเด็จพระบรมสุคตแต่เพียงอย่างเดียว ทุกคนตัดสินใจได้ตามนี้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ตัดสินใจไปนิพพานแน่นอน”

ครู : “เพราะฉะนั้นเมื่อกลับลงไปในเมืองมนุษย์ ขอให้ทุกคนรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ มีความเคารพในพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง และจะทำงานทุกอย่างตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้าตายเมื่อใดขอไปพระนิพพานอย่างเดียว เมื่อทุกคนฝึกมโนมยิทธิ และฝึกเทียวภพต่าง ๆ ได้แล้ว แต่ละวันไม่ต้องไปหมดทุกจุดอย่างที่ฝึกวันนี้

หลวงพ่อบอกว่า ตื่นนอนเข้าไม่ต้องลุกขึ้นมาก็ได้ ให้เอาจิตหรืออกทิสสมานกาย ขึ้นมาที่พระแท่นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ เพื่อกราบท่านปู่ ท่านย่า อัญเชิญท่านพ่อ ท่านแม่ ผู้มีพระคุณทั้งหมดแล้วกราบระลึกถึงพระคุณท่าน ต่อจากนั้นเอาจิตของเรา ไปอยู่ตรงหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่วิมานของพระองค์บนพระนิพพาน รับสัมผัสพระรูปพระโฉมท่านที่ทรงเครื่องพระนิพพานให้ใสเป็นแก้วทั้งองค์ เป็นการขบจิตเราให้สะอาดไปที่ละนิด ไม่ขำจิตก็จะชินกับอารมณ์พระนิพพาน ถ้าตายเมื่อใดเราจะได้มาอยู่บนแดนที่มีความสุขที่สุด นั่นคือแดนพระนิพพาน

(จบคำแนะนำการฝึกท่องเทียวตามภพต่าง ๆ)

การฝึกญาณ ๘

คุณพรนุช คีนคงดี - ครูฝึก

ท่านที่ฝึกมโนมยิทธิได้แล้วตามที่ผ่านมาตั้งแต่ต้นก็สามารถทำทิพจักขุญาณให้คล่องตัวขึ้นอีกมาก ถ้ารู้จักใช้ เมื่อเราได้มโนมยิทธิด้วยแล้ว เราสามารถใช้กำลังของมโนมยิทธิขึ้นไปถึงจุดสุดยอดคือพระนิพพาน จิตเราหรือทิสสมานกายขณะที่อยู่นิพพานก็สะอาดที่สุด การรู้จักชัดเจนดีกว่า

ดังนั้นในการฝึกญาณ ๘ ครู จึงนำท่านไปนิพพานก่อนในอันดับแรก แล้วใช้สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เช่น วิมานพระพุทธรเจ้า วิมานหลวงพ่อกำมกลางสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นประธาน ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดอยู่พร้อมคอยช่วยเหลือเรา ประคับประคองเรา เช่น ท่านที่เคยเป็นบิดา มารดา เรามาในกาลก่อน ท่านไม่ทิ้งเราแน่ เพราะขึ้นชื่อว่า พ่อ แม่ ไม่ทิ้งลูก ขอให้เรารู้จักท่านก่อน กราบไหว้ท่านก่อน ตามที่ฝึกได้แล้วตั้งแต่วันแรก

ฝึกพิชจักขุญาณ

ครู : “ขณะนี้ขอให้ทุกคนตัดสินใจให้แน่อนอีกครั้งว่าเราไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป จะเป็นคน เป็นเทวดา เป็นพรหมไม่ต้องการ ต้องการอย่างเดียวไปพระนิพพาน แม้ว่าร่างกายจะเป็นยังไงก็ช่าง มันจะขาดใจตายเดี๋ยวนี้เราก็พร้อมมุ่งเป็นนิพพานแห่งเดียว ตัดสินใจได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ได้”

ครู : “เมื่อตัดสินใจได้แล้วให้ตั้งใจถึงบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอบารมีพระพุทธองค์ช่วยให้อารมณ์จิตสะอาดถึงที่สุด สามารถรู้สิ่งต่าง ๆ เวลานี้ได้ชัดเจน แจ่มใสตรงตามความเป็นจริงทุกประการ...เวลานี้มีใครอยู่ข้างหน้าไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “ใครคะ”

ศิษย์ : “พระพุทธเจ้า”

ครู : “กราบนมัสการท่าน ขณะนี้นึกกราบ ขอเห็นอกทิสสมานกายของเราด้วยคะ มีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “แต่งตัวเหมือนเดิมไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่เหมือน”

ครู : “แต่งยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สวยเหมือนเทวดา”

ครู : “ใช้ได้ค่ะ ถูกต้อง นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ดูรอบ ๆ ชิคะ มีใครมาอีกไหม...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “มามากหรือน้อยคะ...?”

ศิษย์ : “มากมายเต็มไปหมด”

ครู : “แต่งตัวยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “ใส่ชฎาเหมือนเทวดา”

ครู : “ใช้ได้ ใจรู้สึกของท่านที่มาเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเป็นพ่อ เป็นแม่ มาก่อน”

ครู : “ดีแล้ว เวลานี้เห็นทิสสมานกายของเราอยู่ใช่ไหมคะ นึกให้ทิสสมานกายของเราเนี่ยมากเท่ากับจำนวนท่านที่มา แล้วกราบท่านบนตักทำได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ทำได้แล้ว เห็นหลวงพ่อดีด้วย”

ครู : “ดีใจไหมคะที่หลวงพ่ามาช่วยเรา...?”

ศิษย์ : “ดีใจมาก”

ครู : “กราบท่านที่พระบาท ดูชิคะ มีใครมาอีกไหมที่สว่างมากเท่า ๆ กับหลวงพ่อดี...?”

ศิษย์ : “มี ยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน”

ครู : “กราบท่าน ท่านเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : “ท่านแม่”

ครู : “ดีมาก ท่านแม่มาช่วยเราแล้ว ขอท่านไปกับเราด้วยท่านจะไปไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไป”

ครู : “ขอบารมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ขอท่านพ่อท่านแม่ผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วยพาไปนิพพาน ไปวิมานสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน...ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “พบอะไรบ้างคะ..?”

ศิษย์ : “เห็นวิมานใหญ่ สวยงามดี”

ครู : “เข้าไปเลยคะ ท่านพ่อท่านแม่มาด้วยหรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “มาด้วย เข้าได้แล้ว”

ครู : “เจอใครบ้างคะ ในวิมานพระพุทธองค์...?”

ศิษย์ : “เห็นพระพุทธเจ้านั่งอยู่บนแท่นกลางวิมาน”

ครู : “เข้าไปใกล้ ๆ ท่าน กราบนมัสการใกล้ ๆ พระบาทแล้วดูซิคะ พระพุทธองค์ต่างองค์ยังง...?”

ศิษย์ : “เหมือนเทวดา”

ครู : “นี่แหละคะ พระพุทธองค์อยู่ที่นิพพานจะแต่งองค์แบบนี้เรียกว่า ภาพพระนิพพาน จำให้ติดใจ นึกถึงพระพุทธเจ้าคราวใดนึกถึงภาพนี้นะคะ เห็นตัวเราไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เห็น อยู่ตรงหน้า ตัวเล็กนิดเดียว”

ครู : “ใช่ พระพุทธเจ้าท่านมีพระวรกายใหญ่กว่าเรามาก เพราะท่านมีบารมีมาก ตัวเราเล็กขนาดไหนคะ...?”

ศิษย์ : “นิดเดียว”

ครู : “นอกจากพระพุทธเจ้า และท่านพ่อท่านแม่ที่พาเรามาแล้ว ในวิมานยังมีใครอีกไหมคะดูซิ...?”

ศิษย์ : “นั่งเต็มไปหมดครับ แต่งตัวเหมือนเทวดาหมด”

ครู : “ความรู้สึกของใจ ท่านเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : “สาวก”

ครู : “ถูกแล้วท่านเป็นพระอรหันต์ สาวกของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า นี่ก็ให้อภิสสมานกายของเราที่นั่นมีจำนวนเท่ากับพระอรหันต์ แล้วกราบท่านบนटक”

ศิษย์ : “กราบแล้วครับ”

ครู : “ตั้งใจขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้การฝึกความรู้ในด้านญาณ ๘ ประการ ซึ่งเป็นความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในวันนี้ขอบารมีท่านช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้ารู้ได้ชัดเจนแจ่มใสและถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นสภาพของแดนพระนิพพานว่ามีอาณาเขตแค่ไหน ความสว่างไสวมีเพียงใด มีอะไรอยู่บ้าง ขอดูภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “กว้างขวางสุดตาก็ยังไม่สิ้นอาณาเขต”

ศิษย์ : “สว่างมากครับ”

ศิษย์ : “มีวิมานยอดแหลมอยู่มากมายเต็มเนื้อที่เลย”

ครู : “วิมานสว่างไหม ทำด้วยอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้ว สว่างในตัวเอง สวยครับ”

ครู : “ทำ ให้ดูภาพนี้เพราะต้องการให้ท่านทราบความความเป็นจริงว่า พระนิพพานเป็นดินแดนที่มีอยู่จริง ๆ เราสามารถมาพบได้ ถ้าสลัดกิเลสทิ้งให้หมดใจโดยสิ้นเชิง แม้แต่ละอองกิเลสก็ไม่เหลือติดใจ อย่างเวลานี้แหละ เราจะพบพระนิพพานได้ ต่อไปให้ทุกคนกราบขอขบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้า เห็นเป็นภาพเนรมิตว่ามีท่านผู้ใดบ้างที่สามารถอยู่พระนิพพานได้ และมีวิมานอยู่ทั่วไปตามที่เห็นอยู่ขณะนี้...?”

ศิษย์ : “มีพระพุทธเจ้ามากมายนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นครับ”

ครู : “ถูกต้อง นึกให้อทิสสมานกายเรามีจำนวนมากเท่ากับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด แม้จะเป็นภาพเนรมิตก็ตังใจนึกกราบนมัสการพระพุทธองค์ที่ใกล้ ๆ พระบาทนอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ที่นิพพานยังมีพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์อีกเป็นปริมาณเท่าใด ขององค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพทั้งหมดเลยพระพุทธเจ้าข้า ใครเห็นอะไรบ้างตอบมา...?”

ศิษย์ : “โอโฮ มากมายอะไรยังงั้น เต็มสุดตาทั่วไปหมด แต่งองค์ยังกะเทวดาทังนั้นเลยครับ”

ครู : “มีใครยังเห็นไม่เต็มที่มีไหมคะ ถ้ามีให้ขอขบารมีพระพุทธเจ้าช่วย ขอท่านพ่อท่านแม่ช่วย ให้เห็นให้เต็มที่ เป็นไง เต็มที่หรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีภาพมากขึ้นอีกค่ะ”

ครู : “เอาละให้นึกถึงพระพุทธเจ้าไว้แล้วนึกให้กายของเรามีจำนวนมากเท่าท่านที่ปรากฏทั้งหมดแล้วกราบท่านนะคะ ต่อไปขอขบารมีสมเด็จพระชินศรีทุก ๆ พระองค์ช่วยให้เห็นภาพพรหม และเทวดาทังที่เป็นพระอรียเจ้า และไม่ใช่ว่า มีเท่าใดขอเห็นทั้งหมดเลยพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “มาเต็มเลยครับ”

ศิษย์ : “แสงสว่างน้อยลงไปถนัดเลยคะ”

ครู : “ก็เทวดาหรือพรหม จะเทียบกับพระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้ายังไงล่ะ ก็ต้องกราบท่านในฐานะท่านเป็นผู้ประเสริฐ เราเป็นคนจะยังไง ๆ ก็เอาดียังไม่ได้เพราะยังมีร่างกายอยู่ ท่านทั้งหมดไม่มีร่างกายอย่างเรา ท่านก็สบาย 1 ไม่มี ความทุกข์ เท่าที่ท่านเห็นภาพต่าง ๆ มาทั้งหมดนี้ ท่านใช้ลูกตาหรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “เปล่าครับ ใจครับ”

ครู : “เมื่อจิตหรืออภิสสมาณกายของท่านสะอาดก็พบกับสิ่งที่เป็นทิพย์ได้ เราเห็นพระพุทธเจ้าได้ พรหม เทวดา ก็เห็นได้ เห็นนรก เปרט อสุรกายได้ อย่างนี้ท่านเรียกว่าทิพจักขุญาณ”

ฝึกพูดเพนิวาสาธุสสติญาณ

ครู : “ต่อไปเราจะใช้ทิพจักขุญาณที่เราได้แล้วนี้ ไปรู้เรื่องอื่นต่อไป คือการระลึกชาติคราวที่แล้วเราไปเที่ยว พรหม สวรรค์ นรก เปรต อสุรกาย เราถอยหลังชาติการเกิดของเราได้ว่าเราเคยเกิดเป็นอะไรมาบ้างที่ชาติ ตอนนีขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วยให้เห็นภาพในอดีต คือก่อนที่ข้าพระพุทธเจ้าจะมาเกิดเป็นคนชาตินี้ ข้าพระพุทธเจ้ามาจากไหน ขอคุณภาพตามความเป็นจริง มีภาพเกิดขึ้นหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีอยู่ตรงหน้า”

ครู : “รูปร่างเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สวยดี มีชฎาใส่ด้วย”

ครู : “ดูให้ทั่วตัวซิ แต่งตัวเหมือนอะไร...?”

ศิษย์ : “เทวดาครับ”

ครู : “เป็นเทวดาอยู่สวรรค์ชื่ออะไร เข้าไปถามท่านแม่ ความรู้สึกของจิตตอนนี่คือคำตอบคะ...?”

ศิษย์ : “ดาวดึงส์ครับ”

ครู : “ถูกต้องแล้ว คุณมาจากเทวดา ถอยหลังไปอีกสักชาติซิคะ ว่าก่อนจะไปเกิดเป็นเทวดาคุณเป็นอะไรมาก่อน ขอบารมีสมเด็จพระชินวรช่วยให้เห็นภาพชัดเจนตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “เป็นคนครับ”

ครู : “ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ ช่วยให้เห็นภาพสมัยที่เกิดเป็นคนตั้งแต่เกิดมาจนตายทำอะไรไว้บ้าง โดยเฉพาะตอนตายใจนึกถึงอะไร ขอพระพุทธรองค์ช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ พระเจ้าข้า...?”

ศิษย์ : “ตอนเป็นเด็กก็ยังมีงั้นแหละครับ ยิงนก ตกปลา ไปเรื่อยก็บาปละ โตมาหน่อยก็มีโอกาสทำบุญกับพระองค์หนึ่ง ถวายทานท่าน แต่ผมก็ยังกินเหล้าอยู่นี่ เอ..ตอนตายนี้มันกระทันหันจริง ๆ หัวใจมันตีบอัดอัด ก็นึกถึงพระที่เคยถวายทานท่าน รักท่านมาก อยากให้ท่านช่วย ก็เลยขาดใจตายลอยไปเป็นเทวดา”

ครู : “อาศัยนึกถึงพระนะคะจึงไปเป็นเทวดาได้ เป็นอันว่าการนึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แค่นิดเดียวก็ไปเป็นเทวดาได้ เกินคัมภีร์จริง ๆ โชคดี ถ้าเราจะถอยหลังชาติการเกิดของเราไปเรื่อย ๆ ก็ไม่มีที่สิ้นสุด เราจึงรวบยอดการเกิดเป็นพรหมบ้าง เทวดาเท่าไร คนเท่าไร สัตว์เดรัจฉาน อสุรกาย เปเรต และสัตว์นรก เราเคยเกิดมาแล้วทั้งนั้น เพราะกรรมอะไรเป็นต้นเหตุ จำได้ไหมคะ ทำดีอะไรไว้จึงเป็นเทวดา เป็นพรหมได้ หรือว่าทำชั่วอะไรบ้างที่ทำให้เราไปเป็นสัตว์นรก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน กรรมชั่วส่วนนี้ไม่น่าทำต่อไป กฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นความสุข เช่น ไปเป็นเทวดา เป็นพรหม หรือกฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นความทุกข์แสนสาหัสเช่นไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานนี้ พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า ยถากรรมมุตตาณฺณ เวลานี้จิตเราสะอาดดูภาพไปเลยที่เราเคยเกิดเป็นพรหมมาก็ชาติ เทวดาก็ชาติ คนเท่าไร สัตว์นรก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน แต่ละอย่างมีปริมาณเท่าใด...?”

ศิษย์ : “มากมายนับไม่ไหวแล้วครับ”

ครู : “เรื่องการระลึกชาตินี้ทุกท่านอาจไปซุ่มดูของท่านเองได้แต่ละอย่างไร เช่นเราตั้งใจใส่เดือน กิ่งก้อ ก็ขอคุณภาพถอยหลังไปว่าเราเคยเกิดเป็นใส่เดือน กิ่งก้อบ้างไหม ดูเดี๋ยวนี้เลยคะ หลวงพี่ว่าไงจะมีภาพไหม..?”

ศิษย์ (พระ) : “เยอะเลยครับ”

ครู : “เห็นแล้วรู้สึกเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สลตใจครับ”

ครู : “อยากเกิดอีกไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่เอาแล้วครับ เบื่อเต็มที”

ครู : “ก็ดีที่เบื่อ การถอยหลังชาติการเกิดของเราทำให้เกิดอารมณ์เบื่อไปเอง เห็นไหมว่าพระพุทธเจ้าสอนบุพเพนิวาสานุสสติญาณไว้เพื่อให้เราเบื่อในการเกิด”

ฝึกจตุปปาตญาณ

ครู : “ต่อไปเป็นจตุปปาตญาณ เป็นการใช้ทิพจักขุญาณรู้เรื่องของบุคคลหรือสัตว์อื่นว่า ก่อนที่เขาจะมาเกิดนะมาจากไหน และตายแล้วไปไหน ถ้าเราทำจนคล่องตัวดีแล้ว ได้ยินชื่อคนก็บอกได้เลยว่าก่อนเกิดมาจากไหน หรือได้ข่าวคนตายตามดูได้เลยว่า อทิสสมานกาย ออกจากร่างไปไหน เวลานี้ขอให้ทุกคนกราบนมัสการสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำใจสบาย ๆ เอ้า พิณทิพย์ ขอดูดวงแขว่าก่อนจะมาเป็นคนชาตินี้เธอมาจากไหน ดูภาพที่อยู่ข้างหน้ามีลักษณะเป็นยังไง...?” (พิณทิพย์ และดวงแข เป็นชื่อของผู้รับการฝึก)

ศิษย์ : “พรหมค่ะ”

ครู : “ตรงกันใช่ไหม ต่อไป แม่ชีคะดูหลวงพี่ที่มาจากเชียงใหม่องค์นี้ชีคะ ว่าก่อนจะมาเป็นคนชาติท่านมาจากไหน...?”

ศิษย์ : “พรหมค่ะ”

ครู : “หลวงพี่ดูชีคะ ใช่ไหม...?”

ศิษย์ (พระ) : “ใช่ครับ”

ครู : “ต่อไปหลวงพ่อดูคุณลุงชีคะว่าก่อนมาเกิดชาตินี้มาจากไหน...?”

ศิษย์ (พระ) : “เทวดาครับ”

ครู : “คุณลุงคง ใช่หรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “ใช่ครับ”

ครู : “ต่อไปขอให้ทุกคนขออารมย์พระพุทธรูปเจ้าช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงว่า คนหรือสัตว์ที่ตายแล้วไปไหน คำว่าตายคืออทิสสมานกาย ออกจากร่างไปไหน เรา รู้จักแล้วใช่

ผู้ฝึก : “เป็นพระครูอยู่ที่วัด...ครับ เพิ่งตายไม่นานมานี้เอง”

ครู : “เวลานี้เห็นพระพุทธรูปเจ้าไหมคะ...?”

ผู้ฝึก : “เห็น”

ครู : “ดูภาพพระพุทธรูปเจ้าให้ชัด แล้วขอबारมีพระพุทธรูปองค์ช่วย ขอรูปภาพ พระครู...ที่มรณภาพไปแล้วนี้ เวลานี้อยู่ที่ไหน ขององค์สมเด็จพระจอมไตร และท่านพ่อ ท่านแม่ช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธรูปเจ้าข้า”

ศิษย์ : “เทวดาค่ะ”

ศิษย์ (พระ) : “ครับ แต่งตัวเหมือนเทวดา”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “เทวดาครับ”

ครู : “ถามพระครู...ซิคะว่าก่อนตายทำใจยังไงจึงมาเกิดเป็นเทวดาได้”

ศิษย์ : “ท่านบอกว่า ใจสบายนึกถึงการก่อสร้างบูรณะวัดให้ดีขึ้น ใจก็เป็นสุข”

ครู : “ก็ต้องจำเอาไว้นะคะว่า การทำความดีมีผลอย่างนี้การรู้เรื่องการเกิด และการตายของบุคคลอื่นเขาเรียกว่า จุตูปปาตญาณ”

ฝึกเจโตปริยญาณ

ครู : “ต่อไปเป็น เจโตปริยญาณ การใช้ทิพจักขุญาณรู้กำลังใจของตัวเอง และบุคคลอื่น เวลานี้เห็นอภิสสมานกายของเราเองไหมคะ แต่งตัวยังไง...?”

ศิษย์ : “เห็นแล้ว แต่งตัวเหมือนเทวดา”

ครู : “และอภิสสมานกายของเพื่อนที่ไปด้วยกันล่ะมีไหม...?”

ศิษย์ : “มี ก็แต่งตัวเหมือนกัน”

ครู : “อภิสสมานกายที่เราเห็นนั้น จะซ่อนอยู่ในกายเนื้อของแต่ละบุคคลที่ยังไม่ตาย อาศัยเราได้ทิพจักขุญาณจะเห็นอภิสสมานกายได้ ขณะนี้เรารู้จักแล้วใช่ไหมคะว่า สัตว์นรก รูปร่างยังไง เปรต อสุรกาย มีรูปร่างเป็นยังไง สัตว์เดรัจฉาน คนเรารู้แล้ว เทวดา พรหม เราก็พบมาแล้วว่ามีรูปร่างเป็นยังไง แม้กระทั่งพระอริยเจ้าที่เข้าพระนิพพานแล้วเราก็เคยพบมาแล้ว ดังนั้นถ้าเรามองคน ตาก็กระทบกายเนื้อ แต่ถ้าอาศัยจักขุญาณก็จะเห็นอภิสสมานกายของบุคคลนั้น ภายในได้ภาพที่ปรากฏบอกลักษณะชัด อันแสดงถึงคุณธรรมของเขาได้

ขณะนี้ขอให้ทุกคนมองภาพสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ชัด ขอบารมีสมเด็จพระทรง สวัสดิโสภาคย์ช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริง เมื่อข้าพระพุทธเจ้ามองคน ถ้าบุคคลคนนั้นเขาตายเดี๋ยวนั้นจะไปเกิดในนรก อภิสสมานกายของเขาที่ปรากฏกับใจของข้าพระพุทธเจ้าจะมีรูปร่างเช่นไรพระพุทธเจ้าข้า ขอคุณภาพ”

ศิษย์ : “เป็นรูปคนผอม ทรวดโทรม ไม่มีผ้าถุง ผ้าห่มชิตเขียว ดำ”

ครู : “เหมือนอะไรที่เราเคยพบมาแล้ว เมื่อวานนี้”

ศิษย์ : “สัตว์นรก”

ครู : “ใช่ ต่อไปขอดูอีกครั้งถ้าบุคคลบางคนที่มีมองดูถ้าภาพอภิสสมานกายปรากฏแก่เราเป็นแบบเทวดา แสดงว่าบุคคลนั้นเขาตายเรียบร้อยแล้วจะไปไหน กราบทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรู้สึกของใจอารมณ์แรกคือคำตอบ”

ศิษย์ : “ไปสวรรค์”

ครู : “คุณลุงละคะ เห็นเป็นยังไง ไปไหน...?”

ศิษย์ : “ไปเป็นเทวดาครับ”

ครู : “คนอื่น ๆ รู้สึกว่ายังไงคะ...?”

ศิษย์ : “เหมือนกันค่ะ”

ครู : “ถูกแล้ว ภาพอภิสสมานกายที่ซ่อนอยู่ในกายเนื้อของแต่ละคนบ่งบอกถึงความดีความชั่วของคนนั้นได้เลย ต่อไปสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านสอนไว้อีกอย่างหนึ่ง นั่นคือนอกจากจะเห็นอภิสสมานกายของเราหรือใครแล้ว ก็สามารถเห็นกำลังใจหรือกระแสนจิตเป็นดวงกลม ๆ แล้วดูสีของจิตในขณะนั้นได้ด้วย ให้ขอबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงโปรดเนรมิตให้เห็นจิตของข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า เห็นภาพหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เห็นแล้ว ขาวสว่างดี มีแสงออกด้วย”

ครู : “ใช่ เราอยู่ที่วิมานพระพุทธเจ้านี้ จิตสะอาดที่สุดก็จะมีลักษณะแบบนี้แหละ ตอนนีให้ขอबारมีพระพุทธองค์ และท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย ขอรูปภาพกระแสนจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองในสมัยที่เป็นปุถุชนคนธรรมดายังมีอารมณ์หนาแน่นด้วยกิเลสยามที่มีความทุกข์ใจ กลุ้มใจ กำลังใจจะมีสีอะไรพระพุทธเจ้าข้า ขอพระพุทธองค์ช่วย”

ศิษย์ : “เห็นเป็นวงกลมทึบ สีดำ”

ศิษย์ : “ทึบ สีเทา ๆ”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สีดำ มีด ม้ว”

ครู : “ถูกแล้ว ยามกลุ้มใจ กังวลใจ มีความทุกข์จิตจะมีสีอย่างที่เห็นอยู่นี้ ถ้าดำมากก็ กลุ้มมาก ถ้าสีเทา ๆ ก็กลุ้มน้อยหน่อย ต่อไปยามที่ปุ่กชุนต์ใจ เพราะได้ลาม ได้ของขวัญที่เป็นวัตถุ สีของ จิตจะมีสีเป็นอย่างไร ขอคุณภาพ”

ศิษย์ : “แดง ทึบ”

ศิษย์ : “สีเลือดหมู สีเหมือนน้ำล้างเนื้อ”

ศิษย์ : “สีชมพู”

ครู : “ใช้ได้ เวลาดีใจ จะมีสีแดง ถ้าดีใจน้อยก็ชมพู ถ้าขณะที่ปุ่กชุนต์มีอารมณ์เฉย ๆ สบาย ๆ ไม่ได้กลุ้ม และไม่ทุกข์ใจอะไร กำลังใจจะมีสีอะไร...?”

ศิษย์ : “สีขาว”

ครู : “ถูกต้อง สีขาวเหมือนผ้าขาว ต่อไปขอबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วย ให้เห็นภาพกระแสดิจของข้าพระพุทธเจ้าสมัยที่มีศีลบริสุทธิ์ดูซิ...?”

ศิษย์ : “สีขาวขุ่น แต่ขอบ ๆ เริ่มมีสีใส ๆ”

ครู : “สีใส ๆ คืออะไรคะ ความรู้สึกของจิตว่าเป็นอะไร...?”

ศิษย์ : “ใสเหมือนแก้ว นิดหน่อย บาง ๆ”

ครู : “ตกลงมีแก้วเคลือบอยู่นะคะ ถ้าเริ่มเจริญสมาธิถึงอุปจารสมาธิละคะ”

ศิษย์ : “ก็ใสมากขึ้นอีกหน่อย”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๑ ละ”

ศิษย์ : “เป็นแก้วเล็กเข้าไปอีกหน่อย”

ครู : “ถึงครึ่งดวงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ยัง ครึ่งของครึ่งดวงได้”

ครู : “ถูกต้อง ถ้าจิตเข้าถึงฌาน ๒ จะมีลักษณะเป็นยังไง ขอดูภาพต่อไปซิคะ”

ศิษย์ : “แก้วใสถึงครึ่งดวงแล้ว”

ครู : “คนอื่นเห็นเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “เหมือนกัน”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๓ ละคะ สภาพอารมณ์จิตจะเป็นเช่นไร ขอบารมีสมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “เป็นแก้วเล็กเข้าไปอีก เลยครึ่งแล้ว”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๔ ซึ่งเป็นฌานโลกีย์”

ศิษย์ : “เป็นแก้วใสหมดดวง”

ครู : “ต่อไปขอทุกคนเข้าไปกราบนมัสการสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอบารมีพระพุทธองค์ ช่วยให้เห็นสีของจิตของข้าพระพุทธเจ้าเมื่อเป็นพระโสดาบันพระเจ้าข้า ข้างหน้าแล้วดูภาพที่ปรากฏข้างหน้า...?”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นจากเดิม มีแสงออกรอบ ๓”

ครู : “แสงที่ออกมารอบ ๆ เป็นประกายนั้นแหละค่ะ แสดงถึงความเป็นพระอริยเจ้าที่กำลังเห็นอยู่เวลานี้เป็นพระโสดาบัน มีประกายขนาดไหนคะ ดูภาพ...?”

ศิษย์ : “ไม่ถึงครึ่งดวง”

ครู : “สัก ๑ ใน ๔ ของดวงได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ได้ครับ”

ครู : “ดูไว้ให้ตั้งใจว่า ความเป็นพระอริยเจ้า เขาดูกันที่จิตมีประกายหรือไม่ เขาไม่ได้ดูที่การแต่งกาย ไม่ได้ดูความรู้ ฐานะ จริยา ซึ่งเป็นสิ่งภายนอก ถ้าเราได้เจโตปริยญาณก็ดูกันที่จิตหรือ อภิสสมานกายนี้ละ ต่อไปขอबारมีสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองเมื่อเป็นพระสกิทาคามี”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นจากเดิม มีประกายมากขึ้น”

ครู : “ถึงครึ่งได้หรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ได้แล้วค่ะ”

ครู : “นี่เป็นพระสกิทาคามี ต่อไปขององค์สมเด็จพระชินสีห์ช่วยให้เห็นกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองยามที่เป็นพระอนาคามีพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “มีประกายเพิ่มขึ้นอีก”

ครู : “มีประกายหมดดวงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ยังค่ะ ยังเหลืออีกนิดหน่อยตรงกลางดวง”

ครู : “ใช้ได้ นะคะ ต่อไปขอबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้า เห็นกำลังจิตของข้าพระพุทธเจ้ายามเมื่อตัดกิเลสเป็นสมุจเฉตปหาน มีกำลังใจเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ ขอดูกำลังใจขณะนั้นชัด ๆ พระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “สว่างหมดทั้งดวง เหมือนดวงประกายพริกแล้ว”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงบ้างคะ...?”

ศิษย์ : “สว่างหมดดวง มีประกายออกมากที่สุดครับ”

ครู : “จำภาพไว้ นะคะ หลวงพ่อท่านแนะนำพวกเราให้ดูกำลังจิตของเรา ตื่นเช้า ขึ้นมาดูว่าสว่างเท่านี้หรือยัง ถ้ายังไม่เท่าก็ขับกำลังใจ ตัดสินใจว่าเราไม่ต้องการเกิดอีกต่อไปแล้ว ตัดจริง ๆ นะ การเกิดเป็นคน เป็นเทวดา เป็นพรหม ไม่เอา ขอไปพระนิพพานแห่งเดียว แล้วดูกระแสจิตของตัวเองสว่างถึงที่สุดแบบนี้หรือยัง ถ้าได้แล้วก็ทรงกำลังใจแบบนี้ สักครู จิตจะสะอาดที่ละน้อย ๆ ทุกวันจะทรงตัว สังเกตใจของเราเวลานี้ รู้สึกเป็นยังไงบ้างคะ...?”

ศิษย์ : “สบาย เบา โปร่ง ไม่ห่วงอะไรทั้งนั้น”

ครู : “ถ้าร่างกายที่นิ่งอยู่ข้างล่างมันเกิดตายเดี๋ยวนี้ล่ะ...?”

ศิษย์ : “เฉย ๆ มันจะตายก็ข้างมัน ไม่เสียดาย”

ครู : “เป็นอารมณ์ที่จะต้องทำให้เกิดขึ้นบ่อย ๆ นะคะ วันละ ๑ นาที ก็ยังดี ต่อไปนี้ถึงबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านผู้มีพระคุณช่วยให้เห็นภาพกำลังใจของข้าพระพุทธเจ้าเมื่อยามที่ลงไปอยู่ในร่างกายตามปกติ กำลังใจจะเป็นเช่นไรขอดูภาพตามความเป็นจริงพระเจ้าข้า”

ศิษย์ (พระ) : “พอจะมีประกายอยู่บ้าง”

ครู : “แสงสว่างเรือง ๆ น้อย ๆ พอสว่าง ๆ”

ศิษย์ : “แต่ละคนดูกระแสดิจิตของตัวเอง แล้วเทียบกับที่เราดูภาพผ่านมาสักครู่นี้ กระแสดิจิตของเราเทียบได้กับปุถุชนหรือผู้ทรงฌานโลกีย์ หรือพระอริยเจ้าดูเอาเอง และก็ควร จะขับกำลังใจให้สว่างถึงที่สุดไว้ทุกวัน วันละเล็กน้อยก็ยังดี ตอนนี้อย่างไร ขอบารมี พระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นอกทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าอีกครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าข้า...”

ศิษย์ : “เห็นแล้ว”

ครู : “สวยเท่าเดิมหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เกือบเท่า”

ครู : “เข้าไปกราบนมัสการองค์สมเด็จพระพิชิตมาร ขอบารมีพระพุทธองค์ช่วย ให้ออกทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสว่างไสว เทียบเท่ากับพระอรหันต์ด้วยเถิดพระพุทธเจ้า ข้า แล้วดูจิตสว่างขึ้นไหม...?”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นแล้ว สวยกว่าคนเดิม”

ครู : “นี่เราอาศัยบารมีพระพุทธเจ้าช่วยนะคะ จำเอาไว้เลยว่า ยามที่เรามีปัญหา ขัดข้องอันใด ก็ขึ้นมากกราบขอบารมีพระพุทธองค์ช่วย ขอบารมีท่านพ่อ ท่านแม่ช่วย ถ้าเรา ทำจนคล่องคนเดินผ่านไปหรือได้ยินชื่อก็ดูจิตได้เลย เป็นการดูเพื่อซ่อมอารมณ์เท่านั้น ส่วน ใหญ่เขาดูจิตตัวเองมากกว่า”

ฝึกอดีตตั้งสัญญา

ครู : “ต่อไปนี้เป็น อดีตตั้งสัญญา ดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมาแล้วจะก็อสงไขยกัปก็ได้ เราก็สามารถรู้ได้ โดยอาศัยบารมีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้กำลังทิพจักขุญาณของเราแจ่มใส เราก็พบเหตุการณ์ต่าง ๆ แม้ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของบุคคลหรือของสถานที่ ก็สามารถรู้ได้ ไหนลองบอกมาซิ อยากรูเหตุการณ์ตอนไหน เรื่องอะไรดีคะ หลวงพี่ว่ายังไงคะ อยากรูเหตุการณ์ตอนไหนดี...?”

ศิษย์ (พระ) : “อยุธยา”

ครู : “ตอนไหนดีคะ...?”

ศิษย์ : “ตอนพระนเรศวรรบกับพม่า”

ครู : “รู้สึกคนชอบดูตอนนี้กันมาก เพราะเป็นตอนที่ไทยเป็นเอกราช คนไทยมีอิสรภาพและมีความภาคภูมิใจมาก เอ้า ทุกคนทำอารมณ์ใจสบาย ๆ เห็นพระพุทธเจ้าชัดไหมคะ กราบนมัสการพระพุทธองค์”

ศิษย์ : “เห็นชัด กราบแล้ว เห็นตัวเราด้วย”

ครู : “ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพเหตุการณ์ตอนที่พระนเรศวรกระทำยุทธหัตถีชนช้างกับพระมหาอุปราชกษัตริย์พม่า เหตุการณ์ตอนนั้นเป็นที่ประทับใจของคนไทยทั้งชาติ เป็นความภูมิใจที่ได้รับชัยชนะ ขอดูภาพเหตุการณ์ตอนนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ (แม่ชี) : “เห็นคนมากมาย มีช้างหลายเชือก”

ครู : “หลวงตาเห็นอะไรบ้างคะ...?”

ศิษย์ (พระ) : “เห็นพระนเรศวรอยู่บนคอช้าง”

ครู : “ขอครูปร่างหน้าตาท่านได้ไหมคะ ขอครูช้คะว่าท่านหน้าตาเป็นยังงัใ...?”

ศิษย์ : “หน้าหนุ่มอ่อน ๆ ผิวก็ไมดำนี่คะ รูปหน้ารี ๆ รูปไข่”

ศิษย์ (พระ) : “หน้าคล้ายผู้หญิง สวย”

ครู : “ขอคุณภาพตอนชนข้างเลยทีเดียว”

ศิษย์ : “ข้างพม่าขาหน้ามันไม่ถึงดินนี่ครับ”

ครู : “ทำไมล่ะคะ..?”

ศิษย์ : “ถูกงัดให้ลอยขึ้นแล้วหันด้านข้างมาทางพระนเรศวรแล้ว พระนเรศวรก็ฟันช้
ครับ”

ครู : “เอาอะไรฟันคะ...?”

ศิษย์ : “ใช้มีดยาว ๆ ฟัน”

ครู : “เราเรียกก้าวนะคะ แล้วพระมหาอุปราชเป็นยังงัใ เมื่อถูกฟัน...?”

ศิษย์ : “ฟูไปแล้ว คนฮือเข้ามาล้อม เลยตอนนี่เกิดชุลมุนกันใหญ่ มีข้างอีกเชือก
หนึ่งเข้าไปช้ช่วยกันเอาพระนเรศวรออกมา ทหารที่พื้นดินฟันกันใหญ่เลย พักใหญ่แหละครับ
หลังจากนั้นก็ถอยทัพกลับไป”

ครู : “ดูพื้นที่ตอนที่รบกันช้คะ อยู่ตรงที่เขาค้ออนุสาวรีย์พระนเรศวรที่ดอนเจดีย์ ตรง
นั้นใช่ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่ใช่ครับ มันเลยไปทางเขตแดนด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือเล็กน้อย
บริเวณนั้นไม่มีบ้านคนเลย มีต้นไม้เป็นทิวแถวมีบริเวณกว้างขวาง”

ครู : “ถ้าเราจะใช้ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ดูว่าเราเองเคยเกิดสมัยนั้นหรือไม่ ก็ดูได้ โดยขอबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพ”

ศิษย์ : “มีภาพคนผู้ชายครับ เป็นทหารรบกับเขาด้วย”

ครู : “ตัวคุณละนั่น คุณละคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่มีภาพเลยคะ”

ครู : “ก็แสดงว่าไม่ลงมาเกิด”

ศิษย์ : “ครูครับ อยากดูภาพชาวบ้านบางระจันรบกับพม่า”

ครู : “เอาซี ทุกคนทำในสบาย ๆ จับภาพสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าไว้ก่อน ดูท่าน จนชัดเจบดีแล้ว ขอबारมีพระพุทธรองค์ช่วยให้เห็นภาพ ชาวบ้านบางระจัน เริ่มตั้งแต่กรุงศรีอยุธยาใกล้แตก อย่าลืมขอबारมีท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ช่วยด้วยนะคะ ขอเห็นภาพ ตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “มีคนเป็นกลุ่มย่อย ๆ หนีออกจากกรุงศรีอยุธยา กลุ่มหนึ่งขี่ม้าออกมา ส่วนหนึ่งออกมาทางน้ำเห็นภาพลอยน้ำชัดเจนครีบ”

ครู : “ขอดูภาพกลุ่มคนที่ล่อน้ำออกมาซิคะว่าเป็นกลุ่มของใครเป็นหัวหน้า”

ศิษย์ : “นายจันหนวดเขี้ยว”

ครู : “ขอดูหน้าท่านซิคะ หน้าตานายจันหนวดเขี้ยวเป็นยังไง...?”

ศิษย์ : “หน้าก็สวย ยิ้มนี้ กินหมากด้วย”

ศิษย์ (พระ) : “หน้าเหมือนรัชกาลที่ ๑ ครับ”

ครู : “ถามท่านซิคะว่า ท่านคือบุคคลคนเดียวกันหรือเปล่า...?”

ศิษย์ (พระ) : “ท่านยกมือ”

ครู : “ท่านรับรองนะ เป็นอันว่า ที่ว่าชาวบ้านบางระจันนั้น ความจริงก็เป็นกลุ่มทหารหนีออกมาจากกรุงศรีอยุธยา เพราะเห็นท่าว่าเราต้องยับเยินแน่คราวนี้ ก็ออกมาสู้พม่าอยู่ภายนอก ก็ชักชวนชาวบ้านบางระจันร่วมด้วย แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นทหารโดยเฉพาะ หัวหน้าคือ นายจันหนวดเขี้ยว ขอคุณภาพซิคะว่าท่านเป็นอะไรในกรุงศรีอยุธยา...?”

ศิษย์ : “นักรบ แต่งตัวนายทหารครับ”

ครู : “นั่นแหละ ไม่อย่างนั้นรวมคนไม่ได้ถึงขนาดนี้ ทุกท่านขอให้ใช้บุพเพนิวาสานุสสติญาณซิคะว่า เราเคยเกิดสมัยนี้ด้วยหรือไม่...?”

ศิษย์ : “โธโฮ รบอยู่ที่บางระจันแน่ะ มีภาพรบกันใหญ่เลย”

ครู : “ใช้อาวุธอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ดาบ ๒ มือ ดุฮึกเหิม ว่องไว”

ศิษย์ : “ครูครับ ผมตายในสนามรบครับ ถูกแทงตาย”

ครู : “นับเป็นวีรบุรุษแห่งค่ายบางระจันได้ เพราะคุณยอมสละชีวิตเพื่อดำรงความเป็นไทเอาไว้ น่าสรรเสริญ”

ศิษย์ : “เสียดายครับ”

ครู : “ทำไมคะ...?”

ศิษย์ : “ฆ่าพม่าได้ไม่กี่คน ตายซะได้”

ครู : “ก็ดีแล้วไม่บาปมากกว่านี้ ถ้าเราจะดูกันต่อไปก็จะเสียเวลามาก ขอตัดตอนแค่นี้ นะคะ”

ฝึกปัจจุบันนังสญาณ

ครู : “ต่อไปเป็นปัจจุบัณงสญาณ ดูเหตุการณ์ปัจจุบัน ใครที่เรานึกถึงเขาอยู่ เขามีความสุข ความทุกข์ มีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้ว ก็ยอมทราบได้ แม้จะดูอวัยวะต่างๆ ในร่างกายก็ได้ ท่านที่เป็นหมออาจจะขอคุณภาพอวัยวะภายในร่างกายแต่ละส่วน ๆ ว่า ปกติของอวัยวะเป็นเช่นไร ถ้าเกิดผิดปกติขึ้นมา มีเชื้อโรค หรือทำงานผิดปกติจะมีสภาพเป็นเช่นไร และถ้าเกิดผิดปกติแล้วควรจะแก้ไขดำเนินการรักษาอย่างไร อารมณ์เราเป็นทิพย์อยู่แล้วถามท่านแม่ก็ได้ว่าควรจะแก้ไขรักษาอย่างไร

ตัวอย่าง คุณหมอบอกท่านหนึ่งฝึกแบบนี้แหละที่วัดพุทธวราราม เมืองเดนเวอร์ รัฐโคโรลาโด อเมริกา ท่านดูทุกส่วนตั้งแต่ศีรษะมาถึงเท้า อวัยวะภายในแต่ละส่วนดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เร็วกว่าเอ็กซเรย์ และแน่นอน เพราะจิตสะอาด ย่อมรู้ได้ตามความเป็นจริง แต่อย่าลืมว่า เราอาศัยบารมีพระพุทธรูปเจ้าช่วย อาศัยบารมีท่านพ่อ ท่านแม่ ผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย

นอกจากนี้ เราอาจดูทรัพย์สินใต้แผ่นดินใต้ทันที มีตัวอย่างนักธรณีวิทยา ๒-๓ ท่าน ต้องการรู้แหล่งแร่ยูเรเนียม และได้เดินทางไปวัดท่าซุง มีโอกาสคุยกับหลวงพ่อกับและถามเรื่องนี่ที่ต้องการหลวงพ่อบอกท่านก็ให้ฝึกมโนมยิทธิดูเอาเอง จะได้มั่นใจ ท่านก็ตกลง ครั้งแรกของการฝึกก็สามารถไปได้ และก็ให้ดูแหล่งแร่ยูเรเนียมที่มีในเมืองไทย ดูสถานที่พบแล้วดูลักษณะ และปริมาณของแร่

รวมทั้งบริเวณที่มีอยู่มาก ตามภูเขา เขิงเขา แร่มีสีขาว และได้ดูที่หมาย คือต้นไม้เป็นที่สังเกต ครูก็แนะนำให้อยู่เพื่อฝึกอีกวันหนึ่งเพื่อให้มีความคล่องตัว แต่ปรากฏว่า พอวันรุ่งขึ้นก็ไปแล้ว ได้คำก็ไป เพราะแหล่งแร่ยูเรเนียมที่พบอยู่ในเขตจังหวัดอุทัยธานีเอง คงไปดูสถานที่และวางแผน นี่เป็นปัจจุบันนังสญาณที่เราได้รับประโยชน์

นอกจากนี้ เราจะไปดูดาวดวงอื่น ๆ ได้ทุกแห่งหน ดาวดวงใดมีสิ่งมีชีวิตหรือไม่ก็ดูได้ หรือเราจะไปเที่ยวประเทศไหนก็ได้ ทุกประเทศในโลกไม่ต้องเสียเงินค่าพาหนะภายในโลก

ตัวอย่างหลวงหน้าที่มาจากจังหวัดกำแพงเพชรท่านฝึกได้แล้วและใช้กำลังทิพจักขุ
ญาณได้พอสมควร ก็ให้ดูน้ำมับดิบที่จังหวัดของท่านมีสักแค่ไหน

ศิษย์ (พระ) : “มีมากครับเป็นแอ่งลึกลงไป มีปริมาณมหาศาล สีน้ำตาลเข้ม”

ครู : “ที่เขาเจาะเวลานี้ ตรงจุดใหญ่ไหม...?”

ศิษย์ : “ก็ตรงครับ แต่เจาะลึกไม่มาก ก็ดูดีขึ้นได้ โอ้โฮข้างล่างเป็นบริเวณกว้าง
มาก เราถ้าจะรวยใหญ่แล้วนี่”

ครู : “นี่แหละค่ะ ความรู้ทางด้านทิพจักขุญาณมีประโยชน์มาก ไม่เพียงแต่ไปดู
สวรรค์ นิพพาน นรกเท่านั้น การทำมาหากินก็จะคล่องตัวไปด้วย สมองก็แจ่มใส ถ้าเป็น
นักเรียน นักศึกษาสบายมาก จำแนบ สอบไม่ตก ถ้าคนไทยทำได้สัก ๑ ใน ๑๐ เท่านั้น
ประเทศไทยจะร่มเย็นเป็นสุขกว่านี้มาก เพราะคนที่เขาทำได้เขามีศีล ๕ บริสุทธิ์ ไม่มีการ
เบียดเบียนกัน ความรัก ความเมตตา ก็มี เพราะมีความเข้าใจตามความเป็นจริง”

ฝึกอนาคตตั้งสัญญา

ครู : “ต่อไปเป็นอนาคตตั้งสัญญา เป็นการใช้ทิพจักขุญาณไปรู้เรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้นไม่ว่าของตัวเอง หรือของบุคคลอื่น หรือของสถานที่ หรือความเป็นไปของชาติของโลก ของบุคคลตายแล้วจะไปไหนดูได้เลย เวลานี้ขอทุกคนตั้งใจอาราธนาบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย ขอคุณภาพของประเทศไทย ในอีก ๑๐-๒๐ ปีข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ของค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า มีภาพเกิดขึ้นหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีแล้ว เจริญมากกว่านี้มากค่ะ”

ครู : “ขอดูกรุงเทพมหานคร อันเป็นเมืองหลวง ดูความเจริญของประเทศ”

ศิษย์ : “ไอ้โฮ ดีگرامบ้านช่องสูง ๆ เต็มไปหมด”

ครู : “สะพานลอยเคลื่อน ยังกะในหนังญี่ปุ่น ไหวไปหมด ถนนหนทางดี ผู้คนมากมาย มีวัดมากไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มากครับ”

ครู : “แสดงว่าพระพุทธศาสนาเราทรงอยู่ได้แน่นอน ประเทศไทยก็เป็นเอกราชต่อไป”

(ครูถามเด็กชายอายุ ๙ ขวบ และ ๑๑ ขวบ)

ครู : “เอ้าหนู หนูขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพอาชีพของหนูเมื่อโตขึ้นควรประกอบอาชีพอะไรดี จึงจะมีความคล่องตัว ร่ำรวย ขอท่านดูภาพนะจ๊ะ เห็นอะไรบอกมา”

ศิษย์ (อายุ ๙ ขวบ) : “เห็นเป็นหมอทำฟันครับ”

ศิษย์ (อายุ ๑๑ ขวบ) : “เห็นภาพนั่งโต๊ะทำงานเป็นบริษัทครับ”

ครู : “หนูก็ต้องเลือกเรียนอาชีพที่เหมาะสมกับหนูตามที่เราเห็นในภาพนะจ๊ะ หนูชอบอาชีพที่ปรากฏในภาพไหมจ๊ะ...?”

ศิษย์ : “ชอบครับ”

ครู : “ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ ถ้าขัดข้องขึ้นมากราบขอพระจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้หนูตัดสินใจถูกแล้วทุกอย่างจะราบรื่น คล่องตัวดี หรือถามท่านพ่อ ท่านแม่ก็ได้ แต่อย่าถามท่านองค์อื่น ๆ พร้าเพรื่อนะจ๊ะ องค์ไหนเป็นองค์นั้น ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านไม่หลอกลูกนะจ๊ะ ท่านจะช่วยหนู

บั้นปลายของชีวิตทุกคน เราตายแน่ ฉะนั้นเวลานี้ขอबारมีพระพุทธเจ้าท่านช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงว่าข้าพระพุทธเจ้าจะตายเมื่ออายุเท่าไร เป็นโรคอะไรตาย ก่อนตายมีอารมณ์ใจเป็นอย่างไร ขององค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ พระพุทธเจ้าข้า เอ้า..ต่างคนต่างดูของตัวเองนะคะ จะถามทีละคนไป ของคุณมีภาพหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีแล้วครับ นอนอยู่”

ครู : “ถามพระท่านซิคะว่า เป็นโรคอะไรตาย...?”

ศิษย์ : “เอามือจับท้อง คงเป็นทางท้อง”

ครู : “ความรู้สึกของใจโรคอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “โรคกระเพาะครับ”

ครู : “อายุเท่าไร...?”

ศิษย์ : “๗๐ ปีเศษ ครับ”

ครู : “สถานที่ตายที่บ้าน หรือโรงพยาบาล หรือที่อื่น ๆ คะ...?”

ศิษย์ : “บ้านครับ”

ครู : “เวลานี้ความรู้สึกเราเป็นทิพย์จะบอกได้ว่า อารมณ์ตอนใกล้ตายก่อนหมดลมหายใจเล็กน้อยนั้น เราตัดสินใจยังไงคะ..?”

ศิษย์ : “ร่างกายเป็นทุกข์ โลกนี้ไม่มีอะไรดี ขอไปนิพพาน”

ครู : “เมื่อตัดสินใจอย่างนั้นได้แล้ว ดูรอบ ๆ ตัวเราซิคะ มีใครมาบ้างไหม ขอบาร์มี พระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ”

ศิษย์ : “มากันมากมายเต็มสถานที่”

ครู : “ดูในภาพซิคะ ท่านผู้ใดที่อยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุด...?”

ศิษย์ : “พระพุทธเจ้าประทับยืนอยู่เหนือหัว ท่านแม่ หลวงพ่อมารับ พ่อแม่ข้างบน พรหม เทวดา มารับกันมากครับ”

ครู : “เมื่อคุณเห็นท่านมา คุณออกไปกราบท่านได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ออกไปได้แล้วครับ ก็ไปกราบท่าน”

ครู : “เมื่อออกไปแล้ว กราบพระท่านแล้ว เหลียวมาดูร่างกายเรานอนอยู่ซิคะ มันน่ารักไหม อยากจะอยู่ในร่างกายอย่างนี้อีกไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่เอาแล้ว”

ครู : “ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะร่างกายที่นอนตายอยู่นั้นแก่ก็เท่านั้น เขียวก็เท่านั้น ทрудโทรม ไม่มีอะไรน่ารักตรงไหนเลย คุณดูภาพต่อไปเลยคะว่าเมื่อทิสสมานกายออกไปแล้วไปไหนต่อ...?”

ศิษย์ : “ตามพระพุทธเจ้าไป พอเคลื่อนขบวน ก็มีรถทิพย์มารับเป็นแก้วขาวสวย มีเทวดาล้อมรถ ไปนิพพาน”

ครู : “ดีใจไหมคะ ถ้าคุณทรงกำลังใจอย่างวันนี้ได้เรื่อย ๆ ไม่ทิ้งอารมณ์พระนิพพาน ภาวที่เกิดวันนี้ก็เป็นทีพอใจใช่ไหมคะ คนอื่น ๆ เป็นยังไงคะ ขณะที่ถามคนหนึ่งคุณดูภาพของคุณไปด้วยหรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “ดูค่ะแต่ดิฉันเป็นโรคลม เป็นลมตาย”

ครู : “ของใครก่อนตายทรมานมาก ๆ มีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “ถ้าอย่างนั้น ให้ขอबारมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วย ขอท่านปู่ ท่านย่า ท่านพญายมราชช่วย ท่านพ่อ ท่านแม่ ขออย่าให้มีความทุกข์เวทนาตอนใกล้จะตาย เพื่อจะได้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ จะได้นึกถึงพระนิพพาน และนึกถึงพระพุทธรูปได้ เมื่อขอท่านแล้ว ดูภาพซิคะว่าก่อนตายภาพที่เคยทรมาน บัดนี้มีการเปลี่ยนแปลงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เปลี่ยนไปแล้วครับ ไม่ทรมานมาก จะมีก็นิดหน่อย พอทนได้”

ครู : “ก็ดี กราบขอบพระคุณสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ และท่านพญายมราช ที่ท่านสงเคราะห์เราในครั้งนี้”

ฝึกยถากรรมมุตญาณ

ครู : “ต่อไปเป็นยถากรรมมุตญาณ ดูกฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ จากคราวที่แล้วเราทราบ ว่า เราทำความดีอย่างไรจึงไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมได้ และในการเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน นั้นเพราะเราทำความชั่วอะไรไว้

โดยเฉพาะที่เราเกิดเป็นคนแต่ละชาติก็ไม่เหมือนกันบางชาติเราเกิดเป็นคนรวย เพราะผลของท่าน และบางชาติ เราก็ยากจนเพราะความขี้เหนียว บางชาติเราก็เกิดเป็นคนมียศใหญ่ บางชาติก็เกิดเป็นคนสวย เพราะอาณิสงส์ของศีล มีเมตตา แต่บางชาติเราก็เกิดเป็นคนขี้ริ้วขี้เหร่ ไม่สวย เพราะมีใจโหดร้าย ไม่รักษาศีล ขาดเมตตา นี่แตกต่างกันไปแล้วแต่ผลของกรรมที่เราทำไว้ส่วนไหนจะให้ผล ชาตินี้เราเกิดเป็นคนตั้งแต่เล็กจนจำความได้มาจนโต เราก็ต้องพบกับความทุกข์จากการมีร่างกาย เช่น ความป่วยไข้ไม่สบาย นี่เป็นเพราะผลของกรรมอะไร ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “ฆ่าสัตว์”

ครู : “ใช่แล้ว ฆ่าสัตว์ ฆ่าคน ทรมานสัตว์ กรรมประเภทนี้ต้องไปใช้หนี้กันในนรกก่อน พันมากก็เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มาถึงคนก็รับผลเป็นเศษเล็กน้อยแล้ว ในบางขณะเคยบ้างไหมที่เราถูกคนเขาด่า เขานินทาว่าร้าย ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้ด่าเขา บางทีไม่มีเรื่องอะไรกันด้วยซ้ำไป ก็ถูกกล่าวหาว่าร้าย”

ศิษย์ : “เคยค่ะ”

ครู : “ขอรูปภาพซิคะว่า เป็นเพราะผลของกรรมเรื่องอะไร...?”

ศิษย์ : “เราเคยด่าเขาไว้ก่อน”

ครู : “นั่น คุณภาพซิคะ ทำปากยุบยิบ ๆ เราดำเขาไว้ก่อน พอเขามาดำเราบ้างเป็นการใช้หนี้ คิดว่าใช้หนี้กันไป ดังนั้นถ้าเราถูกเขาดำ เขานินทา ก็อย่าเพิ่งรีบไปดำตอบเขารวบรวมกำลังใจไปหาพระพุทธเจ้า ขอคุณภาพในอดีตที่เราเคยดำเขาไว้หรือเปล่า ถ้าเคยก็ใช้หนี้กันไป ใจเราก็สบาย ถ้าไม่เคยก็คิดว่า คนที่เขาดำเรา นินทาว่าร้ายเราโดยไม่มีเหตุผลไม่มีผลอย่างนี้ ตายแล้วเขาจะไปไหน ถ้าเขาต้องไปนรก คุณจะไปโกรธเขาไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่โกรธค่ะ”

ครู : “ดีแล้ว เพราะถ้าเราโกรธเขา ก็ไปนรกกับเขาด้วยเอาไหมล่ะ...?”

ศิษย์ : “ไม่เอา”

ครู : “ต่อไปคุณภาพของกรรมส่วนดีบ้าง เรามีปัญญามองเห็นผิดชอบชั่วดี และรู้ว่าการให้ทานดี รักษาศีลดี เจริญพระกรรมฐานดี เราฝึกมโนมยิทธิได้ เราไปนิพพานได้โดยเฉพาะเราต้องการนิพพาน ซึ่งเป็นอารมณ์ที่ยากมาก คนทั่ว ๆ ไปน้อยคนที่จะตัดสินใจอย่างเราได้รับการตัดสินใจได้อย่างนี้ แวดวงที่มีความดีมาในกาลก่อนจึงให้ผลดลจิตใจให้ไฝ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความดีที่ส่งผลในโอกาสนี้นั้นเป็นความดีในด้านใดพระพุทธเจ้าข้า ขอคุณภาพนะคะ”

ศิษย์ : “มีภาพการให้ทาน สร้างโบสถ์ วิหาร”

ศิษย์ : “สร้างพระ”

ศิษย์ : “ถือศีล เจริญภาวนา”

ศิษย์ : “สงเคราะห์บุคคลยากจน”

ครู : “ขอคุณภาพต่อไปเลยนะคะว่าการทำความดีดังกล่าวแล้วแต่ละชาติ จะเป็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาก็ดี เราได้เคยตั้งใจไว้เป็นคำอธิษฐานบ้างไหมว่าการทำบุญคราวนี้ต้องการอะไร ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพ”

ศิษย์ : “เคยค่ะ อธิษฐานขอไปนิพพาน”

ครู : “นี่แหละ ความตั้งใจว่าเราทำความดีอย่างนี้ ๆ เราต้องการนิพพาน เป็นกำลังส่งผลให้เราต้องการพระนิพพานในชาตินี้ ขอดูภาพอีกทีว่าเคยอธิษฐานแบบนี้มากี่ชาติแล้ว...?”

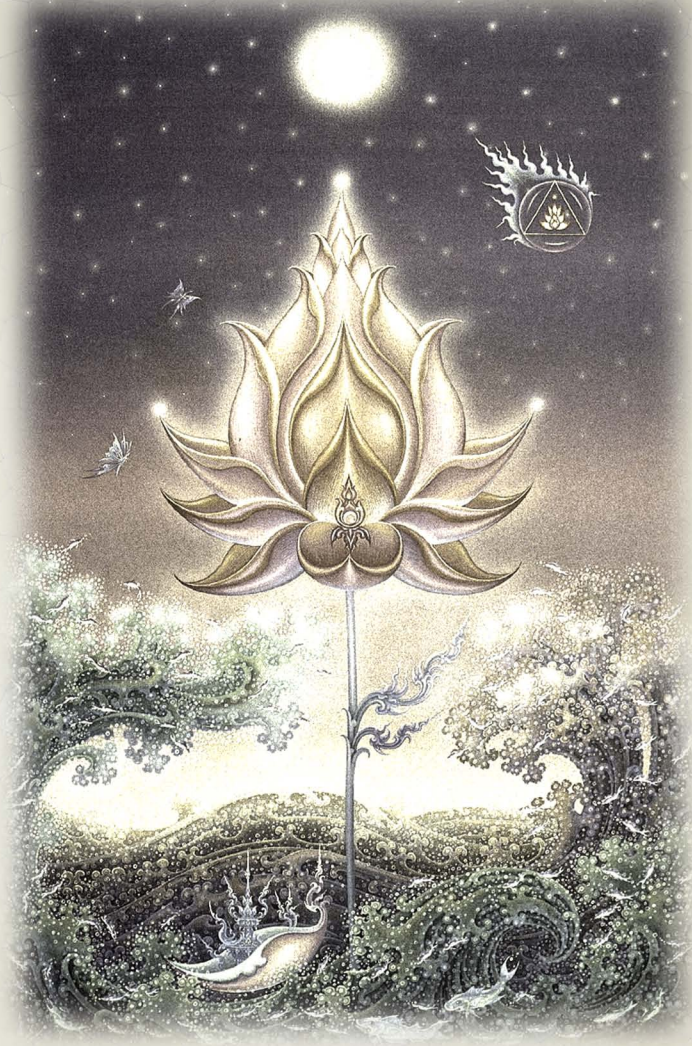
ศิษย์ : “มากมายนับไม่ถ้วนค่ะ”

ครู : “เห็นไหมว่า การทำความดีมีการสะสมกันมาทุกชาติจนกว่ากำลังใจของเราจะเต็ม ก็ถึงพระนิพพานได้ เป็นอันว่าถ้าอะไรก็ตามมันเกิดขึ้นกับเราก็อยากังวลใจ ดุตั้งเหตุนั้นเป็นผลของกรรมด้านใดที่เราทำเอาไว้ ยามนี้เรามีชีวิตอยู่เราต้องรับผลของกรรมทั้งดี และเลว ยามที่เราสบายใจจิตเป็นสุข นั่นแสดงว่าผลกรรมดีในกาลก่อน กำลังให้ผล

เวลาไหนที่เราเกิดกลุ่ม อึดอัด จิตใจไม่สบายทรมาณ ความรู้สึกบางครั้งทนแทบไม่ไหวในการทรงชีวิตอยู่ นั่นแสดงว่าขณะนั้นกรรมชั่วในการก่อนกำลังให้ผลอยู่ トラบใดที่เรา ยังมีร่างกายอยู่ มันหนักฏของกรรมไม่พินแน่นอน ก็ต้องถือว่า ช่างมัน ให้ผลประเดี๋ยวเดียวก็สลายตัวไป กรรมดีบ้าง ชั่วบ้าง แล้วแต่จังหวะของกรรมที่เราทำมาใจเราก็สบาย ถ้าเรายอมรับความสุข ความทุกข์ว่าเป็นธรรมดาได้ จิตใจก็สบาย

เป็นอันว่าญาณ ๘ ประการ ก็จบเท่านี้ อย่าลืมนะ เราอาศัยทิพจักขุญาณตัวเดียวเท่านั้นในการรู้เรื่องราวต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วโดยสังเขป และท่านที่ฝึกได้แล้วก็จงจำไว้ว่าเรารู้อดีต ปัจจุบัน อนาคตของเรา และของบุคคลอื่นได้นี้ พระท่านห้ามนำไปเป็นหมอดูณะคะ ท่านให้ไว้เพื่อเป็นเครื่องช่วยในการตัดกิเลสเท่านั้น นอกจากเราจะซ่อมอารมณ์ทิพจักขุญาณกับเพื่อนนักปฏิบัติด้วยกันเพื่อความถูกต้องเท่านั้น สำหรับการฝึกญาณ ๘ ก็ขอจบแต่เพียงเท่านี้ละคะ

(จบคำแนะนำในการฝึกญาณ ๘)

“ ตราบใดที่ยังมีผู้ปฏิบัติตามอริยมรรค มีองค์ ๘
ตราบนั้นโลกนี้จักไม่ว่างจาก พระอรหันต์ ”

พุทธพจน์ ก่อนปรินิพพาน